

İLÂHÎ VEDİALAR

Derleyen:

Akdas Soltani Kuçani

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Her hakkı ????????????????

ISBN ????????????????????

Baskı Tarihi: Ağustos 2007

Adres:

BAHAİ ??????????

Hazırlık ve Baskı:

Kurtiş Matbaacılık

www.kurtis.com.tr

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM.....	6
ÖNSÖZ.....	6
GİRİŞ	8
Türkiye'ye Muhaceretimiz.....	8
HZ.BAHAULLAH'IN İRAK'TAN SÜRGÜNLÜĞÜNÜN ÖZETİ	11
HZ.BAHAULLAH'IN AKKA'DA KALEBENTLİĞİ:.....	26
TÜRKİYEDE NAZİL OLAN LEVİHLER.....	28
İKİNCİ BÖLÜM:.....	30
İLAHİ VAATLERİN GERÇEKLEŞMESİ.....	30
BARIŞ ERİ.....	30
BEN İRAN VE İRANLILARI SEVERİM.....	35
İNSAFLI VİCDAN	39
VİCDAN AZABI.....	42
VAAD EDİLEN ZUHURUN BEKLEYİŞİ İÇİNDE.....	45
İLAHİ AŞK İLE TUTUŞMUŞ OLAN.....	51
TAASSUP ZİNCİRİ.....	59
İKİ TARAFTAN SÜRPRİZ.....	62
ZUHUR'UN ALAMETLERİ GÖRÜNMEKTEDİR.....	64
ÇEKMECE KÖYÜ'NÜN ŞEYHİ	70
İYİ SONUÇ VEREN YANLIŞLIK.....	72
YABAHA'U-L EBHA KIZIMI KURTARDI.....	78
KURTULUŞ GEMİSİ.....	82
SENELERCE GERÇEĞİ ARADIM.....	84
DİN PARA İLE SATILMAZ	86
GELEN RESULUN KENDİ KİTABINDAN	
DELİL ARAMAK GEREK	91
BUNLAR MÜSLÜMANDAN DAHA MÜSLÜMAN	93

İNANÇLI OLAN ALLAH'A KULLUK EDER.....	97
BAHAİ DİNİNDE DERİNLEŞTİKÇE GEÇMİŞ DİNLERE	
İNANCIM DAHA DERİNLEŞTİ.....	99
HAKKIMDA DUA EDİN	100
BENİM BEKLEYİŞİM GERÇEKLEŞMİŞTİ.....	101
BAHAİLER ATEŞE TAPARLAR.....	103
KÜL ALTINDA ATEŞ.....	107
BAHAİLER AMERİKA'NIN UYDUSUDURLAR	111
İNSAFLI ARAŞTIRMACI.....	113
NASIL OLDU DA BAHAİ OLDUM.....	114
NİÇİN VE NASIL BAHAİ OLDUM.....	119
Herşey Allah'ın iradesiyle yapılmaktadır.....	123
MÜSLÜMANLARDA ALLAH KORKUSU VAR,	
BAHAİLERDE ALLAH AŞKI VAR.....	124
VELİ HIZIR HAZRETLERİ RÜYADA GÖRDÜ.....	130
HZ.MEHDİ ZUHUR ETMİŞ.....	132
İNANÇLARIN ÖZÜNÜ HİSLERİMLE ARAR BİR HALDE İDİM	135
HZ BAHAUĞLAH'I KABUL ETMEKLE DÜNYAM DEĞİŞTİ ..	136
ZUHUR MÜJDESİNDEN VE GERÇEK GÜNEŞİN	
DOĞUŞUNDAN UYANDIM.....	137
DOĞAN RÜYASINDA BİR PEYGAMBER GÖRMÜŞ	143
DUALARIM KABUL EDİLDİ	145
YAŞAM TARZLARI SÖZLERİNİ DOĞRULUYORDU.....	146
BENİ ETKİLEYEN BAHAİ DÜZENİ VE AKTİF GENÇLER	147
ALLAHI SEVEN VE ARAYAN O'NU BULUR.....	149
İLAHİ EMRİ TANIMAKLA HAYATIN AMACINA VARDIM ...	158
SIRAT KÖPRÜSÜ.....	160
İYİ AĞAÇ MEYVESİNDEN BELLİ OLUR	161
SÖYLEDİKLERİ DÜŞÜNCELERİM İLE MUTABİK İDİ.....	164
TEMİZ NİYET VE UĞURLU EV.....	166
BAHA GÜNEŞİNDEN HAYAT FIŞKIRIYOR	168
ÖLÜM İKİNCİ DOĞUMDUR	172

SÖYLE: "BU GENÇ BU DİYARDAN ÇIKTI VE HER AĞACIN VE TAŞIN ALTINDA BİR VEDİA¹ KOYDU. ALLAH BU VADİALARI HAK ÜZERE MEYDANA ÇIKARACAKTIR."²

HZ.BAHAULLAH

Yazılarımda beni destekleyen ve teşvik eden ve basımını üstlenen rahmetli eşim Bay Cevad Kuçani ve evladlarım Bay Fuad Kuçani, Bay Ferzad Kuçani ve Bayan Farah Kuçani- Rozenberg'ten Allah razı olsun. Hepsine şükranlarımı sunar, haklarında dua ederim.

Bu eseri Rahmetli Eşim Cevad Kuçani'ye İthaf ederim.

Derleyen ve yazan: **Akdes Soltani - Kuçani**

158 Bedi, 2001

"هو الله"

ای سوگلی یار مهربان، دلبر حقیقی و یوسف الهی کشف نقاب
ایدرك مصر رحمانیده عرض دیدار ایلدی، کیمی پیرزال آسا بیر
کلا فه ایله خریدار، کیمی زلیخا گبی جان و مال و ننگ و نام و
عقل و هوش ایله طالبا و صال، کیمی یعقوب گبی بوی قمیص
ایله دیده سی نور دار اولدی. ع"

"Ey Benim sevecen sevgili yarım;

Hakiki Dilber ve Yusuf'u İlahi Kutsal Mısırdan, peçesini açarak boy gösterince kimi, yaşlı ihtiyar kadın gibi; bir çile iplik ile Onu satın aldı.

Kimi Zeliha gibi; malını, canını, şanını, mevkisini, akıl ve bilincini yitirerek Ona kavuşmayı istedi.

Kimi Yakup gibi; Onun gömleğinin kokusu ile gözleri nurla doldu."

A. A.

¹ Emanet

² Hz.Bahaullah'ın Levihleri 1994 baskı Reis Levhi sayfa 141

BİRİNCİ BÖLÜM

Bu eserin konularını isimlendiren, Farsçasını matbaaya hazırlayan sayın Daryuş Mahmudi'ye şükranlarımı sunarım.

ÖNSÖZ

Bu derlemenin ünvanı arapça mukaddes Reis levhinden alınmıştır. Amacı **"Bu Genç bu diyardan çıktı ve her ağacın ve taşın altına bir vedia koydu..."** Cümlesindeki kehaneti, Bu eserdeki gerçek öykülerle kısmen sergilemektir.

İlahi sözlerde, görünmeyen bir kuvvet ve hayat veren bir güç vardır.

Hz.Bahau'lluh buyuruyor: **"Anlamak isterseniz size bir hakikat söyleyeyim: Tanrının ağzından çıkan her bir kelimede her insan vücuduna yeni bir ruh üfleyecek gizli bir kudret var. Bu dünyada size hayranlık veren ne eserler var ise, hepsi tanrının her irade üstünde olan iradesinden, Onun şaşılacak derecede güzel ve bükülmez karından doğmuştur. Sadece bir sani' (sanatkar) kelimesinin dudaklarından dökülüp insan cinsine tecellisi ile beraber, mütevali asırlar boyunca, insan elinin yaratabileceği türlü türlü sanatların husulüne imkan veren bir kudret boşanır. Bu doğruluğunda şüphe olmayan bir hakikattir. Filvaki, Bu parlak kelime ağızdan çıkar çıkmaz ondaki canlandırıcı enerjiler bütün yaratıklar içerisinde faaliyete geçer. Bu gibi sanatların husul ve tekemmülüne yarayan vasıta ve aletleri meydana getirir. Bu gün şahidi olduğunuz bütün bu hayret verici başarılar doğrudan doğruya bu ismin tecellisinin neticeleridir. İnanınız ki, Gelecek günlerde evvelce işitmediğiniz şeyler göreceksi-**

niz. Tanrı levhindeki hüküm ve karar işte böyledir. Bunu gözleri keskin olanlardan başka kimse anlayamaz. Aynı veçhile, Alim (her şeyi bilici) sıfatına delalet eyliyen kelime ağzından çıkar çıkmaz, Her bir yaratık kendi istidad ve kabiliyetine göre, insanı hayrette bırakacak bilgilere hamile kalır ve zamanı gelince güçlü ve bilici tanrının emriyle onları zuhur sahasına çıkarır. Bil ki: Tanrı kudretinin _buna benzer bir tecellisi diğer her bir ismin tecellisine terafuk eyler. Tanrının ağzından çıkan her bir harf gerçekten bir ana harf, Vahiy kaynağının her söylediği kelime bir ana kelime, ve Onun levhi bir ana levhtir. Ne mutlu bu hakikati anlayanlara." ³

Bu yüce levih nazil olduğu zaman, Şimdiki buluşlar ve keşiflerden hiç biri meydana olmadığı gibi, insanların aklından bile geçmiyordu. Kısa bir zaman sonra İlahi Emrin etkisi ve yaratıcılığın harikulade buluşlar ve keşifler açığa çıktı.

İnsaflı ruhlar, bu levhi okuduktan sonra tanrı sözünün yaratıcılığını gözleriyle görürler.

Bu derlemenin asıl amacı; arınmış ruhlara, bu yüce Emirde nazil olan her bir sözün, insana, iki dünyanın gerçek yaşamını bağışlarken aynı zamanda maddi dünyalarının esas temelini değiştirmesine de yardımcı olması ve bu mübarek ayetin etkisini açığa çıkarmaktır.

"...Yakında Sır ili ve civarı değişikliğe uğrayacak, padişahın elinden çıkacak, sarsıntılar vukua gelecek, feryadlar koparacak, bölgelerde fesad zuhura gelecek ve durum başkalaşacaktır; bütün bunlar zulüm askerlerinin bu esir-

³ Bahauallah'ın sesi no 74, Sahife 74

lere edip eyledikleri sebebiyledir. İktidar başka bir şekil alacak ve durum vehamet peyda edecektir; ..."

Bu ayet üzerinde düşünülürse, burada yazılanların tamamen meydana geldiği görülür.

**"Söyle: Bu genç bu diyardan çıktı ve her ağacın ve taşın altında bir vedia koydu. Allah bu vediaları hak üzere meydana çıkaracaktır. İşte hakikat böyle geldi ve hüküm Müdebbir ve hakîmin katından böyle sadır oldu. Gökle-
rin ve yerlerin orduları Onun emrine mümanaat edemez. Bütün padişahlar ve sultanlar bir araya gelseler Onu irade buyurduğundan geri tutamazlar."⁴**

Bu kitabı hazırlamak için, Mukaddes Milli Ruhani Mahfil'den izin istedim. O'da izin vererek, böylesi bir eserin hazırlanmak istendiğini ve kendi araştırması ile, İlahi Emri kabul eden ahbablara, öykülerini özet olarak yazmalarını, 19 Gün Ziyafet mektubunda ahbablara bildirdi. Bazı yeni ahbablardan sözlü olarak anlatmalarını rica ettim. Birkaç ahbabın hikayesini ise, haklarında bildiklerimi yazıp kendi onaylarından geçirerek oluşturdu. Tescillerine tanık olduğum bir kaç kişiden de izin alıp gördüklerimi kaleme aldım.

Bu fırsatı bana veren ve yardımcı olan ahbablara şükranlarımı sunarım.

Bu öyküler, ahbabların Bahai hayatı ve özellikle mübelliğlerin davranışlarının, arayıcıları nasıl etkilediğinin görünür kanıtı olduğu gibi, yaşanan Bahai Hayatının da nasıl bir tepki aldığı tasvir eder.

Aynı zamanda genç duyuruculara tecrübe kazandıracağını da umarım.

⁴ Hz.Bahau'llah'ın Levihleri, Arapça reis levhi, Sahife 140- 141, İstanbul 1994 basımı.

Bu kitapta, Adı geçmeyen birçok fedakar ahbablarımızında, Türkiyede emrin ilerlemesinde ve tebliğ çalışmalarında örnek öyküleri olduğundan eminim.

Her bir öykünün kutsanması için başında konuya uygun olarak İlahi eserlerden bir nebze yazıldı.

Öykülere başlamadan önce, Türkiye'de ve özellikle Edirne'de Hz.Bahaullah'ın sürgünlüğü sırasındaki önemli olaylar; "Bahai dinin 1. Yüzyılı" adlı eserden özet olarak yazıldı.

Türkiye'nin Emri tarihine dikkat edilirse Hz.Bahaullah'ın hayatının önemli bir kısmı bu ülkede geçti. Irak ve Filistin (İsrail) o zaman Osmanlı İmparatorluğunun mülkiyetinde idi. Hz.Bahaullah Bağdat'tan İstanbul, Edirne'ye, İzmirden vapurla Hayfa Limanı'na ve nihayet Akka Kalesi'ne sürgün edildiler. Türkiye doğudan batıya kadar mesiri mübarek olduğu için kutsanmıştır. Çok acı olaylarla geçen bu yolculuk, beraberinde büyük başarılar getirdi. Ezcümle: İlahi Emrin sultanlara, hükümdarlara ve din önderlerine Genel İlanını içeren levihlerin önemli bir kısmı bu ülkede ve özellikle Edirne'de nazil oldu.

GİRİŞ

Türkiye'ye Muhaceretimiz.

"Emrimizi yaymak maksadiyle memleketlerini bırakmış olanlar Ruhuleminin teyidiyle müeyyed olacaklardır. Onlara Muktedir ve Hakimin emriyle, Seçkin meleklerimizden bir bölük refakat edecektir. Ne mutlu hakkın hizmeti ile müşerref olan kimseye! Hayatıma yemin olsun! Hiç bir amel -güçlü ve kudretli tanrının takdir buyurdularını müstesna- bu amel derecesinde büyük değildir. Hakkın emrine hizmet, amellerin şahıdır. Hep iyi işlerin sü-

südü. İlham kaynağı olan Kıdem Sultanının takdiri böyledir.

Emrimizin hizmetine kalkan kimse gönlünü dünyevi şeylerden büsbütün kaldırmalıdır. Onun en yüksek amacı, Her zaman Tanrı dininin zaferi olmalıdır. Levhi mahfuzda yazılı hüküm budur. Rabbının Emri hatırı için yurdundan ayrılmaya karar vermiş olan kimse, Tanrı tevekkülünü kendine yol azığı edip, fazilet elbisesini sırtına geçirmelidir. Aziz ve hamid olan Allah'ın hükmü böyledir.

Emrin hizmetine kıyam eyliyen kimse tanrı sevgisi ateşle tutuşur ve bütün yaratıklardan el çekerse, Onun söylediği sözler işitenleri de tutuşturur. Senin Rabbın, gerçekten her şeyi bilen ve her şeyden haberi bir Rabdir. Ne mutlu o kimseye ki, Nidamızı işitip icabet eder! Sesi mizi işitip cevap veren kimse, Bize yakın getirilecek olanlar sırasına girer."⁵

Emrin Velisi Hz.Şevki Efendi'nin çizdikleri 10 yıllık planın ilk yıllarında (1955'te) mukaddes topraklara ve Hz.Şevki Efendi'nin ziyaretlerine müşerref olduk.

Hz.Şevki Efendi'nin çoğunlukla konuşmaları muhaceret emrinin önemi hakkında idi. Muhacirlerden gelen iyi bir haberi ahbaplarla paylaşırken, Ruhlarının sevinci mübarek yüzlerine yansiyordu.

Muhaceretin önemini fark eden müminler mevlalarının emrini yerine getirmeye çalıştılar. Hz.Şevki Efendi'nin ziyaret şerefine nail olan ahbapların çoğu iç veya dış muhacerete muvafak oldular. Aynı zamanda, Hz.Veliyi Emrullah'ın mesajlarına

⁵ Bahauallah'ın Sesi, Sahife 168, No 157

ve yanısıra, ahabpların tescil sırasında verdikleri Ahd ve Misak'a (sözleşmeye) karşı ruhları galayana geldi. Gayret ve hamiyet duyguları uyandı ve hicret amacıyla vatanlarını terk edip başka ülkelerde yerleştiler.

Muhacerete giden ahabplar, kendi hayatlarında yeni bir serüven ve ruhani hayatlarında ise yeni bir yaşam yaratıp, azimle hizmet meydanına koşular ve habersiz olan ruhlara Külli Zuhurun müjdesini ulaştırdılar. Binlerce nüfusun yaşamını değiştirip taassup ve evham karanlığından kurtardılar. Hayatlarına yeni bir renk ve önemli bir amaç kazandırdılar.

Mukaddes makamları ve Hz Şevki Efendi'yi ziyaretimizin dönüşünde, vicdanlarımız huzurunu yitirmişti. Gözlerimize uyku girmiyor, gece-gündüz Cemali Mübareğe dua ve niyaz edip, biz naçiz kullarını bu önemli vazifeye ve hicret emrine muvaffak buyurması için dua ediyorduk.

O zaman emrin Eli By Samandari bizim şehrimiz olan Meşhed'te ikamet ediyorlardı. Emrin Eli Furuten Bey de o sırada Meşhed'e geldiler, Bu iki seçkin Eyadiden hakkımızda dua etmelerini rica ettik. Böylece, bu iki Eyadinin teşviki ile hicrete karar verdik.

Merkezi muhaceret heyetine durumumuzu ve varlığımızı bildirerek bu imkânlarla hangi ülke uygun ise gitmeğe hazır olduğumuzu bildirdik. İlk olarak Hindistan'ı bize önerdiler. Bir müddet sonra Türkiye'ye gitmemizi söylediler. Hz.Veliyyi Emrullah mesajında, Türkiye'nin önemli bir hicret noktası olduğunu buyurmuşlardı. Bu mesaj üzere Türkiye'ye çok ahabp hicret etti. Ancak ikamet ve iş izni alamadıkları için İran'a geri döndüler veya başka muhaceret noktalarına gittiler.

Ailemizin hicrete muvaffak olmasında, rahmetli Eşim By Cevad Kuçani'nin payı çoktur. Zira o sırada şöhret, iş, ve kazanmanın zirvesinde idi. Bahai ve Bahai olmayan halk arasında say-

İlahi Vedialar

gıdeğer bir şahsiyeti vardı. Hepsini daha yüce ve verimli bir amaç için feda ederek, gençliğin verimli çağında hepsini bırakıp, Mevlasının emrine itaatle, kendine ve ailesine bu İlahi feyiz ve mevhibeyi kazandırdı.

Konya'da bizden önce dört İranlı aile yerleşmişti. Bunlar: Bay Şevkiyan ile eşi, Bay Rahimiyan, Bay İzediniya, eşi Tahire Hanım ve beş çocuğu, Bay Gülbarani, eşi Puran Hanım ve iki çocuğu. Rizvan Bayramından önce Bay Hüseyin Aksoy, Eşi Leyla Aksoy ve iki çocukları Adana'dan Konya'ya muhaceret ettiler. Ahbabların düşünce birliği ve tebliğ aşkı tam bir Bahai toplumu örneği idi. Hedefimiz her ne pahasına olursa olsun, insanları İlahi Emre çekmekti. Bu birlik ve ruhani ortamda ahbablar hiç bir fedakarlıktan kaçınmadıkları için mutaassıp bir şehir olan Konya'da başarılı oldular.

Bu hakir, layık olmadığı halde 15 sene merkezi duyuru Heyetinde ve kaç sene diğer heyetlerde üyelik kıvancını buldu. Bir işle meşgul olmadığım için senede bir kaç sefer bazı şehirlerde ahbabların ziyaretine nail oluyordum. O zaman yazmadığım için çok önemli olaylar unutuldu.

Bu kitapta, aklımda kaldığı kadarıyla bu seyahatlerden bazı anılara yer verdim.

Kitabımdaki hatalardan ötürü affınıza sığınır. Bu naçiz cariyeyi dualarınızda unutmamanızı dilerim.

Bu eser ilk olarak Farsça yazıldığı için Amerika Mukaddes Milli Ruhani Mahfil'in tensip Heyeti tarafından onaylandı.

Hz.BAHAULLAH'ın İRAK'TAN SÜRGÜNLÜĞÜNÜN ÖZETİ

Nebil tarihinde bahsedildiği üzere Hz.Bahaullah, Bağdat'taki ikametinin son yıllarında yaptığı konuşmalarda, amansız bir şekilde yaklaşmakta olan bir musibet ve sıkıntı dönemine imada bulunmuş, çevresindekileri son derece üzen bir hüznün ve yürek sıkıntısı içinde olduğu görülmüştü...⁶

...Hz.Bahaullah'ın ayrılmasına sebep olan gelişmelerden dolayı teessüflerini beyan eden ve O'na, elinden gelen her türlü yardımda bulunmaya hazır olduğuna teminat veren Vali Namık Paşa, O'nun refakatine memur edilen subaya, yol üzerindeki illerin valilerine, sürgünlerine büyük saygı göstermelerini emreden yazılı bir emirname verdi. Tekrar tekrar af dileyerek Hz.Bahaullah'a, "Ne arzu ederseniz emretmeniz yeter. Yerine getirmeye hazırız" dedi. Onun ısrarlı ve mükerrer teklifine Hz.Bahaullah şu cevabı verdi: **"Sevdiklerimizi koruyunuz ve onlara şefkatle muamele ediniz."** Vali, bu isteği samimiyetle ve tereddütsüz kabul etti.

Hz.Bahaullah'ın yolcu olduğunu haber verişinden Necibiyeye Bahçesinden ayrıldığı güne kadar, yüksek veya düşük her sınıftan insanın çarpıcı bir şekilde ortaya koyduğu derin bir bağlılık, duygudaşlık ve saygının pek çok delili karşısında, bıkmıp usanmadan O'nun sürülmesi için emir çıkarttırmaya çalışanların ve bu gayretlerinin başarısı ile sevenenlerin şimdi acı bir pişmanlığa düşmelerine hiç şaşılır mı? Hz.Abdülbaha, O bahçeden yazdığı bir mektubunda bu düşmanlar hakkında şöyle demiştir: **"Allah'ın yardımıyla, Onların gösterdiği sevinç, hüznün ve kedere döndü, o derece ki Bağdat'taki,**

⁶ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 153

İran başkonsolosu düzenbazların yaptıkları plan ve komplolardan son derece pişmandır. Namık Paşa, Hz.Ba-haullah'ı ziyaretinde O'na, "evvelce sizin gitmenize ısrar ediyorlardı. Ama şimdi kalmanız için daha çok ısrar ediyorlar" dedi.⁷

Hicri 14 Zilkade 1279 (1 Mayıs 1863) günü öğle vakti Hz.Ba-haullah'ın Rızvan Bahçesinden ayrılması sırasında, Bağdat'taki Beyti Azam'dan (En Kutsal Evi) çıkışında karşılaştığı kadar olağanüstü ve hatta daha duygulandırıcı olan heyecanlı ve coşkun sahneler meydana geldi. Bunlara tanık olan biri şöyle anlatıyor: " Bizlerin zihninde Toplanma Günü, yahut Hüküm Gününe has olan heyecanı o zaman gördük. İnananlar kadar inanmayanlar da ağlaşıp bağırıyorlardı. Toplanan eşraf ve ünlü kişiler hayretler içinde kaldılar. Duygular, dilin anlatamayacağı ve orada bulunan hiç kimsenin dışında kalamıyacağı bir coşkunlukta idi."

Dostlarının O'na aldığı en iyi cinsten benekli kızıl bir atın sırtında, ardında yerlere eğilen ateşli hayranlarından bir kalabalık, O'nu İstanbul'a götürecek bir yolculuğun ilk merhalesine doğru atını sürdü. O unutulmaz sahneye şahit olan Nebil şöyle anlatır: "Her yönden pek çok başlar O'nun atının ayakları dibindeki toza doğru eğilerek atın ayaklarını öptü, sayısız kimse-ler O'nun üzengisini kucaklamak için biribirini sıkıştırdı." Bir yol arkadaşının anlattıkları da şöyle: "Kendilerini atın önüne fırlatan, ölümü Sevgilinin ayrılığına tercih eden sadakat timsallerinin sayısı ne çoktu! Bana o mübarek hayvan, o temiz yürekli ruhların gövdeleri üzerinde yürüyormuş gibi geldi."⁸

⁷ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 156

⁸ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 161

Hız.Bahauallah gerek evinden, gerek daha sonra Rızvan Bahcesinden ayrılırken, gösterilen bağlılık nişaneleri, Zilkadenin 20. günü (9 Mayıs 1863) aile fertleri ve eshabından yirmialtı kişi ile birlikte, yolculuğunun ilk durak yeri olan Fireycet'ten çıkarken aynen tekrarladı. Elli katır, bir subayın komutasında on süvariden oluşan bir muhafız müfrezesi ve her biri dört şemsiye ile korunan yedi çift tahtirevandan ibaret bir kervan kuruldu. Bu kervan sık sık mola vererek Doğu Anadolu manzarasını çizen dağlardan, dar geçitlerden, orman ve vadilerden aşarak Karadeniz kıyısındaki Samsun Limanı'na ulaştı. Hız.Bahauallah bu yolculuğu kah at sırtında, kah kendine ayrılan tahtirevanda dinlenerek yaptı. Çoğu yaya olan yoldaşları genellikle O'nun etrafını çevirirlerdi. Bahar aylarında kuzeye doğru ilerlerken, Namık Paşa'nın yazılı emri gereğince, geçtiği yerlerde valiler, mutasarrıflar, kaymakamlar, müdürler, şeyhler, müftüler ve kadılar, idari ve dini erkan ve eşraf O'nu izzet ve ikbal ile karşıladılar. Kerkük'te, Erbil'de, üç gün kaldığı Musul'da olsun, Nusaybin, Mardin ve iki gün geçirdiği Diyarbakır'da olsun, veya Harput ve Sivas'ta, yahut diğer kasaba ve köylerde olsun, bir yere varışında hemen bir heyet tarafından karşılanıyor ve oradan ayrılırken yine bir heyet O'na bir süre yoldaşlık ediyordu. Bazı yerlerde şerefine düzenlenen ziyafetler, köylülerin hazırlayıp O'na sundukları yiyecekler, O'nu rahat ettirmek için istekle koşuşup didinmeleri, Bağdat halkının birçok vesile ile O'na gösterdiği ihtramı hatırlatıyordu.

Aynı yol arkadaşı anlatıyor: "Bir sabah Mardin'den geçerken süvari askerleri sancak taşıyarak ve davul çalarak bize yol açtılar. Mutasarrıf, hükümet erkani ve eşraf bize refakat ederken, damları ve sokakları dolduran halk gelişimizi bekliyordu. Şehrin içinden vakar ve debdebe ile geçerek yolumuza devam ettik. Mutasarrıf ile yanındakiler uzunca bir mesafede bize refakat ettiler." Nebil de şöyle yazar: "Bu yolculuk boyunca karşı-

laştığımız kimselerin hepsi, vali ve müşirlerin İstanbul ile Bağdat arasında devamlı gidip geldikleri bu güzergahta bugüne kadar hiç kimsenin bu derece ihtişamla geçmediğini, çevresine böyle bir konukseverlik göstermediğini ve herkese inayetini böylesine saçmadığını ifade ettiler." Samsun'a yaklaşırken tahtrevanından Karadenizi gören Hz.Bahaullah, Mirza Ağa Can'ın ricası üzerine, Tahtrevan Levhini (Levhi Hawdaj) nazil buyurdu. Bu Levihte geçen "**İlahi denektaş**", "**üzücü ve eza verici fitne**" gibi ifadeler, kısa bir süre önce nazil olan Mübarek Denizci Levhindeki elemli kehanetleri tekrarlamakta ve tamamlamaktadır.

Bağdat'tan İstanbul'a kadar uzanan Samsun eyaletinin Baş Müfettişi bir kaç paşa ile birlikte Hz.Bahaullah'a ziyarette bulundu. Derin saygı gösterdi ve öğle yemeğinde O'nun misafiri oldu. Fakat, Mübarek Denizci Levhinde haber verdiği gibi, yedi gün sonra bir Türk vapuruna bindirildi ve üç gün sonra 1280 Rabiülevvel'in birinci günü

(16 Ağustos 1863) öğle vakti sürgün arkadaşları ile beraber İstanbul Limanı'na indiler...⁹

Emrin son derece ağır bir krizin pençesinde bulunduğu bir zamana rastlayan bu tarihi ilanın başlıca muhatapları, sahip oldukları büyük itibar, üstünlük ve yetkiler nedeniyle, kendi tebâları ve müminlerinin mükadderatı üzerinde korkunç ve kaçınılmaz bir sorumluluk sahibi olan dünya hükümdarları ile Müslüman ve Hıristiyan din liderleri idi.

İlanın ilk döneminin, Hz.Bahaullah'ın İstanbul'da, kendini İslam Peygamberinin vekili sayan ve büyük bir imparatorluğun mutlak hükümdarı olan Sultan Abdülaziz'e yazdığı ve maalesef

⁹ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 162 - 3

elimizde metni bulunmayan mektubu ile başladığı kabul edilebilir. Bu kudretli ve haşmetli padişah, dünya hükümdarları arasında İlahi Daveti alanların birincisi ve Doğulu Sultanlar içinde Tanrı adaletinin mücazâtına uğrayanların ilki oldu. Bu mektup, Padişahın, sürgünlerin başkentine gelişlerinden dört ay geçmeden çıkardığı onursuz bir ferman vesilesiyle yazıldı. Fermanı ve sebepsiz olarak, karakış ortasında, son derece küçük düşürücü koşullar içinde, imparatorluğun öbür ucundaki Edirne'ye sürülmeleri emrolunuyordu.

...Hz.Abdülbaha'nın buyurduğu gibi, sürgünleri **"bütün dünya için bir fitne, ahid ve misakları bozucu, tüm memleketler için zararlı, her türlü eziyet ve cezaya müstahak kimseler"** olarak suçlayan ve kötüleyen başkaları da vardı.

Tutsağa, kendi hakkında çıkarılan fermanı tebliğ etmeye önemli bir kişi olan, Sadrazamın büyük itibar sahibi kayınbiraderi seçildi. Bu ferman Türk ve İran hükümetleri arasında ortak bir düşmana karşı bir ittifak niteliğinde idi ve ileride Sultanlık, Hilafet ve Kaçar hanedanı için çok acı sonuçlar doğurdu. Hz.Bahaullah'ın huzuruna kabul etmediği aracı zırva dolu fikirlerini ve saçma sapan iddialarını kendisiyle görüşmeye memur edilen Hz.Abdülbaha ve Ağa Kelim'e nakletmek ve tebliğe görevli olduğu emirnamenin cevabını almak için üç gün sonra tekrar geleceğini söylemekle yetinmek zorunda kaldı.

Aynı gün Hz.Bahaullah, ağır bir şekilde itham edici bir levih indirdi ve ertesi sabah mühürlü bir zarf içinde Şemsi Bey'e vererek, Ali Paşa'nın eline teslim etmesini ve bu Levhin Tanrı tarafından gönderildiğini bildirmesini söyledi. Sonradan Şemsi Bey Ağa Kelim'e şöyle anlatmıştır: "Mektubun içinde ne olduğunu bilmiyordum. Sadrazamın mektubu okumasıyla çehresi ölü benzine döndü ve dedi ki, 'Sanki bir Sultanlar Sultanı kendi tebaları arasındaki en küçük bir krala emir veriyor ve ona

ne yapacağını ferman ediyor.' hali öyle acıklıydı ki, hemen huzurundan çekildim." Denildiğine göre bu Levhin yarattığı etki hakkında Hz.Bahaullah şöyle buyurmuştur: **"Sultanın vezirleri bu mektubu okuduktan sonra Bize karşı ne yaptılarsa haklı idiler. Ama Önceki davranışları haksızdı."**

Nebile göre; oldukça uzun olan bu Levih, Padişaha hitap eden sözlerle başlıyor, vezirlerini şiddetle kınıyor, onların ace-milik ve beceriksizliğini ortaya koyuyordu. Vezirlere hitap eden daha sonraki bölümleri ise onlara meydan okumakta, dünya mallarıyla övünmemelerini, zamanla mutlaka kaybecikleri bir debdebenin peşinden aptalca koşmamalarını öğütlemekteydi.

Hz.Bahaullah'ın sürgünlük fermanının çıkarılmasından hemen sonra, yola çıkmasının arifesinde, ...unutulmaz bir konuşmasında, İran Sefirine şu mesajı gönderdi:

"Yıllar yılı mazlumların kanını dökmekten ve onlara onca eziyet etmekten senin ve senin gibilerin yanına ne kaldı? Onlar yüz kat arttı, ama sizler tam bir karışıklığa uğrayacak ve zihninizdeki bu ezici düşünceden nasıl kurtulacağınızı bilemeyeceksiniz...O'nun Emri sizlerin kuraçığınız her türlü planın üstündedir. Şunu bil ki, bütün dünya devletleri bir araya gelip Benim canımı ve bu adı taşıyanların tümünün canlarını alsalar, yine de İlahi Ateş asla sönmez. O'nun Emri bütün dünya hükümdarlarını, hayır, su ve topraktan yaratılmış her bir şeyi kuşatır...Başımıza her ne gelirse, bizim kazancımız büyük ve onların uğrayacağı kayıp aşikardır."

Daha önce zaten iki kere sürülmüş olan sürgünlerin hemen yola çıkarılması hakkındaki kesin emir gereğince, Hz.Bahaullah, ailesi ve arkadaşları, bazıları arabalara, bazıları yük hayvanlarına bindirilip, eşyaları öküz arabalarına doldurularak, soğuk

bir Aralık sabahı, geride bıraktıkları göz yaşları arasında ve Türk askerlerinin refakatinde yola çıktılar. Oniki gün boyunca ıssız ve rüzgarın kasıp kavurduğu bir araziden geçerek, Hz.Bahaulah'ın, **"Sultanın iradesine karşı gelenlerden başka bir kimşenin girmedığı yer"** olarak sıfatlandığı bir şehre vardılar. Sureyi Mülûk'te kendi şöyle anlatır: **"Bizi, dünyada hiçbir zillet ile kıyaslanamayacak bir zilletle Şehirden (İstanbul) sürdüler... Ne ailemin, ne arkadaşlarımın o dondurucu soğuktan korunacak giyimleri yoktu... Halimize düşmanlarımız bile ağladı ve her görür gözü olan yaş döktü..."**

Yağmur ve fırtınada yol alan, bazen geceleri de yola devam eden yorgun yolcular, Küçük Çekmece, Büyük Çekmece, Silivri, Çorlu ve Babaeski'de kısa molalar vererek, 1280 Recep Ayının birinci günü (12 Aralık 1863) hedeflerine vardılar ve İzzet Ağa'nın evinin civarındaki iki katlı bir kervansaray olan Arap Hanına yerleştirildiler. Üç gün sonra Hz.Bahauallah ve ailesi, Mevlevi Tekkesine yakın Muradiye mahallesinde bir yazlık eve, bir hafta sonra aynı mahallede bir cami yakınındaki bir başka eve nakledildiler. Altı ay kadar sonra Selimiye Camisinin kuzeyinde Emrullah Evi olarak bilinen daha geniş bir binaya geçtiler.

Böylece, Hz.Bahauallah'ın Elçiliğinin en dramatik olaylarından birinin ilk perdesi kapanmış oldu. Şimdi perde, birinci Bahai yüzyılının en çalkantılı ve kritik döneminde açılıyor; bu dönem o elçiliğin en muhteşem bölümünü , O'nun Mesajını dünyaya ve dünya hükümdarlarına ilanının öncesini oluşturacaktır.¹⁰

...Hz.Bahauallah'ın Eyyam-ı Şıdad (Şiddet Günleri) olarak vassıflandırdığı bu büyük kriz sırasında **"en elem verici peçe"**

¹⁰ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 164 - 8

yırtıldı ve "**en büyük ayrılık**" bir daha düzelmemesine vaki oldu. Emrin mülki ve ulema sınıfından dış düşmanlarını sevindirip cesaretlendirdi, ellerine önemli bir koz verdi ve açık açık alaylarına sebep oldu. Hz.Bahaullah'ın dostlarını ve taraftarlarını şaşkınlık ve zihin karışıklığına düşürdü ve batılı hayranlarının gözünde Emrin itibarını ciddi surette zedeledi. Hz.Bahaullah'ın Bağdat'ta ikamet ettiği ilk günlerden beri için için kaynamakta olan ve O'nun henüz açıklanmamış liderliğinde, çökmekte olan bir topluluğa yeniden hayat veren yaratıcı güçler tarafından geçici olarak bastırılan bu fitne, nihayet O'nun mesajını ilan etmesinden önceki yıllarda bütün şiddeti ile ortaya çıktı. Hz.Bahaullah'a tarifsiz kederler getirdi. O'nu görünür şekilde yaşlandırdı ve yarattığı yankılar nedeniyle hayatı boyunca karşılaştığı en büyük darbe oldu. Baş sebebi, Hz.Bahaullah'ın arzusu hilafına O'nunla birlikte İstanbul, ve Edirne'ye gitmekte ısrar eden ve şimdi var gücüyle emeline ulaşmak için çalışan o iğrenç kıskırtıcı Seyyid Muhammed'in dolambaçlı entrikaları ve durup dinmeyen manevraları oldu."¹¹

Sürgünlerin Hz.Bahaullah'a gittikçe derinleşen bir bağlılık ve hayret verici bir ihtiram duyduklarına devamlı şahid olan; Ağabeyinin Bağdat'tan İstanbul'a yolculuğu sırasında ve daha sonra Edirne'de eşraf ve hükümet erkânı ile ilişkileri sonucunda itibarının ne derece yükseldiğini çok iyi gören; bu Ağabeyin başkentteki yetkililerle temaslarında gösterdiği cesaret, veکار ve bağımsızlığa kızan; yeni bir dinin Kurucusunun devamlı indirdiği çeşitli Levihlerden rahatsız olan; tıpkı Muhammed Şah'ı yanlış yola sevkeden Babi Zuhurunun Deccalı Hacı Mirza Akasi gibi, Bahai Zuhurunun Deccalı olan Seyyid Muhammed'in önüne serdiği sınırsız bir liderliğin yalancı ümitlerine al-

¹¹ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 169 - 70

danan; topluluğun ileri gelen üyelerinin hikmet ve ihtiyatla hareket etmesi yolundaki yazılı öğütlerinden ders almayan; kendinden onüç yaş büyük olan ve ilk gençlik ve ergenliğinde onu gözetmiş bulunan Hz.Bahaullah'ın şefkat ve nasihatlerine kulak tıkayan; birçok vesilelerle onun çeşitli kabahat ve akılsızlıklarını örtmüş olan Ağabeyinin bağışlayıcılığından cüret bulan bu Hz.Bab'ın Misakının Baş Nakızı, gitgide artan bir kıskançlık ve hırslı bir liderlik arzusunun pençesinde, ne gizlemeye ne de hoşgörüyü yer bırakmayan davranışlara sürüklendi.

Kötülüğün, açgözlülüğünün ve yalanın canlı timsali olan Seyyid Muhammed'le devamlı ilişkisi sonucunda ıslah olmaz derecede bozulan Mirza Yahya, daha Hz.Bahaullah Bağdat'tan uzaklaştığı sırada ve hatta Süleymaniyeden dönüşünden sonra bile, Emrin tarihini silinmez rezilliklerle lekelemişti....

Edirne'ye geldikten yaklaşık bir yıl sonra, Hz.Bahaullah'ı ve arkadaşlarını zehirlemek, böylece yeniden liderliğe kavuşmak gibi çılgınca hayaller zihnini karıştırmaya başladı. Üvey kardeşi Ağa Kelim'in tıbbi meselelerde derin bilgisi olduğunu bildiğinden, çeşitli bahanelerle bazı otların ve zehirlerin etkisi hakkında ondan bilgi edinmeye çalıştı. Sonra da adeti olmadığı halde Hz.Bahaullah'ı evine davet etmeye başladı. Ve birgün kendi hazırladığı bir maddeyle O'nu bir ay ciddi şekilde hasta ederek, şiddetli sancılar ve yüksek ateşle kıvrandıracak derecede zehirlemeyi becerdi. Bu teşebbüs, Hz.Bahaullah'ın elinde ömrünün sonuna kadar süren bir titreme bıraktı. Durumu çok ağır olduğundan, Şişman adlı bir yabancı hekim çağrıldı. Cildinin kurşunu renginden endişelenen doktor, hastalığın ümitsiz olduğunu bildirerek O'nun ayaklarına kapandı ve ilaç vermeden huzurundan çekildi. Birkaç gün sonra doktor hastalanıp öldü. Ölümünden önce Hz.Bahaullah, doktorun hayatını O'nun için feda ettiğini ima etmişti. Doktor Hz.Bahaullah tara-

findan ziyaretine gönderilen Mirza Ağa Can'a, Tanrının dualarını kabul ettiğini ve ölümünden sonra, lüzumu halinde, emin bir kimse olan Doktor Çupan'ın çağrılmasını söyledi.

Mirza Yahya'yı geçici olarak terkederek ve yukardaki olayın ayrıntılarını açıklayan hanımlarından birinin anlattığına göre, bir keresinde de Hz.Bahaullah'ın ailesi ve arkadaşlarının su aldığı kuyuyu zehirlemiş, dolayısıyla sürgünlerde tuhaf hastalık belirtileri görülmüştü. Hatta bu arkadaşlardan olan ve büyük lütuflar gösterdiği berber Muhammed Ali Selmani Üstad'a yavaş yavaş ve büyük bir ihtiyatla açılarak, uygun bir zamanda hamamda Hz.Bahaullah'a hizmet ederken O'nu katletmesini istedi. Ağa Kelim bu olayı Edirne'de Nebil'e şöyle anlatmıştır: "Muhammed Ali Üstad bu teklif karşısında öyle öfkelenmişti ki, içinden Mirza Yahya'yı hemen oracıkta öldürmek geldi ve eğer Hz.Bahaullah'ı kızdırmaktan çekinmeseydi yapacaktı. Ağlıyarak hamamdan çıkarken ilk rasladığı kişi olan ben oldum... Uzun ısrarlardan sonra hamama dönüp işini tamamlamaya razı edebildim." Sonradan, Hz.Bahaullah bu olayı hiç kimseye açıklamamasını emrettiği halde, berber dilini tutamayıp bu sırrı açığa çıkardı ve topluluğu büyük endişeye düşürdü. Hz.Bahaullah buyuruyor: "**Tanrı onun (Mirza Yahya) bağrındaki sırrı ifşa ettiğinden bu niyetini inkar etti ve o hizmetkârı (Muhammed Ali Üstad) böyle bir niyetle suçladı.**"

Kısa bir süre önce gerek sözlü olarak, gerek çeşitli Levihlerde, ileri sürdüğü iddiaların manasını açıklamış olan Kişi için artık Kendi Elçiliğinin mahiyetinden Hz.Bab'ın adayı olan kimseyi resmen haberdar etmek zamanı gelmişti. Dolayısıyla, Mirza Ağa Can, yeni nazil olan ve bu iddiaları katıyetle teyid eden Emir Süresini Mirza Yahya'ya iletmeye, ona yüksek sesle okumaya ve onun açık ve kesin cevabını istemeye memur edildi. Mirza Yahya düşünmek için bir gün mühlet isteyince kabul

edildi. Ancak, gelen cevap bir karşı beyan şeklinde oldu. Bu beyanda, kendine bağımsız bir Vahiy geldiği saat ve dakikayı belirterek, Doğu ve Batı milletlerinin kayıtsız şartsız kendine itaat etmeleri gerektiği ifade ediliyordu.

Büyük bir Vahyin Taşıyıcısının gönderdiği elçiye sadakatsiz bir hasım tarafından ileri sürülen bu küstah iddia, Hz.Bahaulah ile Mirza Yahya arasında, Bahai tarihinin en acı günlerinden biri olan açık ve kesin kopmaya işaret ediyordu. Hz.Bahauallah, düşmanlarının bağrında tutuşan şiddetli adavet ateşini hafifletmek ve sürgünlere, kendisi ile onlar arasında serbest bir seçim yapma fırsatını vermek maksadıyla 22 Şevval 1282 günü ailesiyle beraber, emri üzerine kiralanan Rıza Bey'in evine kapandı ve iki ay boyunca kendi arkadaşları da dahil, dost veya yabancı, hiç kimse ile görüşmedi. Ağa Kelim'e, evindeki mobilya, yatak, giyim ve mutfak eşyalarını ayırıp yarısını Mirza Yahya'nın evine göndermesini, onun ötedenberi göz koyduğu mühür, yüzük, el yazmaları gibi Hz.Bab'ın bazı hatıralarını ona teslim etmesini, sürgünlerin ve ailelerinin geçimi için hükümetin verdiği ödenekten payına düşenin ona ödenmesini sağlamasını emretti. Ağa Kelim'e ayrıca, arkadaşları arasında seçeceği birinin günde birkaç saat Mirza Yahya'nın alışverişini yapmasını ve bundan böyle İran'dan adına birşey gelirse kendi eline teslim edileceğine dair teminat verilmesini de istedi.

Ağa Kelim'in Nebil'e şunları anlattığı söylenir: "O gün büyük bir velvele koptu. Bütün arkadaşları Cemali Mübarek'ten ayrı kalmanın matemi içindeydi." Bu arkadaşlardan biri de şöyle yazmıştır: "O günler kargaşa ve şaşkınlık günleriydi. Ne yapacağımızı bilmez haldeydik. O'nun huzurundan büsbütün mahrum kalmaktan korkuyorduk. Bu şaşkınlık ve keder çok sürmedi. Mirza Yahya ve Seyyid Muhammed'in İran ve Irak'a yaydıkları iftra dolu mektuplar ve Mirza Yahya'nın Edirne Va-

lisi Hurşit Paşa ile Vali Yardımcısı Aziz Paşa'ya dalkavuk bir dile yazdığı dilekçeler karşısında, Hz.Bahaullah inzivadan çıkma-ya mecbur kaldı. Kısa bir süre sonra, Mirza Yahya'nın hanımlarından birini, kocasının haklarının gaspedildiğinden ve çocuklarının açlıktan ölme haline geldiğinden şikayet etmek için vilayete gönderdiğini öğrendi. Bu şikayetin yankılarının ta İstanbul'a ulaşması ve Hz.Bahaullah'ın asil ve vakur davranışlarının etkisinde kalmış olan çevrelerde heyecanlı tartışmalara ve zararlı yorumlara neden olması, O'nu çok üzdü. Seyyid Muhammed başkente giderek İran Sefiri Müşirüd Devle ile görüştü, Mirza Yahya ile kendine bir harçlık bağlanması için yalvardı, Hz.Bahaullah'ı Nasreddin Şah'ı katletmesi için bir Ajan göndermekle itham etti ve uzun zamandan beri işlediği ağır suçlara rağmen ona sabırla katlanmış olan O Zata küfür ve iftiralar yağdırmak için elinden geleni ardına koymadı.

Hz.Bahaullah, Rıza Bey'in evinde bir yıl kadar kaldıktan sonra, arkadaşlarından ayrılmadan önce oturmakta olduğu eve döndü. Üç ay sonra taşındığı İzzet Ağa'nın evinde Edirne'den ayrılışına kadar ikamet etti. Bu evde 1284 Cemaziyülevvel ayında (Eylül 1867) meydana gelen son derece önemli bir olay, Mirza Yahya ile yordakçılarını bozguna uğrattı, dosta ve düşmana, Hz.Bahaullah'ın onlara karşı zaferini ilan etti. Mirza Yahya'nın iddialarına ve kendini korkakça saklamasına kızan Mir Muhammed adına Şiraz'lı bir Babi, gerçek ile yalan arasında açıkça bir ayırım yapılabilmesi maksadıyla, Seyyid Muhammed'i, Mirza Yahya'yı Hz.Bahaullah ile karşılaşmaya razı etmesi için zorladı. Ünlü Ağabeyinin bu karşılaşmayı asla kabul etmeyeceği gibi aptalca bir vehme kapılan Mirza Yahya, görüşme yeri olarak Selimiye Camisini seçti. Hz.Bahaullah bunu duyunca derhal adı geçen Mir Muhammed'i yanına alıp öğle sıcaklığında şehrin uzak bir yerinde olan camiye gitmek üzere yaya olarak yola çıktı. Sokak ve çarşılardan geçerken, O'nu gören ve

duyanları hayrete düşüren bir ses ve tavır ile ayetler okuyordu.¹²

...Hz.Bahaullah'ın gelişini haber vermek için önden giden Mir Muhammed az sonra geri dönerek, O'nun yetkisine meydan okuyan kişinin, beklenmeyen nedenlerden dolayı bu görüşmeyi bir iki gün sonraya bırakmak istediğini bildirdi. Hz.Bahaullah evine döndüğünde indirdiği bir Levihte olan biteni izah ve ertelenen toplantı için bir tarih tesbit etti, Levhi kendi mührü ile mühürleyerek Nebil'e verdi ve yeni müminlerden Molla Muhammed Tebrizi'ye teslim etmesini, onun da sık sık dükkânına gelen Seyyid Muhammed'e iletmesini söyledi. Levhin tesliminden önce Seyyid Muhammed'den Mirza Yahya buluşma yerine gelmediği takdirde iddialarının yalan olduğunu yazılı olarak kabul edeceğine dair mühürlü bir taahhütname istenmesine karar verildi. Seyyid Muhammed istenen taahhütnameyi ertesi gün getireceğine söz verdi. Fakat Nebil üç gün arka arkaya dükkanda beklediği halde ne Seyyid Muhammed göründü, nede istenen yazıyı gönderdi. Nebil, yirmiüç yıl sonra tarihinde bu olayı kaydederken, Hz.Bahaullah'ın mağlup bir hasma karşı üstünlüğünün elle tutulur ve tekzip edilemez delili olan bu teslim edilmemiş Levhin "Gusnu Azam'ın" (En Yüce Dal) kaleme aldığı ve Kıdem Cemali'nin mührüyle süslendiği ilk günkü tazeliği ile, hala kendi elinde olduğunu belirtmiştir.

Hz.Bahaullah, Elçiliği sırasındaki bu çok üzücü olaydan büyük bir ıstırap duydu. Elemini şöyle dile getirir. **"Aylarca, yıllarca sevgi ve şefkat elleriyle büyüttüğüm biri hayatıma kastetti." Hain düşmanlarına atıfta bulunur: "Bana eziyet edenlerin zulmü belimi büktü ve saçlarımı ağarttı. Tahtı-**

¹² Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 170 - 5

mın önüne gelip dursaydın, Kıdem Cemali'ni tanıyamazdın, zira münkirlerin eziyeti ile simasının teraveti bozuldu ve pırlıtsı soldu." Şöyle haykırır: "Tanrım! Vücudumda senin fesat oklarının yaralamadığı bir nokta kalmadı. Sen Ağabeyine karşı hiçbir insanın bir başkasına yapmadığı işleri işledin."¹³

Hüzünlerle yıpranan, canına kastetme girişiminin etkilerinin hala acısını çeken, yakında belki yeniden sürüleceğini bilen, ama Emrine indirilen darbeden ve onu kuşatan tehlikelerden yılmayan Hz.Bahaullah, daha bu şiddetli imtihanı arkada bırakmadan önce emsalsiz bir kudretle, kendine tevdi edilmiş olan Elçiliği Doğuda ve Batıda en yüksek dünyasal yönetim makamlarını elde tutanlara ilana kıyam etti...

Başlayan bu olağanüstü faaliyet döneminin yankılanmaları, Hz.Bahaullah'ın Elçiliğinin ilk yıllarından daha parlak oldu. O günleri yaşayan biri şöyle anlatır: "İlahi ayetler, gece gündüz demeden, yazmaya yetişemiyecek sayıda, yağmur gibi iniyordu. Mirza Ağa Can kendine dikte edildiği şekilde yazar, En Büyük Dal (Gusn-u Azam) ise devamlı olarak suretlerini çıkarırdı. Kaybedecek bir an bile yoktu." Nebil de buna şahadet eder: "Bir kaç katib gece gündüz çalıştıkları halde işe yetişemiyorlardı. Aralarında bulunan Mirza Bakir Şirazi...tek başına günde en az ikibin ayeti temize çekiyordu. Böyle altı yedi ay çalıştı. Her ay, birkaç cilt dolusu yazıyı temize çekip İran'a gönderiyordu. Güzel yazısı ile yazılmış yirmi cilt kadar yazıyı arkasından hatıra olarak Mirza Ağa Can'a bıraktı."

Hz.Bahaullah nazil ettiği bu ayetler hakkında buyurmuştur:

¹³ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 175 - 6

"İlahi inayet bulutlarından yağınlar öyleydi ki, bir saat içinde bin ayete eşit yazı nazil olmuştur." "Bu günde ih-san olunan inayetin büyüklüğü ile, eğer bunları yazmaya yetişebilecek bir vahiy katibi bulunsaydı, tek bir gün ve gece içinde Semavatı İlahiyeden Farsça Beyan'a eşit miktarda vahiy inerdi." Bir başka vesile ile şöyle buyurmuştur: **"Tanrıya yemin olsun! Bugüne kadar Peygamberlere vahiy edilmiş olanlara eşit miktar bu günlerde inmiştir."** Yazılarının bolluğu hakkında der ki: **"Bu şehirde (Edirne) şimdiye kadar nazil olanları katipler temize çekmekten aciz kalıyorlar. Bunun için, büyük kısmı temize çekilmemiştir."**

O ağır krizin tam ortasında, hatta daha önce bile, Hz.Bahau'llah'ın kaleminden inen sayısız Levihlerde, O'nun yeni beyan edilen iddialarının manası tam olarak açıklanmıştır. Emir Suresi, Nokta Levhi, Ahmet Levhi, Eshap Suresi, Seyyah Levhi, Dem (Kan) Suresi, Hac Suresi, Ruh Levhi, Rızvan Levhi, Tuka Levhi, ikamatgahını İzzet Ağa'nın evine nakletmeden önce kaleminden inen Levihler arasındadır. 'En Büyük Ayrılık' vaki olduktan hemen sonra Edirne'deki ikametine ilişkin en kuvvetli Levihleri nazil oldu.

İlk defa olarak kelimelerini Doğu ve Batı'nın tüm hükümdarlarına topluca yönelttiği ve Türk Sultanı ile vezirlerine, Hristiyanlık aleminin krallarına, Sultan nezdindeki Fransız ve İran Sefirlerine, İstanbul'un Müslüman din liderleri, bilginleri ve ahalisine, İran halkına ve dünya filozoflarına ayrı ayrı hitap ettiği en önemli Levhi olan Mülûk (Padişahlar) Suresi; Mirza Mehdi Reşî'nin suçlamalarını tekzip eden ve Babi Zuhurunu savunduğu İkan Kitabının karşılığı olan Bedi Kitabı; Hükümler Kitabının bir öncüsü olan Siyam (Oruç) münacaatları; Fransız İmparatoruna hitap eden ve onun iddialarının samimiyetini sı-

nayan III. Napolyon'a ilk Levhi; Nasıreddin Şah'a yazdığı ayrıntılı bir mektup olan ve Dinin amaçları, maksatları ve ilkelerini açıklayan ve Elçiliğinin meşruiyetini isbat eden Sultan Levhi; Gelibolu yolu üzerindeki Keşan ilçesinde başlanıp Gavurköy'de tamamlanmış olan Reis Suresi, yalnız Edirne'de nazil olan sayısız Levihlerin en seçkinleri olmakla kalmayıp, Bahai Dinin kurucusunun bütün yazıları arasında önemli bir yer tutarlar.¹⁴

Ayrıca, Reis Suresinde buyrulduğu gibi, Gelibolu'da bulunduğu sırada Ömer adlı bir Türk subayı aracılığı ile Sultana sözlü haber göndererek, hükümdarın kendine on dakikalık bir görüşme hakkı tanınmasını rica etmiştir ki, **"Padişah, hakikat olan O'nun hakikatinin inandırıcı delil ve bürhanı saydığı herşeyi talep etsin ve kendi Allah'ın izni ile bu delil ve bürhanı gösterebilirse, mazlumlara serbest bırakıp kendi hallerine koyversin."**¹⁵

Hız.Bahau'llah, Sadrazam Ali Paşa'ya hitaben Reis Suresini yazmıştır. Bu Levihte onu, **"Tanrı'nın sesini işitmeğe"** çağırır; ne onun **"homurdanmasının"**, ne etrafındakilerin **"havlalarının"**, ne de **"dünya ordularının"** Kadir'i Mutlak'ı kendi maksadına ulaşmaktan alıkoyamayacağını ifade eder; O'nu **"Tanrı elçisini Cennet-i Ala'da ağlatacak"** işler işlemekle ve Ona zarar vermek için İran Sefiri ile elbirliği yapmakla suçlar; yakında açık bir kayba uğrayacağını haber verir; Kendi Zuhurunun gününü sena eder; bu Zuhurun **"Çok geçmeden dünyayı ve orada bulunan herşeyi kuşatacağını"**, **"Sır Ülkesi" (Edirne) "ve onun yanında olan yerin... Sultanın elinden çıkacağını, kargaşa başgöstereceğini, ağıtların yükselece-**

¹⁴ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 177 - 8

¹⁵ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 179

ğini ve her taraftan fitne alametlerinin görüneceğini" kehanet eder; bu Zuhuru Hz.Musa'nın ve Hz.İsa'nın Zuhurlarıyla bir tutar; Hz.Muhammed'in gününde İran İmpratorunun "**Kibir ve azametini**", Hz.Musa'nın gününde Firavunun "**Haddini bilmezliğini**" ve Hz.İbrahim'in gününde Nemrudun imansızlığını hatırlatır, kendi maksadının "**dünyayı canlandırmak ve bütün milletleri birleştirmek**" olduğunu ilan eder.¹⁶

...Bu dönemde ki, Molla Ebu Talip ve Nebil'in tebliğ ettiği başka müminlerin eliyle Emir sancağının Kafkaslarda ebediyen dikilmesi, Seyyid Hüseyin Kaşani ve Hacı Bakir Kaşani'nin Mısır'a yerleşmeleri ile bu memlekette, ilk noktanın kurulması, Tanrı Zuhurunun ilk ışıklarıyla ısınan ve aydınlanan Irak, Türkiye ve İran'a Suriye'nin de katılması sonucunda, Emrin sınırları genişledi. Bu dönemdedir ki, selamlaşmada eski "**Allahu Ekber**"in yerini "**Allahu Ebha**" aldı ve aynı zamanda hem İran hem Edirne'de kullanılmaya başlandı. İlk kullanan İran'da Nebil'in önerisi üzerine, Şeyh Tabersi kalesi savunucularından Molla Muhammed Furugi oldu. Bu dönemdedir ki, artık Mirza Yahya taraftarlarına sıfat olan "**Beyan Ehli**" kelimesi terkedilerek yerini "**Baha Ehli**" sözü aldı. Bu dönemdedir ki, kısa bir süre önce kendi için özel olarak indirilmiş olan bir levhte Nebili Azam (En Büyük Nebil) ünvanı ile taltif edilen ve Rabbr'nın "**Haberini Doğuya ve Batıya ulaştırması**" emredilen Nebil, zaman zaman uğradığı eziyetlere rağmen, "**en elemli peçeyi**" yırtmak, taptığı Mevlasının sevgisini vatandaşlarının kalplerine yerleştirmek ve sevgilisinin acıklı koşullar altında ilan etmiş olduğu Emrini savunmak için kıyam etti.Yine bu günlerdedir ki, Hz.Bahaullah Nebil'e, Şiraz'da Hz.Bab'ın Evini ve Bağdat'taki En Büyük Evi ziyareti sırasında Kendini temsi-

¹⁶ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 180 - 1

len, yeni nazil olan iki Hac Levhini okuması için talimat verdi. Böylece daha sonra Akdes Kitabında resmen tesis edilmiş olan en kutsal bir töre doğdu. Bu dönemdedir ki, aynı Kitabın yanında ilan edeceği bir Hükmün öncüsü olarak **"Oruç duaları"** Hz.Bahaullah tarafından indirildi. Yine Hz.Bahaullah'ın Edirne'de sürgünlük günlerindedir ki, Tahran'daki ünlü taraftarlarından Molla Ali Ekber Şahmirzadi ve Cemaii Brucerdi'ye hitaben indirdiği bir Levihte, Hz.Bab'ın naaşını saklı bulunduğu İmamzade Masum'dan başka bir güvenli yere tam bir gizlilik içinde nakletmeleri için emir verdi. ...Bu dönemdedir ki, Gusn (Dal) Suresi nazil oldu. Hz.Abdülbaha'nın gelecekteki makamını haber veren ve O'nu **"Kudsiyet Dalı"**, **"Allah'ın Kanununun Dalı"**, **"Tanrı'nın emaneti"**, **"insan abidesi suretinde gönderilmiş"** kelimeleri ile sena eden bu Levih, O'na Akdes Kitabı ile bahşedilecek ve daha sonra O'nun Ahdinin Kitabında daha açıklanacak ve pekiştirilecek olan makamının müjdecisi sayılabilir...¹⁷

Nihayet Hz.Bahaullah'ı ceza sömürgesi Akka'ya ve Mirza Yahya'nın Kıbrıs'ta Magosa şehrine sürülmelerine karar verildi. Bu karar Sultan Abdülaziz'in sert dille yazılmış bir fermanında yer aldı. Hz.Bahaullah'ın başkentte bulunan arkadaşları, sonradan onlara katılan bir kaç kişi ve ünlü nifakçı Ağa Can tutuklandılar, sorguya çekildiler, belgeleri ellerinden alındı ve hapse atıldılar. Edirne'deki toplumun üyeleri de sayılarının belirlenmesi için birkaç kere vilayete çağrıldılar; bu arada dağıtılabilecekleri, ayrı ayrı yerlere gönderilecekleri veya gizlice öldürülecekleri hakkında söylentiler çıktı.

¹⁷ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 183 - 4

Bir sabah birdenbire askerler Hz.Bahaullah'ın evini kuşattılar, kapıya nöbetçiler dikildi, taraftarları yine çağrılıp sorguya çekildiler ve hareket için hazırlık yapmaları emredildi.

Hz.Bahaullah Reis Levhinde şöyle anlatır: "**Allah'ın sevdiği ve akrabaları ilk gece yiyeceksiz kaldılar... Halk evi çevreledi, Müslümanlar, Hıristiyanlar halimize ağladılar... Oğul ehlini (Hıristiyanlar) başkalarından daha çok ağlar gördük. Bunda düşündürücü alametler vardır.**"

Hz.Bahaullah'ın en sadık taraftarlarından olan ve O'nunla birlikte ta Bağdat'tan başlayarak Akka'ya kadar sürgüne giden Ağa Rıza şöyle yazar: "Herkes şaşkın ve kederliydi...Bazıları üzüntülerini dile getiriyor, bazıları bizi teselli ediyor ve bizim için ağlıyordu..."

Yabancı konsoloslardan bazıları Hz.Bahaullah'a gelip, O'nun adına kendi hükümetleri nezdinde girişimde bulunmayı teklif ettiler. O, bu önerileri teşekkürle karşılamakla beraber, kesinlikle reddetti. Bizzat buyurmuştur: "**Edirne'deki konsololar bu Gencin ayrılık saatinde O'nun etrafında toplandılar ve O'na yardım etmek arzusunu izhar ettiler. Onlar, gerçekten, Bize karşı muhabbet gösterdiler.**"

...Daha önce, İstanbul'daki yetkililerin kendisine gönderdiği yazılı ithamları birkaç defa kesinlikle reddeden ve Hz.Bahaullah için şefaatte bulunan Hürşid Paşa , hükümetin kararından duyduğu mehcubiyetle, O'nun şehirden derhal uzaklaştırılması emrini alınca ortadan kaybolmaya karar verdi ve Sicil katibine, Sultanın fermanından O'nu haberdar etmesi için emir verdi. Hz.Bahaullah'a refakat edecek kimseler arasında kendi adının bulunmadığını gören müminlerden Hacı Cafer Tebrizi boğazını ustura ile kesti, fakat zamanında yetişenler onu ölümden kurtardılar. Hz.Bahaullah bu olayı Reis Levihde "**geçmiş asırlarda eşi duyulmamış**" ve "**Allah'ın, Kendi kudretinin bü-**

yüklüğünü izhar etmek için bu Zuhur'a tahsis ettiği" kelimeleri ile anlatır.

Hicri Rabiülsani 1285 (12 Ağustos 1868) günü Hz.Bahaullah ve ailesi, vilayet idaresinin tayin ettiği Hasan Efendi adında bir Türk Yüzbaşının ve diğer askerlerin refakatinde arabalarla Gelibolu'ya doğru yola çıktılar. Dört gün süren bu yolculuk sırasında Uzunköprü'de ve Reis Levhinin nazil olduğu Keşan'da mola verildi. Bir tanığın ifadesi şöyledir: "Hz.Bahaullah'ın ikamet ettiği mahallenin sakinleri ve komşuları O'nunla veda etmek için toplanmışlardı. Derin bir hüznün ve keder içinde birbirlerinin peşinden O'nun ellerini ve eteğini öpmeye gelerek gidişinden duydukları üzüntüyü ifade ettiler. O gün acayip bir gündü. Sanki şehir, surlar ve kapılar O'ndan ayrılmanın acısıyla inliyordu." Bir başkası da şöyle yazar: "O gün Efendimizin kapısında hayret verecek bir Müslüman ve Hıristiyan kalabalığı toplandı. Ayrılış zamanı unutulmaz bir andı. Oradakilerin çoğu, hele Hıristiyanlar ağlıyor ve feryat ediyorlardı." Hz.Bahaullah Reis Levhinde buyuruyor: **"Söyle: bu Genç bu diyardan ayrıldı ve her taşın altına bir emanet bıraktı. Allah yakında bu emanetleri Hakkın kudreti ile meydana çıkaracaktır."**

İstanbul'dan getirilmiş olan dostlardan bazıları onları Gelibolu'da beklemekte idiler. Hz.Bahaullah Gelibolu'ya varışında, görevini bitirip veda eden Hasan Efendi'ye şu beyanda bulundu: **"Padişaha söyle ki toprakları elinden çıkacak ve işleri karmakarışık olacaktır."** O sahneyi kaydeden Ağa Rıza yazıyor: "Hz.Bahaullah sözlerine devamla, **'Bu kelimeler Benden değil, onları söyleyen Allah'tır...'** buyurdu."

Gelibolu'da üç gece kaldıkları halde hala Hz.Bahaullah'ın ne-reye gönderileceğinden hiç kimsenin haberi yoktu. Bazıları O'nunla kardeşlerinin aynı yere, diğerlerinin de dağıtılarak başka yerlere sürüleceklerine inanıyorlardı. Bazılarının fikrine gö-

re arkadaşları İran'a geri gönderileceklerdi. Aceleyle öldürüleceklerine inananlar da vardı. Hükümetin ilk fermanı, Hz.Bahaullah'ın Ağa Kelim, Mirza Muhammed Kuli ve bir uşakla beraber Akka'ya sürülmesi, diğerlerinin ise İstanbul'a gitmeleri şeklindeydi. Fakat, tarif edilemeyecek derecede üzüntülü sahnelere sebep olan bu emir, Hz.Bahaullah'ın ısrarı ve sürgünlerin refakatine memur edilen binbaşı Ömer Efendi'nin aracılığı ile geri alındı. Nihayet sayıları yetmiş civarında olan sürgünlerin topluca Akka'ya gönderilmelerine karar verildi. Ayrıca aralarında seyyid Muhammed ve Ağa Can'ın da bulunduğu Mirza Yahya taraftarlarından bir kaçının bu sürgünlere katılmaları ve Hz.Bahaullah'ın dostlarından dört kişinin Ezeli'lerle beraber Kıbrıs'a gitmeleri ferman olundu.

Hz.Bahaullah, Gelibolu'dan ayrıldığı sırada kendini bekleyen tehlike ve imtihanların ağırlığı karşısında arkadaşlarını şöyle uyardı: **"Bu yolculuk bundan öncekilerin hiçbirine benzemeyecek. Başımıza geleceklere tahammül edecek kuvvetli olmayan en iyisi istediği yere gitsin ve imtihanlardan kurtulsun, zira bundan böyle ayrılmak imkansız olacaktır."** Dostları tek fikir halinde kulaklarını bu uyarıya tıkadılar.

Hicri 2 Cemaziyülevvel 1285 (21 Ağustos 1868) günü katile, İskenderiye'ye doğru, Avusturya bandıralı bir buharlı gemiye bindirildi. Vapur Midilli'ye uğradı ve iki gün İzmir'de demirledi. Burada İsmullahul Münip lakaplı Cenabı Münir ağır hastalandı ve büyük üzüntüsüne rağmen bırakıldığı hastanede bir süre sonra vefat etti. İskenderiye'de aynı firmanın bir başka gemisi ile Hayfa'ya hareket edildi. Port Said ve Yafa'da kısa duraklamalardan sonra Hayfa'ya indiler ve bir kaç saat sonra bir yelkenli ile Akka'ya giderek 12 Cemaziyülevvel 1285 (31 Ağustos 1868) günü ikinci vakti karaya çıktılar. Hz.Bahaullah'ın kendisini Hayfa'ya götürecektir gemiye ayağını bastığı anda, Mir-

za Yahya ile gitmeğe mahküm edilen dört kişiden biri olan ve "Feragati, sevgisi ve Allah'a güveni"nden dolayı Hz.Bahaullah tarafından büyük övgüye mazhar olan Abdulgaffar, "Ya Bahaül Ebha" nidası ile kendini denize attı. Kurtarılan ve büyük zorlukla kendine getirilen bu zatı, inatçı yetkililer zorla Mirza Yahya'nın kafilesine kattılar ve hükmedildiği yere gönderdiler.

Hz.BAHAULLAH'ın AKKA'da KALEBENTLİĞİ:

Hz.Bahaullah'ın Akka'ya varışı ile, O'nun kırk yıl süren elçiliğinin nihai safhası, bu elçiliğin tamamı müddetince devam eden sürgünlüğünün son sahnesi, daha doğrusu, doruğu başlamış oluyordu. Bu sürgünlük O'nu başlangıçta ortodoks Şiiiliğin kalelerinin yanına ve seçkin savunucuları ile temasa getirmiş, daha sonraları Osmanlı İmparatorluğunun merkezine götürerek, Sultana, vezirlerine ve din liderlerine hitap eden çığır açıcı beyanlarına yol açmıştı. Şimdi de O'nu Allah tarafından İbrahim Peygambere vaad edilen, Hz.Musa Dinince kutsal kılınan, İbrani hocalarının, hakimlerinin, krallarının ve Peygamberlerinin hayatları ve emekleri ile şereflendirilen, Hristiyanlığın beşiği olarak saygı gören ve Hz.Abdülbaha'nın şahadet ettiği gibi Zerdüş'tün "**İsrail peygamberlerinin bazıları ile görüştüğü**" yer olan ve İslamiyete göre Hz.Resulün yedi cennetten geçerek Rabbi'nin Arşına vardığı Miraca sahne olan Arzı Akdes sahillerine çıkmasına vasita olmuştu. Bağdat, İstanbul ve Edirne sürgünü, bu kutsal ve gıpta edilen memleketin, bu "**Allah'ın bütün Peygamberlerinin yuvasının**" bu "**Allah'ın sual olunmaz iradesinin Vadisinin, kar beyazı Noktanın, solmaz ihtişam ülkesinin**" sınırları içinde ömrünün üçte birini ve toplam elçilik yıllarının yarıdan fazlasını geçirme-

ye mahkum edilmişti. Hz.Abdülbaha şöyle buyurur: "**Düşmanlarının zulmü, sürgünlüğü ve kovalanması olmasaydı, Hz.Bahaullah İran'ı nasıl terketmek zorunda kalırdı ve bu Kutsal Topraklarda nasıl otağ kurardı?"**

Gerçekten, O'nun bize temin ettiği gibi böyle bir sonuçlanma "**iki üç bin yıl öncesi Peygamberlerinin dillerinden haber verilmişti.**" "**Tanrı, vaadini tutarak, Peygamberlerinden bazılarına, Ordular Rabbı'nın bu Kutsal Topraklarda zahir olacağı müjdesini vermişti.**" Eşiya Piygamber bu konuda kitabında, şöyle yazar: "**Ey müjdeler veren Zion, yüksek dağlara çık; Ey iyi haberler getiren Orşelim, yüksek sesle bağır. Korkma, sesini yükselt ve Yahuda'nın şehirlerine de: İşte bakın Rabbınız! İşte bakın, Rabbınız kudret eliyle gelecek ve kolu O'nun adına hükmedecek.**" Davut Mezamirinde şöyle haber verir: "**Kaldırın başınızı, ey kapılar; Kaldırın, ey ebedi kapılar ki, Baha Sultanı içeri girsin. Kimdir bu Baha Sultanı? Ordular Rabbı, işte O'dur Baha Sultanı.**" "**Rabbın kusursuz cemalı Zion'dan parladı. Rabbımız geldi, O susmayacak.**" Keza Amos da O'nun gelişini Önceden haber vermişti: "**Rab Zion'dan kükreyecek ve Orşelim'den sesini duyuracak; çobanların kulübeleri matemde kalacak ve Kermil'in tepesi kuruyacak.**"

Bir tarafında "**Lübnan'ın ihtişamı**" uzanan, Kermil'in izzetinin karşısında, İsa Hristos'un vatanını çevreleyen tepelerin eteğinde yer alan Akka'yı ise Davut, "**kudretli Şehir**" diye tarif etmiş; Hosea, "**bir ümit kapısı**" olarak anlatmış; Hizkiyal, "**Sesi birçok akarsuların sesi gibi olan**", "**İsrail'in Tanrısının bahasının Doğu yönünden geleceği**", "**Doğu'ya bakan kapı**" sözleriyle ima etmiştir. Hz.Resul ise şöyle atıfta bulunmuştur; "**İki dağ arasında... bir çayırılığın ortasında... deniz kıyısında...Tahtın altında asılı duran, beyaz ve beyazlığı**

Allah'a hoş gelen...Allah'ın hususi bir rahmet gösterdiği Suriye'de bir şehir." Ayrıca Hz.Bahaullah'ın da teyit ettiği gibi buyurmuştur: **"Akkâ'yı ziyaret eden ve Akkâ misafirini ziyaret eden ne mübarektir."** Bundan başka, **"Orada bulunanları ibadete çağırmanın sesi Cennete yükselir"** ve **"Akkâ'nın yoksulları Cennetin padişahları ve emirleridir. Akka'da bir ay başka yerde bir yıldan evlâdır"** buyurmuştur. Şeyh İbnül Arabi'nin eseri "Futuhât-i Mekkiyye" de yer alan, Hz.Muhammed'in gerçek sözü olarak kabul edilen, ve Mirza Ebulfazl'ın "Feraid" Kitabında alıntı yaptığı kayda değer bir Hadiste şu anlamlı kehanet bulunmaktadır: **"Onların hepsi (Kaim'in arkadaşları) katledilecek, yalnız biri kalacak ve O, Allah'ın ziyafet konağı olan Akkâ ovasına varacak."**¹⁸

TÜRKİYEDE NAZİL OLAN LEVİHLER

Samsun'a yaklaşırken nazil olan:

1- Howdej Levhi

İstanbul da nazil olan Levihler:

2- Sübhanike-Ya-Hu, veya Levhi Nakus

3- Mesnevi'yi Mübarek

4- Abdu'l-Aziz ve vekillerinin Levhi.

Edirne'de nazil olan eserler: (1863- 1868)

5- Rizvan'l-İkrar Levh'i

6- Suret'ul-Ahzan

7- Eshab Suresi, veya Habib Levh'i

¹⁸ Bahai Dininin 1. Yüz Yılı sayfa 186 - 191

- 8- Emir Suresi
- 9- Beyan Suresi
- 10- Hac Suresi
- 11- Hac Suresi
- 12- Dem Suresi
- 13- Zebih Suresi
- 14- Reis Suresi
- 15- İbad Suresi
- 16- Gusn Suresi (Dal Suresi)
- 17- Kalem Suresi
- 18- Kamis Suresi
- 19- Mülûk Suresi
- 20- Vedad Suresi veya Seyyah Levhi
- 21- Hecr Suresi
- 22- Bedi Kitab-ı
- 23- Ahmed Levh'i (Arapça).
- 24- Ahmed Levh'i (Farsça)
- 25- Eşref Levh'i
- 26- Baha Levh'i
- 27- Tuka Levh'i,(Allah korkusu, kötülüklerden kaçınan, dindar)
- 28- Halil Levh'i
- 29- Rizvan Levh'i
- 30- Ruh Levh'i
- 31- Serac Levh'i
- 32- Salman Livh'i
- 33- Sultan Levh'i

İlahi Vedialar

- 34- Seyyah Levh'i
- 35- Kulli Manevi Levh'i
- 36- Leylet'ul-Kuds Levh'i
- 37- Mübahele Levh'i
- 38- III. Napolyon'un Levh'i
- 39- Nasir Levh'i
- 40- Nokta Levh'i
- 41- Oruç Münacaatları
- 42- Reis Suresi (Gelibolu yakınında nazil olmuş)

(Bu bilgilerin bir kısmı 'Cemali Abha, Hz.Bahauallah' isimli Kitab'ından ve Asar'i Kalem'i Ala, 4. ciltten iktibas edildi)

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım

İKİNCİ BÖLÜM:

İLÂHİ VAATLERİN GERÇEKLEŞMESİ

"İlahi ahkam Tanrının vahiy semasından nazil olmuştur. Herkes onlara sıkı riayet göstermelidir. İnsanın sair yaratıklardan imtiyazı, hakiki terakkisi ve nihai zaferi bu ahkama bağlı olagelmış ve bu ahkama bağlı olagidecektir. Tanrı buyruklarını tutanlar ebedi saadete ererler.

Tanrıbirliği Güneşini tanıyıp teklîğin Mazharına inanmış olanlara çifte vazife terettüp eder. Birincisi bu Mazharın sevgisinde sebat: düşman yaygaraları ve yalancı müddeilerin iddiaları karşısında hakka sarılmaktan vazgeçmeyecek bir sebat; bunları hiç hesaba katmayacak bir sebat. İkincisi Mazharın koyduğu kanunlara: insanlar için koyduğu ve koyacağı kanunlara, hakkı batıldan ayırd etmeğe yarayan kanunlara sıkı riayet."

"Bir insanın Hakkı tanıdıktan sonra birinci ödevi Onun Emrinde istikamettir. İstikamete sarılınız, Tanrının Emrinde sabit ve rasih olunuz. Hiç bir iyi amel Allah'ın katında istikamet derecesinde makbul değildir. İstikamet amellerin şahıdır; Yüceler yücesi ve güçlüler güçlüsü olan Tanrı kendisi buna şahittir."¹⁹

BARIŞ ERI

Nisan 1957de, Konya'ya vardıktan bir süre sonra, Türk ahbablarından sayın Hüseyin Aksoy ve eşi sayın Leyla Aksoy iki çocukları ile Adana'dan Konya'ya hicret ettiler. Böylece Konya'nın Mukaddes Ruhani Mahfili kuruldu. Ruhani Mahfilin karrarı üzerine, Ocakbaşı toplantıları başladı.

¹⁹ Bahauallah'ın Sesi, Sayfa 146- 147, No 133-134.

Bir müddet sonra Türk olan, eski ahbablardan sayın Mahmut Çelebi Konya'nın Et Balık kurumuna nakledildi. Mahmut bey iş arkadaşı olan sayın Kudret Koyun'u Ocakbaşı toplantılarına getirdi. Rahmetli Kudret Bey dindar ve gerçeği arayan bir kişi olduğu için, sabah erken köyden yaya olarak, Türkçe bilen muhacirlerden rahmetli Gülbarani'nin evine geliyordu. O zaman Türkçe basılı bir kitap yoktu. Gülbarani Bey Nebil Tarihinden ve diğer eserlerden Kudret Bey'e tercüme edip, iş saatine kadar sohbetleri devam ediyordu. Kudret Bey gerçeği arayan bir ruha sahipti. Kendisi Kuran'ı Kerim ayetinin timsalı oldu: **"Bizim uğrumuzda çalışanları elbette yollarımıza erİştireceğiz."**²⁰

Kudret Bey şehrin dışındaki bir caminin civarında yaşıyordu. Kendisi dürüst, dindar bir kişi olduğu ve dini merasimlere iştirak ettiği için caminin bakımı ve bekçiliğini üstlenmişti. Bir kaç sefer hanımlarla, eşi olan Emine Hanım'ın ziyaretine gittik. Bir müddet sonra, bir akşam Kudret Bey Emine Hanımla ocakbaşı toplantısına geldiler. Bizler hep açık olduğumuz için, Rahmetli Emine Hanım köşede oturup, çok huzursuz olarak, yüzünü çarşafıyla kapattı, ne bir bardak çay içti ve ne de bir söz söyledi.

Kudret Bey 4 ay araştırdıktan sonra tescil için hazır olduğunu bildirdi. Bu mutaassıp şehirde, birinci mümin, yerli bir zattı. Sevgili muhacirlerin sevinçleri anlatılamıyacak kadar büyüktü. Zahmetlerin eseri ve meyvesi meydana geldiği için aralarında bir sevinç, bir coşku yaratmıştı. Pazar günü Ruhani Mahfilin huzurunda tescil olması karar verildi. Pazar günü üyeler bir heyecanla toplandılar. (Tescil kağıtlarında Hz.Bab, Hz.Bahau'llah, Ahit ve Misak ve Bahai teşkilatına itaat etmeleri diye konular

²⁰ Kur'an 29. Ankabut Suresi, ayet 69.

vardı.) O zaman genel olarak teşkilat sözü komünist toplumunda kullanıldığı için, Kudret Bey teşkilat kelimesinde durdu ve dedi: "Daha düşünmem gerekiyor."

Ahbaplar Tanrı iradesi ve Hz.Bahaullah'ın teyidine inançları sağlam olduğu halde, meysus ve tedirgin oldular. Bir hafta ferdi ve toplum olarak dua ediyorlardı. Ertesi hafta Kudret Bey tescil için baş vurdu ve şöyle dedi: "Şu andan itibaren onbir saattir ki kalben güvendim ve tescil kağıdını imzaladım."

İki ay sonra kalbi ve ruhu temiz, iffet ve ismetin özü ve İslam inancında sadık olan eşi Emine Hanım iman etti. Bu arada Kudret Bey iş arkadaşı olan Yusuf Bey isminde bir zatı ocakbaşına getirdi. Bir müddet sonra Yusuf Bey ve eşi tescil oldular. Yusuf Bey'in dört çocuğu vardı. Mali durumu da iyi idi.

Kudret Bey'in de dört çocuğu vardı, Ahmet ve Zeki adında iki erkek, İmam Hatip okuluna devam ediyorlardı ve iki kız Türkan ve Hatice de daha okula gitmiyorlardı. Kudret Bey erkek çocuklarını imam hatip okulundan devlet okuluna nakil ettirdi.

"Erkek ve kız çocuğunu ilimde, yazıda ve Levihte tahdid olunan sair şeylerde yetiştirmek her babaya farzdır..."²¹

Kudret Bey Hz.Bahaullah'ın buyurduğu üzere çocukların tahsillerine son derece titiz davranıp, hepsini okuttu.

Kuran'ı Kerim de buyuruyor: **"İnsanlar, yalnız 'inandık' demelerini yeterli sayıp hiç sınanmadan bırakılacaklarını mı zannediyorlar?"**

"...Allah doğruyu söyleyenleri de, yalan söyleyenleri de mutlaka meydana çıkaracaktır."²²

²¹ Hz.Bahaullah'ın Levihleri, sayfa 16, Yedinci İşrak.

²² Kur'an 29. Ankabut Suresi, ayet 2-3

İlahi Vedialar

Gerçekten iman edenler ve kendilerine inançlıyım diyenler, verdikleri sözde ne kadar sebat edecekleri konusunda, istekleri ve istidadlarına göre mutlaka sınavdan geçirilecekler deniliyor. Kudret Bey ve Yusuf Bey ve aileleri de İlahi sınava muhatap oldular.

Kudret Bey'in Cuma namazına ve hocanın vaazına iştirak etmemesi ve davranışlarının değişmesi dikkat çekti. Köyün hoca-sı ve insanları, bunun nedenini ve inancını sormadan ve araştırmadan, gavurluk ve komünizm damgasını ona vurdular ve onu evinden ve köyünden çıkması için zorladılar. Kudret Bey komşu köyde bir ev kiralayıp, oraya taşındı. İlk bulunduğu köyden oraya haber verip, orada da rahat bırakmadılar ve eziyet etmeye ve o ikinci köyden de çıkmalarını istediler. Nihayet, Meram yolunda, kimsenin ve hiç bir evin bulunmadığı tarlalar ortasında bir arsaları vardı. Orada küçük bir ev yapıp taşındılar. Evlerini tamamlayınca kadar çok zor günler geçirdiler. Fakat imanlarında sarsılmayıp, hiç bir zaman durumlarından şikayet etmediler. Tanrıya şükür edip, dağ gibi dayandılar ve imanlarında sebat gösterdiler.

Yeni evin yakınlarında okul olmadığı için, çocukları yaz - kış yaya olarak okula gelip gidiyorlardı. Emine Hanım bir çok Arapça, Farsça ve Türkçe münacaat ve levih ezberledi, okuma ve yazmayı öğrenmeye başladı. Gerçekten kalpleri Hz.Bahaulah'ın aşkı ve imanı ile aydınlanmıştı. Bütün çektikleri eziyetlere rağmen, tescil sırasında, Tanrı ile sözleşmenin önemini fark ederek sebat gösterdiler. İlahi Emrin kurallarını sadakatle yapmaya çalışıp, Tanrısal kulluk makamının değerini fark etmişlerdi. Yolları çok uzak olduğu halde hiç bir toplantı ve ahlak dersini kaçırmıyorlardı. Çocukları uslu, terbiyeli ve gözü tok, muhacir çocuklara örnek teşkil ediyorlardı.

Yusuf Bey ve ailesi de başka türlü imtihana muhatap oldular fakat, geçemediler. Yusuf Bey'in tescilinden bir müddet

sonra varlıklı olan kayınpederi vefat etti. Kayınbiraderleri, "bunlar dinden çıkmış, bunlara miras düşmez" dediler. Böylece onlar Emirden uzaklaştılar. İlahi imtihanların değişik çehreleri vardır.

Bu iki ailenin tescilleri muhacirlerde bir tebliğ aşkına neden oldu. Gece, gündüz, yerli, yolcu, kime rastlasalar, İlahi Emri duyurmaya çalışıyorlardı. Bu arada Türkiye'nin Güneyinden ticari bir iş için gelen Bay Hares Şendur Ocakbaşına davet edildi, Bu zat Arapça okumasını ve manalarını bildiği için Levihlerin özünü okuyup, kısa bir zamanda tescil oldu.

Bir sene olmadan bir kaç kişi İlahi Emri kabul ettiklerinden, dini hocalarda bir panik yarattı ve camilerde halkı aleyhimize kışkırtmaya başladılar. Özellikle Cuma namazından sonra bir hoca verdiği vaazda: "Şehrimize gelen gavurlar 5 vakit namazı 3 vakit ve bir ay orucu 19 gün yapıp, Müslümanları yoldan çıkartıyor ve dinsizliğe neden oluyorlar. Acaba, aranızda bir silahlı yok mu ki, bunların cezasını versin?" Bu durumda, polis İranlıları ikaz ederek, dikkatli davranmaları ve mümkünse başka şehre gitmeleri tavsiyesinde bulundu. Zira, hepsinin ikamet tezkerelerini yenilemeyeceğini bildirdi.

Türkiye'de daha Milli Ruhani Mahfil kurulmamıştı. Merkezi Ruhani Mahfil'in mesajında; Bursa'da Ruhani Mahfilin kurulması için 5 kişiye ihtiyaç olduğu bildirilmişti. Bu nedenle Gülbarani ve Kuçani aileleri Bursa'ya hicret ettiler.

Arasıra, Konyadaki ahbapların ziyaretine gidiyordum. Her gidişimde Kudret Bey'in maddi ve manevi durumlarını önceki ziyaretimden daha iyi görüyordum. Bir müddet sonra soyadlarını Koyun'dan Barışeri'ne çevirdiler. Çocukların hepsi yüksek tahsillerini tamamladılar.

Türkiye'de bulunduğum zaman, son gidişlerimde, daha rahmetli Kudret Bey hayatta iken, büyük oğlu Bay Ahmed Ba-

rişeri bir fabrikanın müdürü, ikinci oğlu Bay Zeki Barışeri bir bankada hesap müdürü, kızları Türkan, Hatice ve küçük gelinleri ise lise hocası ve büyük gelin de üniversite eğitim üyesiydiler.

İmanın mevhibelerinden ve Tanrısal inayetlerinden konuşurken, Kudret Bey: "Bizim durumumuza dikkat ederseniz, Cemali Mübarek'in fazıl ve inayetlerinden nasıl değişti ve İlahi bağışların sayesinde, hurafe ve cehalet evhamlarından nasıl kurtulduk? Bahai olmadan önce en büyük dileğim, iki oğlumun da iki köyde İmam olmasıydı. Bu nedenle onları imam hatip okuluna vermiştim. Şimdi Tanrı'dan dilerim ki; çocuklarım bu İlahi mevhibenin değerini bilsinler ve Tanrısal emirleri yerine getirip, Ahit ve Misakta sabit olsunlar ve iman sayesinde bu duruma geldiklerini unutmasınlar. Şükranlarını amelleriyle ve hizmetleriyle yerine getirsinler" dedi.

Kendisine şöyle bir cevap verdim: "İman ettiğiniz ve cahil insanların eziyetlerine dayanıp, İlahi Ahit ve Misakta sebat gösterdiğiniz için, çocuklarınız bu duruma geldiler. Bu bir Tanrısal ödüldür.

Hz.Bahaullah buyuruyor: **"...Ey Hakkın aşıkları! Onu hakkiyle tanıyıp emirlerini tutmağa çalışınız. Bu zuhur, uğrunda dökülen her damla kanı binlerce okyanusla mukafatlandırılan bir zuhurdur. Dostlar! Sakın bu kıymet biçilmez istifadeyi elden kaçırmak veya bu Zuhurun üstün makamına göz yummak gafletine düşmeyiniz..."**²³

Barışeri'nin öyküsü Kitabı Akdes'te olan bu ayeti temsil ediyor:

²³ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 6, No 3.

"Ey dünya insanları! Kesinlikle biliniz ki, emirlerim kullarım arasında inayetimin lambaları ve halkım için rahmetimin anahtarlarıdır..."²⁴

"Tanrıya yemin olsun ki: hidayet yoluna ayak basıp takva zirvelerine tırmanmak isteyen kimse bu yüce makama erecek olsa Tanrının hoş kokularını binlerce fersah mesafeden alır ve her şeyin ufkunda Tanrı şafağını sökmekte görür. Her bir şey, ne kadar da naçiz olsa; onu kendi Mahbub ve Maksuduna ileten bir tecelli olur. Arayıcı öyle mümeyyiz bir içgöz edinmiş olur ki, güneşi gölgeden nasıl kolaylıkla ayırt edebiliyorsa hakikati batıldan o kadar kolaylıkla ayırd edebilir. Tanrı nesimi Doğunun öte ucundan esmeğe başlasa ve kendisi Batının öte ucunda bulunsa yine onun kokusunu derhal alır. Onun gibi, bir mücevheratçı kıymetli taşı kıymetsiz taştan veya bir insan baharı güzden ve sıcaklığı soğuktan nasıl ayırd ederse, o da Tanrı söz ve işini insan söz ve işinden öyle ayırd eder. İnsan ruhunun mecrası, tıkcayıcı dünya taalluku kirlilerinden temizlenince, ölçülemez mesafelerden Sevgilinin kokusunu alır ve bu kokunun kılavuzluğu ile Yakın Şehrine varıp içine girer."²⁵

BEN İRAN VE İRANLILARI SEVERİM

1977 yılında tahsilini bitirmiş olan İranlı muhacirlerden bir genç bir şirkette işe başlar. Bir gün şirket sahibinin babası,

²⁴ Kitab-ı Akdes, no 3, sf 20.=

²⁵ Bahauallah'ın Sesi, sayfa 136, No 125, İkinci baskı-1987

emekli Albay olan Ali Rıza Güç oğlunun yanına gelir. Oğlu şirkette bir İranlı mühendisin işe başladığını söyler.

Albay o gencin odasına gidip, selamlaştıktan sonra sorar; "İranlı mısınız?" Müspet cevap alınca: "Ben İran ve İranlıları severim" der.

Bahai genç, nedenini sorar. Albay: "Çünkü vaad edilen Hz.Mehdi-İsa İran'dan çıkacak ve ilk müminleri İranlı, bilgili kişiler olacak" diyerek bu konuda bir kaç hadis anlatır.

İranlı genç de: "Beklediğiniz Mehdi-Resul 135 sene evvel İran'da zahir oldu" diyerek Hz.Bab'ı, Hz.Bahau'llah'ı ve prensipleri anlatır. Sonra sorar: "Ebeveynlerimle tanışmak ister misiniz?"

Kendisini istekli bulunca, bir gün öğleden sora Albayı babasının evine götürür. Onlar da, Ramazan ayını ve orucu unutup, ikramda bulunurlar. Rahmetli Ali Rıza Bey: "Ben 73 yaşındayım ve bir gün dahi orucumu bozmadım" der.

O gün akşam saat 9'a kadar orada kalır. Arapçayı anladığı için, kendisine Levihlerden ve Kuran ayetlerinden bahsederler. Kuran ayetleri ve hadisleri bildiği için, gelecek zuhur hakkındaki alametlerin aynı kendisinin beklediği gibi zahir olduğunu görünce hiç bir itirazda bulunmadan gider. 5 dakika sonra döner ve: "Heyecanımdan baston ve şapkamı unuttum" der.

Ondan sonra, her hafta o ahbaplara gider ve saatlerce ayetleri okuyup konuşurlar. Bir gün onlara Bahai namazını sorar.

O evde oturan Rahmetli Nuraniye Azadhan hemen Arapça ve Farsça olan Adiiye'yi- Mahbup isimli dua kitabını getirip kendisine verir. Üç çeşit olan Bahai namazı hakkında izahat verdikten sonra, büyük namazı kendisine gösterir. Ayetleri okurken göz yaşları akar ve arasına durup: "Çok şaşırtıcı sözler, hayret verici ayetler" diye söyler.

O gün, bu zatın İlahi ayetler karşısında gösterdiği alçak gönüllülük ve göz yaşları, orada bulunanları çok etkiler ve ruhani bir ortam yaratır. Sanki, Hz.Abdülbaha oradadır ve bu sahneye gözlemci olmuştur. Fasih Arapçayı bildiği için, namazın ayetlerini tekrar tekrar okur ve gittikçe hayranlığı artar.

Bir gün basılmış Bahai eserlerinden beşer cilt satın almak ister. Kendisine bir cildin yeterli olacağını söylerler. Cevapta: "Hz.Bahaullah'ın her bir sözü bir mücevherdir" diyerek, "çocuklarıma, torunlarıma miras kalsın istiyorum" der. Kendisinin yüksek tahsilli iki kızı ve bir kaç oğlu vardı.

Ali Rıza Bey, Ahmet Levhinde buyurduğu gibi : **'Bir ateş parçası'** oldu. Öyle ki, bütün yüksek rütbeli subaylar, bakanlar, vekiller ve gördüğü ve bildiği herkese İlahi Emri duyurmak ve ömrünün habersiz ve hizmetsiz geçen yıllarını telafi etmek ister.

Hikmete riayet etmemesi üzerine, Mukaddes Milli Ruhani Mahfil tescilini uygun görmez. Ancak kendisi tescilden habersiz olduğu için kendini bir Bahai olarak bilir.

Daha sonra **'İslam devri bin sene idi, Kıyamet Gününde yaşıyoruz'** isimli bir kitapçık yazar. Hazırladığı bu kitapçığın başına, kendi hayat biyografisini koyar ve ardından özet olarak Hz.Bab'ın Şiraz'dan ve Hz.Bahaullah'ın Tahran'dan başlayan zuhurlarını yazar. Bu kitabı bütün Cami imamlarına, Devletin ileri gelenleri ve yüksek rütbeli subaylara gönderir. İlahi Emri geç tanıdığı için üzgünlüğünü her zaman belirtir.

Mukaddes yer olan Hayfa ve Akka'yı ziyaret etmek için tanıdığı Bahai aileden, kendisine arkadaşlık yapmaları konusunda defalarca ricada bulunur.

Bir müddet ahabplar kendisinden habersiz kalırlar. Aradıkları zaman, ailesi onun seyahatte olduğunu söyler. Bir kaç ay

sonra, bir gün Ordu Evinden telefon ederek tanıdığı Bahai aileyi akşam yemeğine davet eder. Yemek sohbetinde ahabaplarla, ailesinin Bahai olmasından dolayı tedirgin olduklarını ve bu yüzden bu uzun yolculuğa çıktığını anlatır. İstanbul'a dönünce İslam Konferansına iştirak eder ve İran delegeleriyle tanışır. Onlara, İslam Dininin sahipsiz kaldığını ve İran Şah'ını, makamının kendisine verdiği güçle, İslam Dinine sahip çıkması ve islamiyete bir düzen vermesi gerektiğini söyler.

İran delegeleri sert bir lisanla : "Hz.Mehdi zahir olacak ve İslam Dinine o sahip çıkacak" derler.

Ali Rıza Bey: "Hz.Mehdi zahir oldu ve Tebriz'de şehit edildi. Şimdi bir yalancı, iddia da bulunursa ona nasıl bir muamele edilecek?" diye, onları ikaz eder.

Sonra onlara İlahi Emri tebliğ etmeye başlar. Onlar sinirlererek: "Bu Bahailer buraya kadar gelip sizleri zehirlemişler" derler.

Ali Rıza Bey onları davet eder ve: "Gelin beraber araştıralım, ya siz beni ikna edersiniz, ya da ben sizi ikna ederim" der ve buluşmak üzere sözleşirler.

Ali Rıza Bey vaad edilen zamanda onları bekler. Onlar gelmeyince, İran delegeleriyle yaptığı konuşmaları, İran Şah'ına uzun bir mektupta yazar ve kendi yazdığı kitabından da on cilt ile birlikte Şaha gönderir. Ve aynı mektubu, birer cilt de kitabından ekleyerek İran Başbakanına, Ankara'daki Sefirine ve İstanbul Baş Konsolosuna gönderir.

Hz.Bahau'llah'ın doğum yıldönümünün akşamı, ahabaplar onu yemeğe davet ederler. O günün öneminin farkında olan Ali Rıza Bey, resmi siyah elbise, beyaz gömlek ve papyon giymiş olarak onlarla beraber toplantıya gider. Toplantıdan sonra eve döndükleri zaman, ahabaplar yolu uzak olduğu için akşam

onlarda kalması yönünde ricada bulunurlar. O akşam onlarda kalan Ali Rıza Bey: "Kararımı verdim, ömrümün gerisinde sizde kalmak istiyorum" der. Ahbablar cevap olarak: "Sizinle beraber yaşamak ve size hizmet etmek, bizim için iftihar ve kıvanç nedenidir. Ancak öyle bir teşebbüse giderseniz, İlahi Emrin sevgi, birlik ve başkalarının hatalarına göz yumma prensibine aykırı bir hareket olur. İlahi eserlere dikkat edilirse, çoğu Levihlerde ahbabları, herkese karşı sevgi, şefkat ve sabırlı davranmaları konusunda öğütüyor. Emrin en büyük düşmanı İhtilaf ve kin tutmaktır. Ailenizin size karşı olan tedirginliklerine göz yumup, sevgi ile karşılamalısınız ki İlahi Emrin birlik ve sevgi prensibini yerine getirmiş olasınız. Yoksa evden ayrılıp başka yere giderseniz, Bahai Dininin ayrımcı bir Din olduğunu sanırlar. Bu gibi şeyler Tanrı yolunda bir sınavdır. Allah herkesi imtihan ediyor, yoluna ve emirlerine ne derecede bağlı olduğumuzu deniyor. Onların tedirginliklerini sevgi ile karşılasanız, amel ile bir tebliğ yapmış olursunuz."

Ertesi gün Rahmetli Ali Rıza Bey evine döner. İranlı ahbablarsa onun ailesini rahatsız etmemek için kendisiyle daha az temas kurmaya çalışırlar.

Bir sene sonra, kızı olan Zerrin hanım, tanıdığı İranlı ahbablara telefon ederek, babasının çok hasta olduğunu, Askeri Hastahanedeki yattığını ve o Bahai aileyi görmek istediğini söyler. Ahbablar onu görmeye gittiğinde, ağlamaya başlar. O zaman İran Devrimi yeni başlamıştır. İranlı ahbabların ve Şiraz da olan Hz.Bab'ın evinin durumunu sorar. Henüz herşeyin emniyette olduğu cevabını alınca içi rahat eder. Hastaneden çıktıktan sonra Ahbablar bir kez de evinde onu ziyaret ederler. Hep ağlar bir vaziyette onlara; "İlahi Emre bir hizmet yapmadan bu dünyayı terk ediyorum. Ne mutsuz ve talihsiz idim ki, gençliğimde bu yüce Emri tanımadım ve ömrüm hecaya gitti" der.

İlahi Vedialar

Ahbablar onu teselli ederek: " İmanınız ve Hz.Bahaullah'ı tanımanız, Tanrıdan sizin için en büyük feyz ve bağıştır" diye cevap verirler.

Daha sonra Ali Rıza Bey telefon ve diğer bazı eşyalarını bir hayır kurumuna bağışlar. Bu yüzden, ahbablar her ne kadar onu merak etselerde ona ulaşamazlar ve ailesini de rahatsız etmemek adına onlarla temasa geçemezler. Onu, son ziyaretinden bir müddet sonra, kızı olan Zerrin hanım telefon ederek: "Babam 16 gün evvel vefat etti, sizlere haber veremedik, çok vicdan azabı çekiyorum. Ölü için âdet ve usulleriniz ne ise yapalım" der.

Ahbablar: "Bahai usulü: Ölüyü defin ederken Ölü Namazı ve diğer dualar okunur. Ölüyü kefenleyip tabut içinde defin edilir. Bunları yapamadık. Ancak Cuma günü Babanızın ruhunun mağfireti ve yükselmesi için bizde bir anma ve dua toplantısı yaparız. Ahbablarımızı davet ederiz, siz de akraba ve dostlarınızı davet edin" derler.

Cuma günü çok ruhani bir anma toplantısı yapılır. Ali Rıza Bey'in kızları iştirak ederler. Büyük kızı şöyle anlatır: "Babam ömründe ne bir gün namazını, ne de orucunu bıraktı. Üç senedir başka zaman oruç tutuyor ve başka türlü namaz kılıyor. Kendisine sorduğumuzda da: Hz.Mehdi ve İsa zahir oldu ve Tanrı tarafından yeni namaz ve oruç ve diğer farizeler nazil oldu" diyordu.

Onların Camide yaptıkları mevlüt toplantısına ahbablar da iştirak ederler.

Bir sene sonra tekrar Zerrin Hanım telefon ederek, "Gelecek hafta babamın senesi doluyor. Geçen sene sizde yapılan toplantı gibi, vefat gününde bizde bir toplantı yapalım lütfen, Bahai dostlarınızı davet ediniz ve geçen seneki program gibi bir program hazırlayalım" der.

Bazı ahabplar bu anma toplantısına gelirler. Toplantı başlamadan önce Zerrin hanım sorar:

"Acaba, yanınızda Evliya veya Mürşidlerinizin bir resim var mı?"

Bayan Behiye Tebrizi Hz.Abdülbaha ve Hz.Şevki Efendi'nin resimlerini Zerrin Hanım'a verir. Zerrin Hanım: "Geçen sene sizin evinizde babam için yapılan anma toplantısı, babamın vefatından 20 gün sonraydı. Eve dönünce o akşam rüyamda; 'babamın 20 gün önce vefat etmiş olduğunu ve cenazesinin çok ağır olduğunu dolayısıyla da hiç kimsenin cenazesini kaldıramadığını ancak, (Hz.Şevki Efendi'nin resmini göstererek) 20. gününde bu zatın geldiğini ve parlak, altın rengi, güzel bir örtü ile üstünü kapattığını ve sanki çok hafiflemiş gibi, tek başına kaldırdığını, kapıların kendi kendine açıldığını ve cenazeyi götürdüğünü gördüm.' Ben bu rüya hakkında çok düşündüm ve sizde olan toplantının ve okunan duaların, babamın ruhunun kendi inandığı Eyliyalarına kavuşmasına neden olduğunu düşündüm. Bunun için de tekrar senesinde aynı toplantıyı rica ettim" diye söyler.

Zerrin Hanım'ın rüyasındaki gibi, başka yeni bir Bahai ahabın vasiyetinde Bahai merasimini istediği halde, ailesi karşı oldukları için, vefat ettiğinde ahabplara haber vermeden görmüyorlar. Vefat eden zat, bir ahabın rüyasına giriyor ve ruhu için toplantı ve dua rica ediyor. Bu rüyalar, ölümler için anma toplantıları, dua, ve hayrat yapmaya neden oluyor. Ve böylece o ruhların mağfireti ve yükselmelerine sebep oluyorlar. O ruhlar hayrat yapan hakkında dua ederler.

**"İşte ilelebed sönmeyen Mum bütün çıplaklığıyla ya-
nıyor, her perdeyi yakıp yok ediyor. Ey pervaneler! Ko-
şunuz, kendinizi ateşe vurunuz. Ey aşıklar! Her dünyevi
sevgiyi gönlünüzden atıp Sevgiliyi kucaklayınız. Rakipsiz**

olarak Sevgilinin yanına koşunuz. Gözlerden nihan olan Çiçek işte şimdi örtüsüz peçesiz meydanda. Bütün temiz ruhlara: 'Geliniz, benimle birleşiniz' diyor. Ne mutlu Onun davetine icabet eyliyenlere! Ne mutlu Ona erenlere! Ne mutlu Onun yüzünün göz kamaştırıcı güzelliğini te-maşa edenlere!"²⁶

İNSAFLI VİCDAN

Hız.Bahaullah'ın Reis Levhinde Türkiye için vaad edilen: "... her ağacın ve taşın altında bir vadia koydu..." Cümlesindeki emanetlerden biri de rahmetli Albay Muzaffer Güney ve ailesidir. Muzaffer Bey İlahi Emri kabul ettikten sonra bütün vaktini Emrin tebliği ve ahbabların teşviki ile geçiriyordu. Kendisi bir müddet Mukaddes Milli Ruhani Mahfil'in üyesi idi. Sonra Muavenet Heyeti üyesi olarak seçildi ve İlahi Emre ömrünün sonuna kadar hizmette bulundu.

Kendisi, eşi rahmetli Suzan Güney ve küçük oğlu Bay Aydın Güney mukaddes topraklara ve makamları ziyaret şerefine ermişlerdir. Muzaffer Bey ve eşi, Londra Kongresine de iştirak etmişlerdi. Kendi sesi çok güzel olduğu ve opera okudukları için Kongrede opera makamıyla Türkçe bir münacaat okudular.

İki oğlu da İlahi Emri kabul ettiler. İkinci oğlu profesör Aydın Güney Türkiye Merkezi Mahfil üyesi ve başkanıdır. Daha önce Asya Müşaveret Heyetinin üyesi idi.

Muzaffer Bey'in mübelliği Rahmetli Mahmud Attar idi. İkinin anlattıklarına göre:

²⁶ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 162, No:151

O zaman Attar Bey Sivas'ta muhacir idi. Bir gün Ordu Evinin kafeteryasında iken, subaylar; İslam Dininin artık hurafe ve evhamla karışmış olduğunu ve bu günün yaşamına yeterli olmadığını, İslam Dinine bir reform gerektiğini konuşuyorlar. Rahmetli Attar Bey reform sözünü duyunca, şöyle der: "İslam dini Tanrı tarafından Hz.Muhammed vasıtasıyla nazil oldu, reform gerekiyorsa, Tanrı tarafından bir Elçi ile olmalıdır..." Sonra Attar Bey bir örnek vererek; "Acaba, Devlet tarafından çıkarılan kanunu herhangi bir vatandaş değiştirebilir mi?..." diye sorar.

Bu sözler Muzaffer Bey'e mantıklı gelir ve Attar Beyle dostluklarına neden olur.

Bir müddet sonra Muzaffer Bey ve eşi Suzan Hanım tescil olurlar. Emekli olunca Eskişehir'e yerleşirler. Kısa bir müddet sonra kendisine Eskişehir Belediye Başkanlığı teklif edilir. Ancak rahmetli Muzaffer Bey teklifi kabul etmez ve Emrin hizmetini bu makama ve gelirine tercih ederek bütün vaktini Emrin hizmetine adar.

Bursa'ya bir gelişinde şöyle anlatır: "Babam çok yaşlı ve hasta olduğu halde, İlahi Emri ona tebliğ edip kendisiyle konuştum. Bir gün ona Ahmed Levhinin: "**Sen kendi içinde şuna inan ki: bu Cemalden yüz çevirmiş olan bir kimse bundan önce gelen bütün Tanrı elçilerinden yüz çevirmiş ve ezelden ebede dek Tanrının karşısında kibirlenmiş olur.**"²⁷ ayetini okuyunca babam; 'Amanna ve saddakna. Hiç bir zaman yüz çevirmedim' dedi."

Muzaffer Bey 1977 yılında vefat edene kadar Emrin hizmetinde çalıştı.

²⁷ Arapça Ahmet Levhi

Muzaffer Bey'in mübelliği Rahmetli Attar Bey Türkiye'de ve Sivas'ta muhacir olduğu sırada tebliğde ve diğer hizmetlerde çok çalıştı. Sivas'tan, Hz.Veliyyi Emrullah'ın (Şevki Efendi) ve mukaddes makamların ziyaretine gitti. Bu ziyarette bir gün, Hz.Şevki Efendi: "Siz Sivas'ta muhacir olarak kalmaktasınız ve orada muvaffak oldunuz. Sivas Hz.Bahauallah'ın Bağdat'tan İstanbul'a sürgünü esnasında uğrak yolu üzerinde olan bir şehirdir. Siz işte böyle kutlu bir yerde oturmakta ve duyuru yapmaktasınız." Sonra da: "Edirne'deki Rıza Bey'in Evi ahabplar tarafından satın alınmalıdır" diye buyurlar.

Attar Bey: "Efendim, satın almak için parası hazırdır. Ancak ev sahibi satmak istemiyor" deyince, Hz.Şevki Efendi: "Ben bunun için dua edeceğim. Ayrıca sivas Hazire-tül Kuds'u için de bir arsa satın alınmalıdır" diye cevap verirler.

Attar bey ziyaretten dönünce, İstanbul ahabplarından Küçük Çekmece muhaciri olan Bay Mahmut Afnan'dan: Edirne'deki Rıza Bey'in Evinin sahibinin, evi satmaya karar verdiğini duyar. Hemen İran'dan para getirerek Evin satın alınmasını sağlar. Ayrıca Mevlasının arzusunu yerine getirmek üzere Sivas'ta Hazire-tül Kuds için bir arsa satın alır.

Attar Bey bir müddet sonra Avusturya'ya hicret eder. Tekrar Türkiye'ye döndüğünde ise muhacir olarak Bursa'ya yerleşir. 1990 yılında Bursa'da vefat eder.²⁸

"Gözlerinizi körleştirmiş olan kalın perdeleri isimlerle yırtınız, Tanrı birliğine inancınızdan doğan kuvvetle, taklit putlarınızı kırınız. Sonra Rahmanın kutlu rıza cennetine giriniz. Ruhlarınızı Tanrıya yabancı her şeyden te-

²⁸ Mamud Attar'ın öykü'sü: 'Türkiye'de Bahai'ler' Sayın Doktor Neyir Özşuca'nın eseri, sayfa 174-175

mizleyiniz; Onun büyük ve zorlu Zuhurunun çerçevesi içerisinde, Onun yüce ve yanılmaz otoritesinin gölgesi altında, ebedi istirahatın helavetini tadınız. Bencil arzularınızın kalın perdesine bürünmeyiniz; çünkü, sun'umun kemali bütün insanlara tezahür etsin diye hilkatimi her birinizde ikmal ettim. Binaenaleyh, herkes kendisi celal sahibi Tanrının cemalini takdir edecek durumdadır. Bu kabiliyet onda olmasaydı kusurlarından nasıl mesul tutulabilirdi? Bir kimse mahşer günü Tanrı huzurunda dururken: "Niçin Cemalimi inkar edip Nefsinden yön çevirdin?" sorusuna maruz kalır da o kimse: "Herkes doğru yoldan sapıp hiç bir kimse Hakka yönelmek istemediği için ben de onlara uyararak Cemali Eziliyi tanımakta kusur ettim" cevabını verirse böyle bir müdafaa şüphesiz merduttur; çünkü hiç bir kimsenin imanı başkalarının imanı ile meşrut değildir."²⁹

VİCDAN AZABI

1966 Yılında İstanbul'daki mübarek Evin yerinde yapılmış olan Hazire'tül-Kuds'ta Bayan Safiye Akşahin ile tanıştım. Kendisi İslam kanunlarını ve vecibelerini uygulayamadığı için vicdan azabi içindeyken, kendi araştırmasıyla İlahi Emri tanımaya muvaffak olmuş. Bunlar anlattıklarının özetidir:

"Bir şirkette çalıştığım için, İslamın baş örtme kanununu veya beş vakit Namazı vaktinde kılıp yerine getiremiyordum. Bunun gibi İslamda farz olan bazı şeyleri yapamadığım için vic-

²⁹ Bahau'llah'ın Sesi, Sayfa 74-75, No:75

dan azabı çekiyordum. İslam ismini taşıyıp gereklerini yerine getiremediğimi düşünerek: "Acaba, Allah'ı veya kendimi kandırıyor muyum?" gibi sorular beni huzursuz ediyordu. Bu nedenle bir Hıristiyan bayana: " Hıristiyan Dininde başını örtmek gibi bir kanun var mı?" diye sordum. Hanım: "Hıristiyanlıkta örtü ve giyim serbesttir" dedi.

Düşündüm ki doğru - dürüst bir Hıristiyan olmak, isimle Müslüman olmaktan daha iyidir. Bu nedenle bir İncil aldım. Her yerde yanımda taşıyıp okuyordum. Bir gün iş yerinde İncili okurken, şirketin sahibi Bay İshak Habib elimde İncili görünce, "Safiye ne okuyorsun?" diye sordu. "İncil okuyorum" dedim. "Seni Müslüman biliyordum" dedi. "Müslümanım, ama Hıristiyan olmayı düşünüyorum" dedim.

İshak Bey: "Herkes ileri gitmeye çalışıyor, sen geriye gitmeyi mi düşünüyorsun?" dedi. Vicdan huzursuzluğumu anlatınca, Bahailik hakkında bilgi verdi ve bir kitap vererek; "al bu kitabı oku ve soruların varsa sor" dedi. Her fırsatta İshak Bey, bana İlahi Emrin delil ve bürhanlarını anlatıp açıklıyordu. Nihayet tescil oldum. Bir müddet eşim olan Bay İsmet Akşahin'e söylemedim. Fakat onun da bu İlahi Mevhibeden feyiz almasını çok istiyordum. Onu İshak Habib'le tanıştırdım. Şiddetle muhalefet etti. On sene boyunca İlahi Emre karşı geldiği halde nihayet 1965 yılında tescil oldu.

İsmet Akşahin'in çok centilmen biri olduğunu bildiğim için, 10 sene İlahi Emre karşı direnmenin nedenini yazmasını rica ettim. Kendi yazdığı öyküsünün özeti:

"1956 yılında Eşim Safiye Akşahin beni Sayın İshak Habib ile tanıştırdı. Bay Habib bana Bahailiği anlattığı zaman şiddetle itiraz ettim. Kendimi iyi bir Sünni Müslüman sayıyor ve namazımı kılıp, Oruç tutuyor ve İslami vecibelerini sürdürüyordum. Anne tarafım dinine çok bağlı idiler. Bende o şekilde yetiştiril-

miştim. Hz.Muhammed'den sonra kesin olarak bir zuhur olmayacak ve sadece, Hz.Mehdi gelecek ve İslam Dinini sürdürecektir diye biliyordum. Onun için Emre şiddetle karşı geldim ve İslam Dininin savunucusu oldum. Emre karşı itirazlarımın başka nedenleri de vardı. Dinler hakkında bir bilgim yoktu. Fakir bir köylü çocuğu idim. İki yaşında babasız kalmıştım. Hiç okula gitmemiş ve okuma yazmayı kendi kendime öğrenmişim. Küçük yaşta köyden İstanbul'a gelmiş ve hayata zorluklarla başlamıştım. Din bilgimi, kulaktan öğrenmişim. Dini bilgilerim, camiden ve hocanın vaazlarından edindiğim bilgilerdi. İslamiyetten başka bütün dinlerin yanlış olduğu ve Yahudilerin, İslamiyetin düşmanı ve inançsız oldukları bana öğretilmişti. Çok bilgili İranlı muhacirler vardı, fakat ben bağınaz bir Müslüman olduğum ve Camide de Bahailerin iyi Müslüman olmadıklarını öğrendiğim için, sözleri beni etkilemiyordu. Kısacası mutaassıp bir Sünni idim. Ayrıca, Emri mübareği bir Yahudiden duyduğum için bana ters geliyordu. O zaman daha Emri eserler tercüme edilip basılmamıştı. Ancak bir Münacaat kitabı ve Dr.Esslemont Kitabı vardı. Sonra Bay Abdülkadir Dirioz, eşi Hayriye Hanım ve kızı Zerrin Hanım'la tanıştım ve konuşmalarımız oldu. Daha sonra Mecdi İnan, ve Sami Doktoroğlu'nu tanıdım. Allah ölenlerin hepsinin ruhunu rahmet eylesin. Bu arada Doktor Farhangi Bey ve ailesini de tanıdım, onlardan çok faydalandım. Sonra Naser Çebbari Bey ile gece saat 3'lere kadar, sohbet ediyor ve bana Zuhur hakkında haber veren Kuran ayetlerini ve hadisleri anlatıyordu. Beni etkileyen diğer bir neden de ahabpların ruhani yaşantıları idi. Tabi, Emrin dışında olanlara, doğru ve ruhani yaşam çok etkili olur. Bu arada Mecdi İnan ve diğer konuşmacılara ve Türkiye'yi sık sık ziyaret eden Emrin Eli Cenabı Samandari, Fruten Bey ve Feyzi Bey'in konferanslarına katılıp faydalanıyordum. Çok şeyler öğrendim ve sorularıma tatmin edici cevaplar alıyordum. Sonra Mufavezat, İkan, ve diğer

eserler tercüme oldu ve okudum. Bay İshak Habib İlahi Emri 1956 yılında bana duyurduktan tam 10 sene sonra, 1965 yılında tescil olup resmen İsmi Azam'ın gölgesine girdim.

İlahi Emri Bana tanıtan ve bu ruhani yolculukta rehberlik yapan kişilerden Allah razı olsun ve onlar için Hz.Bahaulah'tan başarılar dilerim.

İsmet Akşahin

Not:

Bay İshak Habib kendisi Rahmetli Mehmet Agah vasıtasıyla Yahudilikten Emri mübareği kabul etmiştir. Türkiye'de ilk kurulan Merkezi Ruhani Mahfilin kuruluşunda üye olmuştu. Türkiyede Milli Mahfilin ahbablarına; Nüfus cüzdanlarının Din hanesini mahkeme vasıtasıyla değiştirip Bahai koymaları emri üzerine, ilk değiştiren İshak Habib idi.

Senelerce Şişli Mahfilinde beraber olduk. Kendisi ne kurumsal görevlerini ve ne de teberru ve Hukukullahının ödenmesini ihmal ederdi. Çok faal ve ruhani bir zattır. Müslümanlara tebliğ ederken: "Ben taa uzak yoldan geldim, yani Yahudilikten sonra Hıristiyanlığı, İslamiyeti Bahai Dinin vasıtasıyla kabul edip merhaleler geçirdim. Siz Bahailikle kapı komşusunuz ve aslında bütün Dinlerin ve özellikle İslam dininin Mevudu zahir oldu. İnancınızda arıştırmakla sorumlusunuz" diyordu.

EY EN YÜCE FİRDEVSİN SAKINLERİ!

"Rızvanın yakınındaki kudsiyet fezasında yeni bir Bahçe görüldüğünü ve Yüceler İli sakinleri ile en yüce cennette oturanların o Bahçeyi tavaf etmekte bulduklarını yakın ehline bildiriniz. Oraya girip aşkın sırlarını onun şakayıkından aramağa, bütün İlahi olgun hikmetle-

ri onun ölmez yemişlerinden tatmağa çalışınız. Oraya girip güvenlik içerisinde oturanların gözleri aydın!"³⁰

VAAD EDİLEN ZUHURUN BEKLEYİŞİ İÇİNDE

Türkiye'de İlahi Emrin hizmetlerinde ün yapmış Güngörmez ailesi iman ettikleri zaman yedi kardeştiler. Bir erkek ve 6 kız çocuk olarak, anneleri ile Erzurum da oturuyorlardı. Şimdi Ankara'da oturan bu yedi Bahai ailesi, İlahi Emrin hizmeti için, Bahai olsun veya olmasın gelen misafire yedi ev olarak açıktır. Bu kardeşler, tebliğ seyahatlerinde, Merkezi heyetler ve mahal-li Ruhani Mahfillerde hizmet etmektedirler. Sonradan Emri kabul eden damatları olan Bay Bedrettin Aydemir Merkezi Mahfil üyesidir.

Sayın Salihe Güngörmez ve Sayın Muazzez Güngörmez ile yaptığım Anadolu seyahatlerimde ruhaniyetlerinden feyiz aldım. Bir sefer de Sayın Bedrettin Aydemir ve eşi olan Muazzez Güngörmez Aydemir ile bir Anadolu seyahatimiz oldu. Bu seyahatte Erzurum'da Emri mübareği tanıtım amacıyla, Emri bilgileri içeren birer dosyayı Erzurum Valisine, Emniyet Müdür Muavinine ve Üniversite Rektörüne takdim ettik. Çorum'da yeni açılmış bir radyo evi sahibinin isteği üzerine, canlı yayında bir saat ocak başı gibi Bahai Dini hakkındaki sorularına cevap verdik. Gerçekten başarılı bir seyahat oldu.

İstanbul'da iken, büyük ablaları Sayın Namika Güngörmez ve Sayın Vesile Güngörmez Çakır ile birlikte Hz.Bahauallah'ın mübarek Evi'ni temizlemek için Edirne'ye gittik. Bu iki kardeş nasıl bir tevazu, ve ruhaniyet ile her tarafı silip süpürdüler. Yıkanma-

³⁰ Farsça Saklı Sözler No: 18

sı gereken yerleri veya örtüleri elle yıkadılar. Onların candan ve imanlarından gelen bu sadık hizmetleri beni çok etkiledi.

Sayın Salihe Güngörmez Celme'nin yazdıkları özet olarak aşağıda anlatılmaktadır: "Annem ve yedi evlattan oluşan bir aile olarak Erzurum'da yaşamaktaydık. Ailenin hayatta olan ve olmayan büyükleri ellerinden geldiğince İslamın kurallarınca yaşamaya, büyük bir özen gösteren kişilerdi. Biz de bu eğitimi almış bulunuyorduk.

Fakat, çok büyük değişikliklere uğramış bulunan hayat şartları, bizlerin İslami kurallara göre yaşamamızı imkansız kılmıştı. Mesela, beş vakit namazı kılamıyor, genç kızlar olmuş olmamıza rağmen, öğrenciliğimiz nedeniyle örtünemiyorduk.

Gerek kendimizin, gerekse toplumun yaşamında, İslamı hükümlerin yürütülemediğini görmek, bizi son derece üzüyordu. Allah'a karşı olan sorumluluklarımızın bir bölümünü dahi olsa, yerine getirememenin altında adeta eziliyorduk.

Evimiz iki katlıydı. Üst katta biz oturuyorduk. Alt katta ise, kiracılarımız oturuyordu. 1957 yılında alt kattaki odalardan birini, bir din hocası kiraladı. Bu zat bize sevgi ve şefkatle bakıyordu. Biz de kendilerine büyük bir saygı gösteriyor, hizmette bulunuyorduk. Zamanla kendileri, ailemizin bir bireyi olmuştu ve bu durum bizi çok mutlu etmekteydi. Çünkü bu yakınlık sayesinde, İslamiyetin uygulanamaması ile ilgili üzüntülerimizi, rahatlıkla söze döküyor, nedenlerini sorabiliyor ve kendilerinden Kuran-ı Kerim ve Hadis-i şeriflere dayanan cevaplar alıyorduk. Dolayısıyla, bu zatın bilgisine olan güvenimiz artıyordu. Bu soru cevap diyalogu, bir yıldan fazla sürdü. Zaten, Mehdi'nin zuhurunu çok yakın, hatta, bu Büyük Zuhur'un gerçekleşmiş olması gerektiğini, aile büyüklerimizden dinliyerek büyümüştük.

Sorularımıza aldığımız cevaplardan, yeni bir devrin başlamış olduğunu ve bu nedenle, İslami kurallarla yaşamının mümkün

olmadığı gerçeğine varmış olduk. Ulaştığımız bu çizgi bize beklenen zuhurun gerçekleşmiş olması gerektiğini ifade ettirdiğinden, Büyük Müjde'yi aldık...

Aynı gece, yatağa girip uyumak üzere olan kardeşlerimiz dahi, büyük haberle yataklarından fırladılar. O anda elimize verilen Hz.Abdülbaha ve Hz.Veliyi Emrullah'ın fotoğrafları karşısında duyduğumuz büyük heyecanı, ifade edebilmek, bu satırlara sığdırabilmek mümkün olamaz. Annemiz, Hz.Şevki Efendi'nin fotoğrafında, Hz.Yusuf'un güzelliğini gördüklerini söylediler.

Biz; ailece, o günlerde misafirimiz olan dayımızın kızı da dahil olmak üzere dokuz kişi aynı gecede, Hz.Bahau'llah'a iman etmek şerefine erdik.

Bu BÜYÜK MÜJDE'yi bize ulaştıran ve kiracımız olan zat, Sayın İbrahim Çelebi'den başkası değildi. Kendilerini; her an, saygı ve münacaatla anmaktayız.

Saliha Güngörmez Celme.

Bayan Muazzez Güngörmez, Aydemir'in yazdığı özet:

"Erzurum'un Kırmızıtaş (Kanber) köyünde yaşayan İbrahim Taşçı, annemiz Sıdika Güngörmez'in dayısıydı. Köylüler ona "İbrahim Efendi" diye hitap ederlerdi. Biz Bütün kardeşler ise 'Efendi Dayı' derdik. Efendi Dayımız köyün ileri gelenlerinden-di. Şiirler yazardı. Yalancılıktan nefret ederdi. Hatta bir gün koyunlarından bir kaçını çalan adamı bildiği için ona: "doğru söylersen seni hem bağışlar hem de koyunları senden geri almam" diyerek ona suçunu itiraf ettirmişti.

Efendi Dayı dini eserler okur ve onlar üzerinde yorumlarını bizim evde babamla birlikte yaparlardı. Ebcet Hesabı yapmasını da bildiği için Hz.Mehdi'nin ne zaman zuhur edebileceği

hakkında yorumları vardı. O şöyle söylüyordu: "Kur'an-daki ayetlere ve Hz.Muhammed'in hadislerine göre Hz.Mehdi artık zuhur etmiştir veya etmek üzeredir." Bu büyük Zuhuru dört gözle bekliyordu. Bunun için de hayvanları arasında en güzel ve en sağlıklı bir ineğini Hz.Mehdi'nin gelişini duyar duymaz kurban kesmek için saklıyordu. Fakat aradan 20 yıl geçmesine ve de ineğin bir hayli yaşlanmasına rağmen bu müjdeli haberi ona getiren olmamıştı. Halbuki: "Okuduklarına bakılırsa Mehdi'nin şarktan zuhur etmesi gerekir" diye oldukça sağlıklı yorumlarda bulunuyordu.

İbrahim Efendi islam tarihiyle ilgili çok kitaplar okurdu. Dört halifenin hepsini çok sever onlara olan hayranlığını her fırsatta belirtirdi. Ayrıca Hz.Ali'yi kahramanlıklarından dolayı bir başka sever ve takdir ederdi. Biraz da aşırı Ali yanlılarına nazire ve sitem olsun diye Hz.Ali üzerinde daha çok dururdu. (O'nun İslam Dinindeki yerini ve önemini sünnilerin de iyi bildiklerini vurgulamak için). İki oğlu vardı. Büyük oğlunun adı Ahmet Ali, küçük oğlunun adı Mehmet Ali'ydi. "Bir oğlum daha olsa onun da adını yine Ali koyarım" derdi.

O, Mehdi'nin zuhurunu müslümanlar için mutlak bir kurtuluş yolu olarak görüyordu. Fakat bu bekleyişteki düşünceleri efsanevi nitelikler taşıyordu. Bize Bahailiği tebliğ eden Rahmetli İbrahim Çelebi (Hoca Amca) annemle birlikte köye giderek bu mutlu habere onu hazırlamaya çalıştılar. Fakat birdenbire Mehдинin geldiğini ve şehit edildiğini duyarsa çok sarsılacağını belki de aksi tepki göstereceğini düşünerek açıkça söylemediler. Zeki ve duygusal bir kişi olmasına rağmen bir hayli de yaşlanmış olan Efendi Dayı, diğer insanlar gibi taasupların ve mecaz anlamlı sözlerin etkisinden kendisini kurtaramamıştı. İbrahim Çelebi Bey: "Nasil olsa bu kadar Mehdi hayranı olan ve O'nu çok seven bu insan öbür alemde sevgilisine kavuşur;

kendi haline bırakalım" demişti. Gerçekten Efendi Dayı bu olaydan kısa bir süre sonra hastalanarak vefat etti.

Ölümünden kısa bir zaman sonra Salihe Celme onu rüyasında görmüştü. Mahcup olmuş bir şekilde "Allah'u Ebha" diyerek Salihe'yi selamlamıştı. Yine ablamız Vesile Çakır da onu rüyasında gördüğünü şöyle anlattı: "Efendi Dayı ölmüştü. Ölüsü Erzurum'daki evimizin odalarından İbrahim Çelebi'nin kiracı olarak kaldığı odadaydı. Üstü siyah bir örtü ile örtülüydü. Birden siyah örtüyü açarak "Allah-u Ebha" demesi ve Bahai kiblesine doğru yüzünü ve bedenini çevirdi.

Hız.Mehdinin bir hayranı olan ve O'nu bir ömür boyu bekleyen, çevresindeki insanları bu konuda bilgilendiren, İbrahim Efendi biz "Erzurumlu Kızlar" Onun ruhuna sık sık mağfret duaları okuruz. İnşallah Tanrı bu dualarımızı kabul eder ve Hz.Bahau'llah'ın şefaatinde mahrum bırakmaz."

Muazzaz Aydemir.

En büyük ablaları Sayın Namika Güngörmez ruhaniyet ve fedakarlığın özüdür.

Namika Güngörmez'in yazdığı özet:

"Sayın İbrahim Çelebi'ye kiraya verdiğimiz Alt kattaki odada, çok küçük yaşlarda dini bilgilerimizi büyüklerimizden bu odada aldık. Üst katta oturduğumuz halde benim gördüğüm rüyaların geçtiği yer genellikle bu oda oluyordu. En önemlisi biz Cemal'i Mübarek'in Emrini bu odada 1958 Yılında duyduk ve kabul ettik.

Küçük yaşlarda güneşle ayla ve gökyüzü ile ilgili ilginç rüyalar görüyordum. Bu rüyalarımı anneanneme anlattığım zaman: "Yavrum! Kıyamet günleri yaklaştı galiba, Mehdi zuhur edecek" diyerek yorumlar yapardı.

Henüz, Bahai Dinini duymadığım yıllarda rüyamda, ay sobanın bacasından odanın içiresine ışıklarını saçarak gönderiyordu. Işıklar çok güçlüydü ve fırtına gibi ses çıkarıyordu. Bu ışıklar durmadan odaya dolup yayılarak etrafı aydınlığa boğmuştu. Aradan bir kaç gün sonra aynı yerde geçen başka bir rüya gördüm. Rüyamda: "Güneş aşağıdaki odanın penceresinden içeriye bir jet uçağının görültüsünü çıkararak girdi. Korku ve dehşete düşmüştüm. Ondan kaçmaya çalışıyordum. Fakat ben evin hangi köşesine kaçtıysam, beni arkadan büyük bir gürültü çıkararak, kovalıyordu. Önünden kaçarak annemin yatak odasına girdim ve aneme sarılarak beni korumasını istedim. Annem ellerini güneşe doğru kaldırdı ve şöyle söyledi: " Ben anneyim!" Bu söz üzerine güneş pencereden dışarı çıkarak gökyüzüne yükseldi.

Bir gün rüyamda: "İpleri gökte asılı bir salıncakta sallanıyordum. Yine aynı anda gökten aşağıya doğru beyaz ampul biçiminde bir meyve sarkıyordu. Meyveyi koparmak için elimi salıncaktan ona doğru uzatıyordum; boyum küçük olduğu için onu yakalayamıyordum.

Bahai olmadan dört yıl önceydi. O yıllarda ben terzilik mesleği ile uğraşıyordum. Bir gün rüyamda Hz.Muhammed'le babam diktiğim giysileri görmeye gelmişlerdi. Hz.Muhammed siyah elbiseler giyinmişti. Fakat üzerinde de (Yöresel bir örtü olan) bir 'ehram' vardı. Babam da onun gibi siyah bir elbise giymiş ve oldukça uzun boylu görünüyordu. Bu sırada dikiş makinasının yanında bir de et makinası peyda oldu. Ben dikiş yerine bu makinada pirinç çekmeye başladım. Hz.Muhammed yanıma geldi ve elini ehramdan çıkararak başıma doğru yaklaştırdı, "eyvah başım açık beni tokatlayacak" diye düşündüm. O'nun eli ışıklı bir lamba gibiydi. Işıklı eliyle başımı okşadı. Yanında duran biraz eskimiş ve sararmış "ütü bezini" tam başıma örteceğim sırada Hz Muhammed ehramını açtı ve arka-

sını bana dönerek şöyle buyurdu: " Şu sırtımdaki bitleri, böcekleri temizle." Bende o böcekleri ıslattığım ütü bezimle temizlemek isterken tam o sırada bu bez parçası etrafa ışıklar saçan bir başörtüsü oluverdi ve çevreye ışık saçmaya başladı."

Yıl, 1958- 59 Yine bir gün şöyle bir rüya gördüm: Aşağıda, İbrahim Çelebi'nin kaldığı odanın ortasında, çok güzel, temiz bir yerde ve düzenli bir şekilde hazırlanmış bir yatak vardı. Bu yatakta Hz.Muhammed yatıyordu Hz.Muhammed çok güzeldi ve çok genç görünüyordu. Kara kaşlı ve kara gözlüydü. Özellikle yanakları çok kırmızıydı. O sırada kardeşlerimden Muazzez Aydemir de yanımdaydı. Henüz öğretmen olmamıştı. Fakat bir dostumuzun kızı ile biraz yüksek sesle ders çalışıyordu. Hz.Muhammed'in rahatsız olabileceğini düşünerek, sesini biraz alçaltmasını söyledim ve odadan çıktım. Sonra odaya tekrar geldiğim zaman Hz.Muhammed'in yattığı o güzel yatağın yerinde çok eski bir yatak olduğunu gördüm. Yatağın içerisinde Hz.Muhammed çok zayıflamış, küçülmüş, üzgün bir şekilde yatıyordu. Biraz önceki durumundan hiç bir eser ve iz kalmamıştı. Önünde saygıyla eğildim. Elini öpmek istediğim zaman (içimden şöyle bir düşünce geçti. Ben Bahaiyim artık el öpmem gerekmez.) Hz.Muhammed bana doğru yönelerek şöyle buyurdular: "Benim babam bu dünyaya görevli olarak geldi. Fakat bu insanlar maalesef O'na itaat etmiyorlar." O sırada uyandım, içimde büyük bir üzüntü vardı. Kendimi bu rüyanın etkisinden günlerce kurtaramadım. İşte o günlerde tescilimizi almak için Sivas'tan Sayın Mahmut Attar gelmişti. Neşemiz yeniden arttı. çok mutluyduk."

Namika Güngörmez

Bu kutlu aileyi tebliğ eden rahmetli İbrahim Çelebi ve Ahmet Çelebi kardeşler Türkiye'nin ünlü Din hocalarıydılar. Ahmet Çelebi Hz.Abdülbaha'nın huzuruna şerefyaş olup İman

getirmişti. Türkiye'nin Devrimine kadar hocalık kılığıyla bu iki kardeş İlahi Emre hizmet etmişlerdi. Atatürk'ün değiştirdiği giyim ve kıyafet zamanında da, derin dini bilgileri dolayısıyla bu iki kardeş hocalıkla tanınmışlardı. İbrahim Çelebi Erzurum ve sonra Edirne'ye muhaceret etti. Ve ömrünün sonuna kadar hicret ve tebliğle meşgul olmuştu.

Türkiye'de Çelebi ailesi tanınmış bir ailedir. Bu ailenin çoğu Emrin hizmetiyle meşguldür. Rahmetli Ahmet Çelebi'nin oğlu Sayın Celal Çelebi uzun seneler Milli Ruhani Mahfilin üyesi ve son seneler Mahfil başkanı idi.

"Ey Abdülbaha'nın can dostları!

Doğuya hoş kokular kazandır

Batıyı nurlandır

Bulgar'ı ışıklara daldır

İslav'ı ruhla canlandır."

Bu mısra Hz.Bahaullah'ın suudundan bir yıl sonra Misak'ın ağzından çıktı. Misak'ı bozanlar onu tuhaf bulup alay ediyorlardı. Fakat Tanrıya övgüler olsun, şimdi onun eserleri görüldü, güçleri açığa çıktı ve delilleri aşikar oldu; çünkü Tanrının bağıışı sayesinde bugün, Doğu ve Batı sevinç içerisinde ve kutsallığın hoş kokularıyla tüm ülkeler misk kokmaktadır.

Cemâli Mübarek Kitabında: "Biz size Ebha Melekûtumuzdan bakacak ve Emrimizin zaferi için ayaklananlara Mele'i-Alâ askerleriyle ve Tanrı tahtına yakın duran meleklerin bir alayıyla yardım edeceğiz"³¹ diye kesin olarak vaad edip müjdelemiştir.

³¹ Bahaullah'ın Sesi sayfa 72 No:72

...O halde ey İlahi dostlar! Büyük bir çaba ve sonsuz bir gayret gösteriniz, ki böylece, Kadim Cemâl ve Apaçık Nura kulluk etmekte başarılı olabilesiniz, Gerçeklik Güneşi'nin ışıklarını saçabilesiniz, varlığın yıpranmış eski vücuduna yeni bir ruh üfleyebilesiniz, dünya tarlasına temiz bir tohum serpebilesiniz, Emre yardım etmeğe kalkabilesiniz, dilinizi tebliğ yapmak için açabilesiniz, dünya topluluğunun yol göstericilik mumları, alemin ufkunun parlayan yıldızları ve Tanrı birliği bahçelerinin Rahman-sal kuşları olabilesiniz ve gerçekler ile manaların nağmeleriyle ötebilesiniz."³² (1)

İLAHİ AŞK İLE TUTUŞMUŞ OLAN

Avrupa müşavirlerinden Sayın Profesör İlhan Sezgin Türkiye'nin seçkin ahabplarındandır. İlahi Emri kabul ettiği günden itibaren Emri duyurmaya başladı. Tescil olduktan bir kaç sene sonra Türkiye Bahaileri Milli Ruhani Mahfiline seçildi. Gösterişten arınmış gerçek bir aşık gibi Cemali Ebha'nın teyidine güvendiği için yaptığı hizmetler başarı ile sonuçlanmaktadır. Hz.Abdülbaha'nın buyurduğu gibi: "Bir işe başlandığı zaman, teyit onun etrafında dolaşır."

Üç devre boyunca, Avrupa Müşaviri olarak, İlahi Emrin hizmetinde devam etmektedir. Üniversite eğitim üyesi olduğu için, ilk Müşavir olarak seçildiği zaman, Üniversite başkanına: "Ben Bahai Dinine mensubum ve şimdi Müşavir olarak seçildim. Bu vazifenin gereği olarak arasıra seyahatlere çıkmam gerekecek. Sizce bu seyahatlerin bir sakıncası varsa, üniversitede-

³² Hz. Abdülbaha'nın yazılarından seçmeler, sayfa 208, No 218

ki görevimden istifa edebilirim." Başkan ise şöyle cevap verir: "Görevinizi aksatmadığınız sürece sakıncası yoktur. İlhan Bey'in eşi Arzu hanım da aynı üniversitede eğitim üyesidir.

Bir süre sonra üniversitedeki mutaassıp eğitim üyeleri, İlhan bey, eşi ve Profesör Mehmed Marufi Hah aleyhine şikayet dilekçesi yazıp mahkemeye verirler. Fakat mahkeme bunların lehlerine karar verir. Özet olarak çok çetin imtihanlardan geçerler. Ahbapların merak ve üzüntülerine karşı, İlhan bey: "Üzülmeysin, beni işten atarlarsa, benim için daha iyi olur. O zaman bütün vaktimi Emrin hizmetine adarım" der.

İlhan beyin hayatında, İlahi Emrin hizmeti ve Emri duyur-
maktan başka bir amaç yoktur.

Hepimiz tescil olduğumuz zaman Tanrısal bir sözleşmeyi imzalarız. Ve bu sözleşme karşısında yapılması gereken vicdani vazifelerden sorumluyuz. Bu vicdani sorumluluk, şiddetle İlhan Bey'de mevcuttur. Bu nedenle, otobüste, uçakta ve nerede insanlarla karşılaşır, cesaretle İlahi Emri tebliğ eder.

Kendisiyle, Erzincan ve dolaylarına yaptığım bir seyahatte, akşam üzeri bir köyden dönüp Erzincan'a gidiyorduk. Arabada 5 kişi bulunuyordu. Cadde kenarında biri Erzincan'a gitmek için otostop yaptı. Fakat araba dolu idi. Bir kilometre kadar devam ettik. Birden İlhan Bey arabayı geriye döndürdü ve: "Eminim, siz hepiniz yolda bekliyen adama Emri tebliğ etmek için arkada sıkışık olarak oturursunuz" dedi ve dönüp adamı aldı. Erzincan'a daha bir saat yolumuz vardı. Hz.Bab'ın ve Hz.Bahaullah'ın tarihçelerini, ve prensiplerini özet olarak anlattı, broşürler verdi ve adamın adresini alıp, adama da kendi adresini verdi.

İlhan Bey yaptığı bazı tebliğ olaylarını şöyle anlattı:

1- İlahi Emri kabul ettikten sonra; bu Tanrısal Emri ve evrensel prensipleri birer birer insanlara anlatmak, öğretmek ve

barışı kurmak uzun zaman alır diye düşünür. Ve herkese birden toplu olarak, İlahi Emri duyurmak için cuma günü, öğle namazı vaktinde camiye gider ve caminin İmamına: "Bu insanlara bir mesaj ileteceğim, siz de faydalanacaksınız" der. Hoca da izin verir. İlhan Bey minbere çıkar, İlahi Emri tebliğ edip, prensipleri anlatmaya başlayınca, hoca; bu mesajın para toplamak için olmadığını ve kendisine de bir faydasının dokunmayacağını anlayınca, halkı, İlhan Bey'in aleyhine kıskırtır ve "bu gavuru yakalayın" der. Halkta minbere doğru hücum eder. İlhan Bey etrafa bakar ve minberin arkasındaki pencereyi farkeder ve oradan atlayarak uzaklaşır.

2- İlhan Bey Azerbaycan seyahatinde bir çok kurumlara İlahi Emri duyurur. Dönmek üzere iken, tiyatro sanatçılarına İlahi Emri tebliğ etmek için tiyatro binasına girer. Bir kaç odaya bakar. Kimseyi bulamaz, ama bir ses duyar. O sesi takip eder ve sahnede prova yapmakta olan sanatçıların yanına, sahneye girer. Oyunda; bir kral ve onun birkaç veziri, memlekette, barışı korumanın yolları üzerinde konuşuyorlar. İlhan Bey memlekette barış sözünü duyunca: "Bugün Hz.Bahaullah dünya barışını getirdi. Bir an evvel, dünyada barışı korumak için hepimiz çalışmalıyız" der. Oyuncular şaşırıp, projektörleri söndürürler. Orada İlhan Bey onlara İlahi Emri tebliğ etmeye başlar. O gün sanatçılardan 9 kişi tescil olur ve daha sonra da bir kaç kişi daha tescil olur.

Bu olay 1995 senesinin ilk aylarında gerçekleşir. O sene Türkiye Mukaddes Ruhani Mahfili, Azerbaycan ahbablarından (çoğunluk gençler) 20 kadar kişiyi yaz okuluna davet eder. Bu sanatçılar da yaz okuluna gelen grubun içindeydiler. Ben hakir ve eşim rahmetli Cevat Kuçani ile Trabzon yakınlarında olan yaz okuluna iştirak ettik. Bu gurup, her akşam öğretici, değişik oyunlar oynadılar. Bu oyunlardan biri Saklı Sözlerle ilgili idi. Onlar bu oyunu oynarken, hem oyuncuların ve hem

seyircilerin gözlerinden yaş akıyordu. Bu gençler daha bir kaç aylık Bahai oldukları halde, o akşam Bahai olmayan misafirler gelecek diye, o gün nasıl bir heyecan ve aşk ile bu oyunu hazırladılar.

3- İlhan Bey bir köye Mahalli Ruhani Mahfil kurmak için yarı yola kadar araba ile gider ve kalan yolun araba ile gidilemeyeceğini ancak at ile gidilebileceğini farkeder. O sırada oradan geçen bir atlı görür ve atını ister. At sahibi atını vermekte tereddüt edince, İlhan Bey adama, arabasını rehin olarak bırakıp, atını alır ve yola devam eder. Ancak, at aksi tarafa gider. Her ne kadar atı öbür tarafa sürmek istesede başarılı olamaz. Yolda başka bir atlı görür. İlahi Emri ona tebliğ etmek için atını onun arkasından koşturur. Önde olan atlı adam, mallarını şehirde satmış ve paralarını yanında taşıyormuş. İlhan Bey'i hırsız sanmış. O nedenle İlhan Bey'den kaçmaya çalışıyormuş. Nihayet Ona yaklaşır ve Hz.Bahaullah'ın zuhurunu ve prensiplerini anlatınca onun güvenini kazanır ve arkadaş olurlar. Beraber köyüne giderler ve orada 9 kişiye tebliğ edip ruhani Mahfil kurar.

4- İlhan Bey Ramazan ayında otobüsle yolculuk yaparken, yolda muavinden su ister. Yolcular şaşkınlıkla dönüp ona bakarlardı. İlhan Bey kalkar, sürücünün yanındaki mikrofonu alır ve İlahi Emri tebliğ etmeye başlar: "Aranızda oruç tutmayıp, kendini oruçlu gösteren kişiler var. Tanrı tarafından yeni bir zuhur ve yeni hükümler geldiği için Tanrı artık eski hükümleri geçersiz kılmıştır. Tutsanızda, tutmazsanızda birdir. Ondan sonra bazı yolcular sigara ve su içmeye başlarlar.

(Yukardaki öyküler kendi onaylamalarından geçmiştir.)

İlhan Bey daha orta öğrenimini yaparken ve İlahi Emirden habersiz olduğu zaman, bir gün din dersinde öğretmen, İslam dininin son din olduğunu anlatmaktadır. İlhan Bey izin alarak:

"Efendim! insanlar maddi hayatlarında ilerlemektedirler. Nasıl olurda manevi hayatlarının ilerlemesinden mahrum kalırlar da Tanrı insanları rahmetinden mahrum bırakır. Bence Tanrı tarafından İlahi medeniyetler devam edecek" der. Dersteki bu ifadesinden dolayı çok eziyet görür. Sonra da bu konuyu kime sorsarsa sorsun hep: "İslam dininin son din olduğu" cevabını alır.

İlhan Bey'in tebliğ öyküleri çoktur. 1995 yılında kendisine nasıl Bahai olduğunu yazmasını rica ettim.

Aşağıda anlatılanlar İlhan Bey'in kendi yazdıklarıdır:

Uzun zaman geçtiği için hatırlamaya çalışacağım. 12 Kasım 1973 yılında İzmir'de Bahai oldum.

Esasen aydın bir İslam ailesinde büyüdüm. Bir gün Hz.Muhammed ve Hz.Ali'nin soyundan Mehdi'nin (kurtarıcı) Seyid Ali Muhammed adıyla geleceğine ve arkasından da Hüseyin Ali isimli bir zuhurun olacağını söylediler. Başkaca da o dönemlerde "Ulu Divan"ın kurulacağı ve dokuz kişilik heyetlerin dünyanın her tarafında kurulacağını söylediler.

Hayatımda daima değişiklikten yana olduğum için yeni bir zuhurun olmasını istiyordum. Bunu defalarca açıkça ortaokul ve lise sıralarında ifade ettiğim için de saldırılara uğradım. Bütün bu sıkıntılar arasında giderek daha ciddiyetle yeni iki zuhurun olmasını bekliyordum.

Zaman geçtikçe belki bu olayın ciddi olamayacağı hakkında düşünmeye başlamıştım. Belki bir söylenti olabilirdi. Ama son bir kere Allah'a biraz sitem edercesine bu kadar mezhep, din ayrımı, siyasi ve ırksal problemin olduğu bir dönemde, bu kadar ateizm ve politizasyonun olduğu bir dönemde İlahi rehberlik göndermesi gerektiğini düşünüyordum. O gün otobüsle Çiğli'den Bornova-İzmir'e seyahat ederken otobüste şunu söyledim: "Ey Allahım bana yol göster. Eğer göstermezsen seni unu-

tabilirim. Kusura bakma. Ama biliyorum ki sen varsın. Bunu ispat edersen memnun olurum." Aynı günün akşamı bir rüya gördüm. Rüyamda; yüksek bir dağa, ancak tek bir ayak koyulabilecek bir patikadan çıkıyordum. Zorla dağa tırmandım. Ancak bir gün boyunca süren yürüyüşten sonra dağa çıkabildim. Aşağı ineninde bir gün süreceğini düşünerek dağın arkasında bulunan mağaraya yöneldim. Elimde mevcut olan çakmakla şöyle düşünmekteydim; gece olunca ışığı yakıp mağaraya bakayım ve mağarada olabilecek herhangi bir vahşi hayvana karşı tedbir almış olayım ve ona göre geceyi mağarada geçireyim ve sabah olunca da dağdan aşağı ineyim. Bu arada çakmağımı bir taşla koydum ve dağdan aşağı bakıyordum ki, beyaz entarili araplar ve develeri, çamurda kaymaktaydılar. Şaşkınlıkla bunları seyrederken mavi pantolonlu bir kişi geldi ve çakmağı tek-meliyerek çamura fırlattı. O anda güneş battı ve içime büyük bir korku girdi. O anda da güneş geri doğdu ve gecenin tümünü aydınlatmadan yalnızca dağdan iniş için yolumu aydınlattı ve benim dağdan inmemi sağladı. Sanki şunu da hatırlıyorum ki; bir ses bana "beni takip et, Bab bu taraftadır" dedi. Dağdan aşağı inince birden bire etraf ve orman aydınlandı. Ormanda; şelaleler akıyor, bülbüller ötüyordu ve ben uyandım.

Üniversiteye gitmeye acele ediyordum. Mutlu ve neşeli bir hızla koşarak otobüse binmek istiyordum ve otobüsü kaçırdım. Bu yüzden otostop yaptım ve Bahai olan Dr. Mehmet Marufi-Hah'ın arabasına binmiş oldum. Arabayı süren Dr. Marufi-Hah bana:

"Hz.Muhammed son peygamber mi?" diye sordu. Ben de gayet sakin bir ifade ile: "Hayır, çünkü Hz.Mehdi gelecek" dedim. O da: "Bravo çok doğru" dedi ve bana bir Bahai kitabı verdi. Ben, öncelikle onu bir mezhep gibi anladım. Bu yüzden okumak istemedim. Akşam bu kitabı okumaya karar verdim.

Kitabı okur okumaz, ilk sayfada Hz.Bab (Seyid Ali Muhammed) diye okuyunca, hem dinsel bilgimi hem de rüyamı hatırladım. Sonra Hz.Bahaullah'ı (Mirza Hüseyin Ali) okuyunca iki önemli zuhurun, beklediğim isimde ve prensiplerinin de beklediğim şekilde olduklarını farkettim. Sonra Hz.Abdülbaha, Ahd'in Merkezi, ve Hz.Şevki Rabbani, Emrin Velisi, ve daha sonra Ulu Divan'ın, Yüce Umumi Adalet Evi olarak kurulduğunu ve 9 kişinin seçimle oluşturduğu Milli ve Mahalli Mahfillerin varlığı ve hak parlementsosu olan Ondokuz-gün Ziyafetlerini okuyunca kalbimin soğuk kafesi kırıldı. İçimdeki ruhani kuş uçmaya devam etti. Büyük bir mutluluk ve ümit ışığı ile doldum. Daha sonra bir yerde Dr.Mehmet Marufi'yi tekrar buldum ve kendisinden İkan Kitabını aldım. Eve gelir gelmez derhal okudum. Bir gecede kitabı bitirdim. Büyük bir coşku ve mutluluk duydum. Ayaklarım yerden kesilmişti. 1973 yılının kasım ayında bir gece Dr.Marufi ve eşi Kovkeb Hanım ve küçük kızları, Çiğli'de bulunan evimize geldiler ve beni Hz.Bahaullah'ın doğum gününün yıldönümü olan 12 Kasım tarihinde yapılacak bayram toplantısına davet ettiler. Orada kendi isteğimle ve arzulla tescil oldum. Görevimin ne olduğunu sordum. Ahbablar da, kendimi yetiştirip tebliğ yapmam gerektiğini söylediler. Ertesi gün derhal tebliğe başladım. Öncelikle mahalledeki kişilere anlatmaya başladım ve onlardan çok reaksiyon gördüm ve bu arada bir akşam yemeğinde aileme yeni iki zuhurun olduğunu, Hz.Bab ve Hz.Bahaullah'ın geldiğini söyledim. Annem konuyu tam anlamadan büyük bir reaksiyon gösterirken babam da çok kızdı ve komşular evde toplandılar. Onlara Bahai Dininin hakkaniyetini ve Kuran'dan bazı ayetleri söylemeye ve İkan Kitabının bana öğrettikleri ile tebliğe başladım. Ancak komşular çok olumsuz hava yarattılar, annem ve babam evden gitmemi istediler ve valizimi hazırlayıp elime verdiler. Ancak Bahailikten vazgeçersem evde kalabileceğimi söylediler. Ben

İlahi sınavların başlayacağını biliyordum. Valizimi aldım ve bir aya yakın zamanı ev dışında, İzmir Fuarında geçirdim. Burada hem sıkıntı çektim, hem de Hz.Bahaullah'ın yardımını attığım her adımda gördüm. Pek çok mucize ??? burada ençok bir tanesini anlatmakla yetineceğim. Farmakoloji kitaplarını almak istedim. Ancak o kitaplar 300 TL idi. Halbuki ben ailemden harçlık alamıyordum ve yanımda sadece 50 TL'm vardı. Bu kitapları da almam gerekiyordu. Oturup dua ettim.

Gözlerimi açtığımda eski kitaplar satan kitapçı aklıma geldi. Gidip bir bakayım, dedim. Eski kitaplardan çok temiz bir farmakoloji kitap seti iple bağlanmış ve üzerinde 50 TL diye yazılı idi. Bunun gibi pek çok şey vuku buldu. Sonra ailem beni buldu ve geri getirdi. Ailemde iki kardeşim iman etti. Ailem artık stratejisini değiştirmişti ve artık niye Bahai olduğumu fazla problem yapmıyorlardı. Ancak bu dönemden sonra çok sıkı tebliğe başladım. Türkiye'deki Bahai sayısı az ve 9 kadar Mahfil vardı. Bu Mahfillerin üyelerinin çoğu da İran'lı ahabplardı. Bu yüzden çok tebliğ yapmak için sorumluluk hissediyordum ve Allah'ın bu çağ için tüm İlahi kitaplarda vaad ettiği bu yüce Din olan Bahai Dinini tebliğe başladım. Geceyi gündüze kattım. O günlerin coşku ve heybetini anlatamam.Tıp Fakultesinde okuduğum bu dönemde derslerimde de başarılı idim. Şimdi farkediyorum ki tebliğ insanın zihnini açıyor ve anlayışını keskinleştiriyor. Ayrıca kavrama kabiliyetini arttırıyordu. Hz.Abdülbaha'nın; "tebliğ teyidi çeker" sözünü yaşayarak gördüm. Bunu tebliğe gidenler gayet iyi bir şekilde alabilmektedirler. Hemen hemen her gün tebliğe çıkıyordum ve gece yarısı eve gelip yatıyordum.

Doktor olunca tayinim Karlıova-Bingöl sağlık ocağına çıktı. Mutluydum, çünkü ilk kez elde ettiğim beceri ile geniş bir sorumluluk altına girip ve maaşımı alarak (annem ve babama muhtaç olmadan) hayatımı kazanıyordum. Aktif ve dinamik bir

doktordum. Tebliğe başladım. Bu bölge çok özel dini duyguları olan bir bölge idi. Halk hemen tepkisini ortaya koydu ve iki kişi tescil oldu. Dinamik hizmet veren bir hekim olmam dolayısı ile de çok saygı görüyordum. Halk hemen tepki gösteriyordu fakat beni de incitmek istemiyorlardı. Kısa zamanda Bingöl, Karlıova ve Karlıova'nın köylerinde herkes Emri duydu. Karlıova'nın müftüsü durumu kaymakamlığa bildirdi. O zaman, kaymakam Osman Eroğlu idi. Kaymakamın önerisi üzerine Jandarma karakolunun bahçesinde, Nisan ayının son günlerinde 1977'de beni çağırıp Kurani deliller üzerinde, Savcı, Hakim, Jandarma Komutanı ve diğer mevki sahibi kimselerin huzurunda tartışmamı istediler. Müftü Bey durumu kabul etmiş ve Kaymakam Bey de durumu bana anlattı. O zamanlar Kurani delillere ait bilgimi arttırmak için asistanı olduğum Muavenet Heyeti Üyesi Süheyla Orun'dan kitap istedim. Çok teşekkür ederim ki İkan'ı çarçabuk bana postaladı. Kitabı çok yoğun bir şekilde okudum ve kuran ayetlerini mukayese ederek neredeyse önemli bir kısmını ezberledim. Bu ezberleme olayının bana çok yardımcı olacağını biliyordum. O gün Jandarma karakolunun bahçesinde uzun bir masanın etrafında toplandık. O sabah Hz.Bahaullah'ın yardımını dilemiştim. Tesadüf, o gün Ankara'dan Adliye Müfettişleri ile Jandarma üst Komutanları da gelmişti. Savcı, Hakim ve Kaymakam yerini aldı. Ben ve Müftü karşı karşıya oturduk. Müftü bana sordu: " Nedir sizin iddianız?"

"Allah'ın vaadi gerçekleşti ve Hz.Bab (Seyid Ali Muhammed) halk Hz.Mehdi diye bekliyor, O zuhur etti. Ardından: Hz.Bahaullah (Mirza Hüseyin Ali) zuhur etti; dolayısıyla İslam (Allah'a teslimiyet) yeni bir boyuta terfi etti. Yeni Dünya düzeninin kurulması ve yeni insan ırkının yaratılması için sistem işlemeye başlamıştır. Bu size bir müjdedir" dedim ve ilan ettim. "Sayın Müftü sizin probleminiz nedir?" diye sordum. O Hz.Resullullah'ın son Peygamber olduğunu iddia etti. Elbette bunun yan-

liş anlamalara dayandığını söyledim ve ayetlerle durumu aydınlattım. Her ayet, Savcı, Hakim ve kaymakam tarafından kontrol ediliyordu. Savcı her doğru ayete pozitif puan veriyordu. Bu arada halk kasabada alışılmadık bir yoğunlukta toplanmıştı. Çünkü Müftü bu tartışmayı yaymıştı ve 'bir doktoru imana getireceğim' diye halktan bazı yardımlarda aldığı söyleniyordu. Tartışma ciddileşti, uzadı ve çok etkin hale geldiğinde ben

İkan'dan ezbere pasajlar okumaya başladım. Sonunda Kaymakam (Osman Eroğlu) sordu: "Ne diyorsunuz arkadaşlar? Bahailik Kuran tarafından desteklenen ve bu çağa uygun olarak gelmiş bir din gibi gözüküyor." Hepsi bir ağızdan "evet doğrudur." Müftü çok gerildi ve kızdı. İşte bu kızgınlık sonradan önümde çok problem yarattı ve burada yazamayacağım tartışma ve sıkıntılarla karşılaştım. Ancak her zaman Hz.Bahauallah yardımını bana ilettiler. Pek çok dini hoca ile tartıştım, anlamayan halkın tavırlarına katlandım.

Eğer bu Karlıova hayatımı tüm detayları ile yazarsam kalın bir roman ve uzun metrajlı bir film olabilir. Bu dönemde Dr.Behzat Tebrizi ve Dr.Mehmet Marufi beni ziyarete geldiler, o arada bir tescil daha oldu. Ayrıca Varto tarafında Emre inanan pek çok köyde Bahai prensipleri hakkında konuşma yaptım. Her köyde değişik tartışmalarla karşı karşıya kaldım. Ancak Hz.Bahauallah'ın yardımı ile muazzam bir güçle Emri duyurdum. Eminim ki bir gün bu yöreler, Bingöl, Karlıova, Kiği ve Varto'da pek çok insan Emre grup halinde girecektir. Çünkü o günlerde çok tohumlar ektik.

Doğu Anadolu görevimi yaptım İzmir'e geldim. O dönemde Milli Mahfil Üyesi seçildim ve Milli Tebliğ ve Milli Gençlik Heyetlerinde uzun zaman görev yaptım. Bu dönemde çok yoğun çalışmaların içine girdik. Benim en büyük hedefim tebliğ yapmaktı. Pek çok Mahfilin kuruluşuna katkıda bulundum.

Tebliğ alanında büyük enerji harcarken Emir'de büyük çalışma alanına girdik. Yüce Umumi Adalet Evi beni Kasım 1985'te Müşavir olarak atadı. 1986'da ise Türkiye Avrupa'ya bağlanınca Avrupa Müşaviri olarak görevime devam ettim. Üç dönem Müşavir olarak atandım. Avrupa Milli Mahfilleri ile yakın çalışırken tebliğ alanında pek çok projeye katıldım. Azerbaycan ve Nahçıvan'da Emri hizmetlere katıldım.

Tek duam şudur ki ahbablar, kurumlar ve Bahai Cemaati topyekün yüce Emrin hizmetinde dünyanın kurtuluşuna katkıda bulunsunlar. Bir kaç sene sonra İlhan Sezgin'in 114 yaşında olan ve Hz.Mehdi'nin Zuhurunu bekleyen dedeleri iman eder ve 117 yaşında vefat eder. Son zamanlarda ebeveynleri iman şerefine nail olurlar.

"FİRDEVS-İ ÂLÂDA TANRININ ALTINCI YAPRAĞA YAZILI SÖZÜ"

İnsanların kandili adalettir. Onu zulüm ve itisafın ters rüzgârları ile söndürmeyiniz. Adaletten gaye, insanlar arasında birlik husulüdür. Bu yüce sözde Tanrının hikmet denizi dalgalarıdır. Dünyanın defterleri onun izah ve tefsirine yetmez. Âlem bu süs ile süslenecek olur ise: (Tanrının herkesi kendi bolluğundan zengin yapacağı gün) sözünün güneşi dünya semasının ufkundan doğup parlar. Bu beyanın kadrini biliniz; çünkü bu beyan, Kalem-i Âla ağacının en latif meyvelerindedir. Ne mutlu işitip erene! Gerçek söylüyorum: Tanrı iradesi semasından inen şeyler dünyaya düzen verir ve dünyadakilere birlik getirir. İşte Mazlûmun dili bu büyük zindanda böyle söyledi."³³

³³ Hz.Bahaullah'ın Levihlerinden, sayfa 35, Altıncı Yaprak. İstanbul, 1994.

TAASSUP ZİNCİRİ

Nevin ve Osman Saraçoğlu Tokat'ta ilk iman edenlerdir. (Tokat, Hz.Bahau'llah'ın Bağdat'tan İstanbul'a olan sürgünlüğü sırasında geçtiği şehirlerdendir) Şimdi Saraçoğlu ailesi İstanbul'da oturuyorlar. Nevin Hanım Alevi Mezhebinden, ve Osman Bey ise Sünni Mezhebindenmiş. Bu nedenle evlenecekleri zaman şiddetli muhalefetler ile karşılaşmışlar. Evlendikten sonra da iki ailenin ve diğer inananların eleştiri ve sitemlerine maruz kalmışlar.

Nevin Hanım Emri kabul ettikten sonra, Kuran ayetleri ve hadisleri ezberlemiş ve okumayı sevdiği için, Türkçeye çevirilmiş eserleri dikkatle okumuş ve uzman bir duyurucu olmayı başarmıştır.

Bu aile Tokat'a muhaceret edenlerin (İmani, Mullaiyan ve Peymani ailelerin) ilk meyvesi ve Tokat'ın ilk Bahailerindendirler.

Nevin Hanım'ın yazdığı 'Bahai oluşum' adlı öyküsü aşağıdadır:

"1968 yılında bir eve taşınmıştık. Orada, Mollaiyan ve İmani adlarında İranlı iki aile ile tanıştık. Bu arada bana Bahai Dinini tebliğ ettiler ve okumam için bir de kitap verdiler. Ben dini konularla pek ilgilenmediğim için, onları sadece nezaketen ötürü dinlemiş ve kitabı almıştım. Bir kaç gün sonra bana kitabı okuyup okumadığımı sordular. Bende okudum dedim ve okumadan kitabı geri verdim. Ertesi gün başka bir kitap daha getirdiler...

Bir gece okuyacak bir şey bulamadım, uyumak için mecburen o kitabı okumak zorunda kaldım. 'Ne çıkardı bir sefer de din kitabı okuyayım' dedim. Kitabı bir kaç sayfa okudum. O kadar etkilenmişim ki hele 'insan aleminin birliği' mesajı beni

çok etkilemişti. Zira bu sıkıntıyı aile içinde çok yaşamıştım. Eşimle ben ayrı mezheplerden olduğumuz için aile içinde yakınlardan çok tepki alıyorduk.

Hemen yanımda uyumakta olan eşimi uyandırdım 'çabuk uyan, yeni bir din gelmiş ve hiçbir ayırım yapmıyor' ve daha neler neler dedim, şimdi hatırlamıyorum. Eşimi uykudan uyandırdığım için çok sinirlenmişti. 'Şimdi sıra dine mi geldi' dedi ve kitabı alıp yere fırlattı.

O gece rüyamda bizim odada sandalyede oturan beyaz sakallı bir dedeyi gördüm. Eşim onun dizinin dibinde oturmuş, elini öpmeye çalışıyordu. O ise elini öptürmeyip sırtını okşadı ve 'daha çok erken, bol bol okuyun' dedi.

Ertesi gün bu rüyayı İranlı komşulara anlattım ve bana eşim kızmasına rağmen, benden önce Bahai olacağını söylediler. Gördüğüm değerli zatın resmini gösterdiler ve tanıdım. Rüyamda gördüğüm aynı kişi idi ve adı Hz.Abdülbaha idi.

Bu rüyadan sonra İranlılarla daha sık görüştük ve onların amel ve yaşamları beni çok etkilemiş ve bu maddi dünyada bana çok değişik bakış sunmuştu. Ben araştırmamı hızlandırdım. Aklımda çelişki kalmasını istemiyordum, bir türlü de ikna olmuyordum. Bu arada eşim kabul etti ve ben ondan ancak üç ay sonra egomu yenip taassup zincirini kırabildim. Allah'a ve bize bu saadetli müjdeyi ulaştıran ahbaplarıma ömrümün her saniyesinde şükran duydum. Nur içinde yatsınlar. Bizlerin gözünü açıp bu güzellikleri bize onlar sundular.

Nevin Saraçoğlu

Rahmetli Rahmatullah ve Cevahir İmanı 30 sene kadar Tokat'ta hicret noktasında sebatla hizmet ettiler. Ben hakir sene-

de kaç sefer o yörelerin ahabplarını ziyaret ettiğim için bu ailenin fedakarlıklarına tanık oldum.

İmani ailesi ve Saraçoğlu ailesi iki katlı bir evde oturuyorlardı. Cevahir Hanım hiç bir karşılık beklemeden, bunların, Hamdi isminde küçük oğluna bakıp Bahai yaşamı ile yetiştiriyordu. Bugün Hamdi faal bir Bahai genç olarak İlahi Emrin hizmetindedir. Saraçoğlu ailesi muhacirlerin temiz niyet, ruhanîyet ve fedakarlıklarından büyük bir pay almışlar.

Cevahir Hanım hayatta iken, Tokat'a gidince onlarda kalıyordum. Bir çok fedakarlıklarını gördüm. Burada iki anıyı okuyucularla paylaşmak istiyorum: "Soğuk Bir kış günü onlara öneri olarak kaloriferli, rahat bir apartmana taşınmalarını önerdim. Rahmetli İmani bey: 'Bu mahalle ve bu insanların bize ihtiyaçları var' dediler. Gerçekten o evin kapısı ve sofrası herkeşe açıktı.

Bir sefer Trabzon dönüşünde, Zile ahabplarını ziyaret edeyim diye Zile'ye gittim. Zile çarşısında İsmail Bey'i ararken, 'Bütün Bahailer Tokat'ta vefat eden birinin cenaze merasemine gittiler' dediler.

Tokat'a varınca kalabalık bir topluluk cenazeden dönüyorlardı. O akşam İstanbul'a dönecektim. İmani bey: 'Bir kaç gün kal, Emri duyurmak için bir fırsattır bu.' dedi.

Gelenlerin üzüntüleri anlatılamıyacak hazin sahneler oluşturuyordu. Herkes ağlıyordu:

'Gerçek bir anneyi kaybettik. Umut ve sığınacak evin ışığı sondü...' diyorlardı."

Bunlar gerçek bir muhacir ailesi ve kulluğun örneği idiler. Bu muhacirlerin fedakarlıkları ve hicret noktasında sebatla dayanmalarından sonra, Tokat'ın Mukaddes Ruhani Mahfili yerli ahabplardan oluşmuş oldu.

Buranın muhacirlerinden Peymani Bey Tokat'ta vefat etti. Ailesi Mezarlığın yanında Bahai mezarlığı için bir arsa satın aldılar.

Peymani ve Mullaiyan aileleri ikamet alamadıkları için dönmek zorunda kaldılar.

"YÜCELER YÜCESİ TANRI O'DUR

BÜTÜN İYİLİKLERİN KÖKÜ, Tanrıya güvenmek, buyruğuna boyun eğmek ve razı olduğuna razı olmaktır.

HİKMETİN KÖKÜ, zikri aziz olan Tanrıdan korkmak, güç ve öcünden çekinmek, adalet ve hükmünü temsil eyleyenlerden titremektir.

DİNİN BAŞI, Tanrı katından ineni ikrar edip muhkem kitabında yazılı yasalara uymaktır."³⁴

İKİ TARAFTAN SÜRPRİZ

İstanbul'a yerleştiğimiz zaman, Merkezi Tebliğ Heyeti üyesi kıvancına sahip oldum. Üye olduğumun ikinci senesinde Heyet, Tokat'a gitmemi emretti. Ankara'da bir gece kalıp ertesi gün Tokat'a gidecektim. O akşam Ankara ahbablarından iki bayan birbirine gülümseyerek: "Siz şimdi tebliğ ve teşvik seyahatine mi gidiyorsunuz?" dediler.

Onlara: "Her gittiğim yerde ahbablardan ilham alıp kendim teşvik olur ve tecrübe kazanırım. Ancak lâıyk olmadığımı bildiğim halde, Cemal-i Mübareğin teyidine güvenerek yola çıktım. Hz.Bahaullah buyuruyor: **"Kalemi Âlâ bu Emri yaymağı herkese bir borç yazmıştır... Allah, Kendisinden başka her şeyden gönül kaldırmış olanları kendi ilhamıyla muhak-**

³⁴ Hz.Bahaullah'ın Levihleri, Her Şeyin Başı, sayfa 85. İstanbul 1994

kak mülhem kılar, kalblerından hikmet ve beyan suları fıskırtır. Rahman olan Rabbin dilediğini yapar ve istediğini takdir eder"³⁵ dedim.

Ertesi gün akşam üzeri Tokat'a ve İmani Bey'in evine vardım. O akşam, Bayan Nevin Saraçoğlu ablası olan Sevim Akdağlı'yı İmani beylere getirdi. Geç vakte kadar Emri konuşmalar oldu. Ertesi sabah Nevin Hanım: "Ablam sabah erken geldi, rüyasında Hz.Abdülbaha'yı görmüş ve tescil olmak istiyor" dedi.

"İki-üç kitap okusun, bilgisini arttırsın, sonra tescil olsun" dedim. O gün Öğleden sonra Sevim Hanım'ın evine gittik. Kendisine: "Önce kitap okuyup bilginizi arttırmanız gerekiyor. Çünkü, biri size; 'neden veya hangi delil ile Bahai oldunuz' veya 'Bahai Dininin özelliği nedir?' diye sorarsa nasıl cevap vereceksiniz? Ancak derinleşirseniz cevap verebilirsiniz" dedim.

Sevim Hanım ağlayarak: "Beni mahrum etmeyin. Hz.Abdülbaha rüyamda, 'çabuk ol, acele et' diye buyurdu. Söz veriyorum, okuyacağım, kendimi derinleştireceğim" dedi ve o gün tescil oldu. Bir müddet sonra Mahali Ruhani Mahfile seçildi. Eşi Bay Hacı Akdağlı Almanya'da çalışmaktaydı. Türkiye'ye geldiği zaman, bir akşam Sevim Hanım'ın Mahfile ve Ziyafet toplantısına katılması gerekti.

Bahai olduğunu ve Mahfile gitmesi gerektiğini, bir panik yaratmadan, eşine nasıl açıklayacağını düşünür. Nihayet: "Sen Almanyada iken bir değişiklik yaptım. Beklediğimiz Mehdi-Resul zâhir olmuş ve Tanrı tarafından Bahai Dini diye yeni bir Din gelmiş..." Hacı gülmeye başlar. Sevim Hanım, alay ettiğini sanır.

Hacı Bey: "Neden şimdiye kadar söylemedin. Ben de Almanyada Bahai olarak tescil oldum ve seni rahatsız etmeden

³⁵ Bahaullah'ın Sesi sayfa 158, no 144.

nasıl açıklayacağımı düşünüyordum" der. İki birlikte Ziyafete giderler, Hacı Bey tanıtma kartını göstererek, ahbablara büyük bir sürpriz yapar.

Sonra bu aile İzmir'de Karşıyaka'ya muhaceret ettiler. Sevim Hanım orada Mahfil sekreteri olur ve sonra İranlı muhacirlerden ve Muavin olan Sayın Cevat Sıtkı Bey'in asistanı olur.

"Cidden söylüyorum: Bu Gün, Mevudun Yüzünün görülüp Sesinin işitilebileceği gündür. Allah'ın nidası yükseldi; cemalının nuru parladı. Boş sözler gönül safhasından silinmeli ve herkes açık bir yürek ve arı bir düşünce ile Onun Zuhurunun alametlerine, Risaletinin delillerine ve Celalının işaretlerine bakmalıdır.

Bu gün, cidden büyük bir gün. Bütün mukaddes kitaplarda ondan "Allah'ın Günü" diye bahsedilmiş olması büyüklüğüne bir şehadettir. Her Peygamberin, her Tanrı Elçisinin ruhu bu hayranlık verici Günün hasretini çekmiştir. Yeryüzünde yaşayan çeşitli kavimler ve milletler hep bu Günün müştakı idiler. Bununla beraber; Onun Zuhurunun Güneşi Tanrı iradesinin göklerinde görününce bütün bu milletler ve kavimler, Hakkın kendi lütuf ve inayetiyle hidayet buyurduğu kimseler müstesna olmak üzere, Onu tanımayıp gaflette kaldılar.

Ey beni anmış olan! Bu Gün yeryüzünün sakinleri ile Onun parıltısı arasına gerilen kalın bir perde onlara Rabbin nidasını işittirmiyor. Cenabı Haktan dileyelim ki bu perde kalsın, birlik nuru bütün dünyayı kaplasın, "Padişahlık Tanrınındır" mührü bütün milletlerin alınına basılsın."³⁶

³⁶ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 9, No 7

ZUHUR'UN ALÂMETLERİ GÖRÜNMEKTEDİR

Türkiye'deki Alevilik çeşitli şekillerde görülmektedir. Türkiye'nin güneyinde, Hatay bölgesindeki Aleviler, özellikle Antakya ve dolayları, ibadet şekilleri ve diğer dini inançlarıyla tıpkı İrandaki Şiilere benzerler. Genel olarak Arapça konuşurlar ve anlarlar. Yaşlı olanlarsa fasih Arapça'yı da okur ve anlarlar.

Şeyh Abdülkerim Akpınar ve yakınları 1967 senesine kadar dini kitaplarda vaad edilmiş İlahi Külli Zuhurun alametlerinin görünmekte olduğunu benimsemişler ve yeni Zuhuru aramaktaydılar. Emri bulup kabul ettikten sonra da, Arapça Emri kitapları okudular ve Emir'de derinleştiler. Ve bu gün için en önemli şeyin, tebliğ ve insanları gerçek yola klavuzlamak olduğunun farkına vardılar. Bu nedenle kısa bir zamanda Antakya dolaylarında tebliğ edip bir kaç mahfilin kurulmasına neden oldular ve Çekmece Köyünde bir Bahai Merkezi yapturdular. Aynı zamanda başka şehirlere de muhaceret ettiler. Bu yörenin gençleri de dinin farizelerini yerine getirme ve Emirde hizmet etmenin önemini idrak etmişlerdir. Şeyh Abdülkerim'in büyük oğlu Sayın Ali Akpınar, uzun zaman Muavenet Heyetinde İlahi Emre hizmet ettiler.

Sayın Ali Akpınar ailesinin nasıl Bahai olduklarını şöyle anlatır:

Hatay İlinin merkezi olan Antakya'nın Elektrik muhallesinde oturan Şeyh Abdülkerim Akpınar ve aile bireyleri olan bizler Hz.Mehdi'nin geleceğini vaad eden kutsal kitapları dikkatle okuduğumuz halde bir türlü rumuzları çözemiyorduk. Babamız olan Şeyh Abdülkerim'e soruyor, o da bize bazı bilgileri aktarıyordu. Ancak herhangi bir kanaate varamıyorduk.

Bir gün kendisinden daha yaşlı bir şeyh ile sohbet ederken onları dinledim ve sonra: "Hz.Mehdi'nin gelip gelmediğine dair bir bilgiye varmadınız mı?" diye sordum.

Babam: "Hayatta gördüğümüz alametler, zahir olduğunu gösteriyor. Fakat tam bir kanaate varamıyoruz" dedi.

Yıl 1967 sonbahar, babamdan yaşlı olan Şeyh Ahmet Ali İsa (Ahmet Taş) İskenderun'dan Antakya'ya dönmek için araba beklerken, bir özel araba önünde durup, nereye gideceğini sorar. Şeyh Ahmet: "Antakya" deyince, sürücü (Bay Esedullah Ramazani): "Buyurun, beraber gidelim" der. Yolda Ramazani Bey Hz.Bahaullah'ın Arapça münacaatlarından okur, sonra: "Şeyh Efendi Hak Zahir oldu, haberiniz var mı?" diye sorar. Böylece sohbet başlar ve Hz.Bab ve Hz.Bahaullah'ın Zuhur tarihlerini izah edip diğer bilgileri bir not olarak verir.

Bir akşam üzeri, babam Şeyh Abdülkerim ile Şeyh Ahmet'in ziyaretine gittik. Sohbet sırasında bu müjdeyi bize verdi ve bu haberi veren İranlı Ramazani Bey'in notunu okudu.

Bu haberi duyunca, sanki benim içime bir ateş düştü. O akşamdan itibaren, her gece saat birden sabaha kadar dua etmeye başladım. Okuduğum dualar şiir halinde, Arapça Allah'a yalvarır bir halde, bir âşğın sevgilisini aradığı gibiydi. O zamanki ruh halimi bir yere yazdım. Bu durum tam 15 gün sürdü. Ertesi gün Antakya Belediye'si fen dairesine işimiz düştü. Evrakları götürdüm Fen Dairesi sekreterine verdim, oturmamı söyledi. Başkasıyla sohbet ediyordu. Ben de katıldım. İmanlı bir zat olduğunu anladım. Tanıştıktan sonra adını sordum (Mehmet Cengiz İnaletullah) diye söyledi. Benden kitap istedi. Ona kitap getirdim. Bir müddet sonra kitabı getirdi ve: "Bende de bir kitap var, okumak isterseniz getireyim" dedi. Bende sevdiğimi belirttim. Ertesi gün bir kaç kitap getirdi. Hemen göz gezdirdim. Hz.Mehdi'nin Zuhuru hakkında olduğunu anladım. Çok sevindim. Kitapları eve götürdüm. Bir kısmını kardeşlerime, bir kısmını da babam şeyh Abdülkerim'e verdim. Şeyh Ahmet Taş'la beraber okuduktan sonra hak olduğunu ifade etti-

ler. Biz daha fazla sevindik, daha fazla kitap istedik. İskenderun İş Bankası'nda çalışan, kardeşim İbrahim Akpınar'ın bacağı olan Mahmut Rüzgar ile bir akşam kardeşim İbrahim Bey'in evinde otururken mübarek Emri kendisine duyurduk. Mahmut Bey: "Ben bilgili değilim. İskenderun'da İranlı bir arkadaş var çok bilgili bir zattır" dedi. Hemen üç kitap adını belirterek bir kart yazdım ve arkadaşına vermesini rica ettim. O da kartı İranlı arkadaşı olan Rahmani Bey'e vermiş. Rahmani Bey kartı okuyunca Antakya'da bulunan Mehmet Cengiz Bey'in evine geldi ve bizi davet ettiler. Kardeşim İbrahim ile gittik. Sayın Cafer Rahmani ile tanıştık, çok sohbet ettik. Sonra bize kitap göndereceğini söyledi. Kısa bir müddet sonra Ali Felah Bey'le Antakya'ya teşrif ettiler. Uzun bir sohbetten sonra da bizi İskenderun'a davet ettiler. İskenderun'a gittik, Oradaki ahbablarla tanıştık. Aradan aylar geçtikten sonra tekrar Sayın Cafer Rahmani bu defa Sayın Cevat Kuçani ile Antakya'ya teşrif ettiler. O akşam babam Şeyh Abdülkerim'in evinde güzel bir toplantı oldu. Slayt ile Arz-ı Akdes'ten kutsal makamları gösterdiler. Hemen hemen 35 kişi vardı. Sayın Cevat Kuçani güzel bir konuşma yaptı. Bende Arapçaya tercüme ettim. Herkes memnun kaldı. Ondan sonra, tescil için müracaatımızı İskenderun Mukaddes Ruhani Mahfiline gönderdik. Kısa bir müddet sonra tescilimiz için, İskenderun Ruhani Mahfili tarafından 5 kişilik bir heyet gönderildi. Biz 4 kişi heyetle beraber Mehmet Cengiz Bey'in evindeydik. Dualar okundu, sorular soruldu ve kanaat geldikten sonra tescilimiz onaylandı. Sonra durumdan habersiz olan eşim Hediye Akpınar üzülererek: "Niye beni götürmediniz.?" diye sordu. Kendisine: "Biz tescil olduk, belki de sen daha hâzır değilsin" diye düşündük. O: "Ben Hz.Bahau'llah'a inanıyorum, yolunda canımı bile feda ederim" dedi.

İskenderun Ruhani Mahfilinin 5 kişilik Heyeti; Sayın Cafer Rahmani, Sayın Ali Felah, Sayın Cemil Abacı, Sayın Tuğba Fe-

lah ve Sayın Talat Rahmani'den oluşuyordu. Hemen bu heyete Hediye Hanım'ın müracaatını bildirdik. Kendisine sorular soruldu, iyi cevaplar verdikten sonra tescili kabul edildi. Böylece Antakya'da ilk tescil olan 5 kişi olmuş olduk. Bir müddet sonra bir kaç kişi daha tescil oldu ve Ruhani Mahfil kuruldu. Mahfil kurulduktan sonra Eyadi Emrullah Samandari Bey, Cafer Rahmani Bey, Kuçani Bey, Sami Doktoroğlu, Talat Hanım ile beraber evimize teşrif ettiler. Bir toplantı düzenledik. Toplantıya 45 kadar kişi katıldı ve Samandari Bey'in konuşmalarını dinlediler. O akşam bizde kaldılar sohbetimiz çok ruhani ve neşeli geçti. Ertesi gün Şeyh Ahmet Azazi'nin evinde toplantı oldu. Akşam üzeri de İskenderun'a gittiler. Antakya'da tebliğler devam etti, bir kaç kişi daha tescil oldu. Serinyol'da, Çekmece'de tesciller yapıldı. Çekmece'de bir Mahfil kuruldu. Çekmece Mahfili ile beraber çalıştık. Serinyol'da Ruhani Mahfil kuruldu. Eyadilerden Feyzi Bey, beraberlerinde Zehrai Bey'le birlikte ve daha sonra da, Yüce Adalet Evi'nin üyesi Huşmand Fethiazam teşrif ettiler. Bu ziyaretlerle birlikte mutluluğumuz gittikçe artıyordu. Ahabplar çoğalıyordu. Bu çoğalma karşısında, Antakya'da bulunan şeyhler ve ileri gelen halk kitleleri çok hızlı ilerleyen Emrin faaliyetlerine engel olmak istediler. Çare ararken, belediye ve muhtar seçimlerini vesile olarak kullandılar ve bizleri yardım etmeye çağırdılar. Biz de: "Bizim artık siyasetle ilgimiz olmayacak. Ancak oyumuzu propagandasız olarak kullanırız" deyince hiç memnun kalmadılar. Ve özellikle seçimi kaybettikleri zaman bize daha fazla karşı çıkmaya başladılar. Şeyhleri topladılar ve Bahai olan kimseye selam vermeyecek ve bütün ilişkilerini keseceklerine dair bir anlaşma yaptılar. Bir gün hepsi bir kahvede toplandılar ve bize "gelin görüşelim" diye haber gönderdiler.

Antakya, Serinyol ve Çekmece'deki ahabplar, Şeyh Abdülkerim'in evinde toplandık dualar okuduk ve onların tarafından

gönderilen temsilcilerle sohbet ettik ve o temsilciler aracılığıyla da onlara: "Ya aranızdan bilgili dört kişi seçip gönderin ki beraber konuşalım veya gidin emniyetten müsaade alın ki, bir memur göndersinler bizde beraberce camide toplanalım ve iyi neticeye varalım" dedik. Emniyet sözünü duyunca herkes kaçmaya başladı ve biz de rahat ettik, eve gelen dostlara güzel bir duyuru yaptık.

Çok kıymetli ahabplar sık sık ziyaret etmeye başladılar ve daha fazla Emrin yayılmasına sebep oldular. Duyuru faaliyetleri en iyi şekilde devam etti. Müminler çoğaldılar, bazı ahabplar muhacerete ve bazı gençler de tahsile gittiler. Kalanlarsa güzel programlar yaparak herkesin dikkatini cezbettiler. Şimdi ise toplantı yerimiz olan 'Haziretül Kuds'ü Bahai Ofisi olarak kullanılıyor ve devletimizden aldığımız izinle serbestçe orada toplanıyoruz. Son günlerde sizinle ve diğer ahabplarla birlikte yapılan toplantıyı hiç unutmadık ve bir hatıra olarak kalbimize yerleştirdik..."

Sayın Ali Akpınar Bahai olmadan önce ve Bahai olduktan sonra önemli rüyalar görmüşler, aşağıdakiler kendi yazdıklarından özet alınmıştır:

Kutsal Zuhurdan haberimiz olmadan önce gördüğüm rüya:

Antakya Çekmece köyünde ikamet etmekte iken her akşam arkadaşlarla köy meydanında oynardım. Bir gece rüyamda arkadaşlarla birlikte fezaya doğru uçtuk. Çok yüksek bir mesafeye ulaştığımızda geniş bir saha gördük ve oraya indik. Benimle beraber uçan arkadaşlar: "Bizi nereye götürüyorsun?" dediler. Bende: "Allah'ın yanına gidiyoruz"dedim. Ben ise biraz ilerledikten sonra o alanda bir koltuk gördüm. Üzerinde çok heybetli, sakallı, sarıklı, muhterem ve saygı değer bir yaşlı oturuyordu. Beni yanına alıp çok güzel sözler söyledi ve bende bundan çok zevk aldım. Güzel sözleri bittikten sonra, "fiemanillah,

güle güle gidin" dedi. Bizde evimize döndük. Bir kaç defa bu rüyayı aynı şekilde gördüm. O rüyada önemli bir yorum olduğunu anladım ve hep hatırlıyordum. Yaşım 45 ile 46 arasında iken mübarek Emirle müşerref oldum. Bahai eserleri okurken, Hz.Abdülbaha'nın şemayalini gördüm. Aynı O rüyada gördüğüm simayı, Allah diye ziyaret ettiğimiz zatın O olduğuna tamamen kanaat getirdim. Fazla zaman geçmeden Hz.Bahaulah'ın Emrini kabul ettim. Tescil olduktan sonra da bir çok rüyalar gördüm.

İkinci rüya:

Mübarek Emri kabul ettikten sonra bize karşı çok itiraz ettiler ve eziyet etmek istediler. Fakat biz Hz.Bahauallah'a sığınıp güvenerek bol bol dua ettik ve insanlara karşı daha iyi davranmaya başladık ve tatlı sözlerle onlara mübarek Emri duyurduk. O sırada bir gece rüyamda kardeşlerimle Antakya'ya bağlı Harbiye'de bir evliyanın mezarını ziyaret etmeye gidiyorduk. Önümüze bir dağ ve yokuşlu bir yol görüldü. Yokuşu tırmanmaya başlarken yol kapandı ve büyük bir demir kapı önümüze çıktı, başka bir çıkış yoktu. O kapıyı açıp devam edecektik. O sırada kardeşlerim: " Kapı kapalı, nasıl gideceğiz?" dediler. Çalıştık açamayınca: "Gelin beni takip edin" dedim. Kapıya yaklaşıncaya ortasında küçük bir kapı gördüm. Ona dokundum açılmadı, ayağımla bütün gücümle vurdum açıldı, beraber geçtik ve yokuşlu yolu zorlanarak sonuna kadar tırmandık. Baktık güzel, geniş bir cadde var. Birden önümüze bir tel örgüsü çıktı. kardeşlerimden biri: "Nasil geçeceğiz?" dedi. Tellerin bir kısmını yukarıya

kaldırdım, bir kısmını da ayağımla bastım, gelin geçin dedim. Geçtikten sonra beraber geniş, güzel bir cadde de sevinçle devam ettik.

Üçüncü rüya:

Günden güne itirazlar, iftiralar çoğalıyordu ve bizde dua etmekten başka bir çare bulamıyorduk. Bir gece rüyamda: Elektrik mahallesinin geniş bir dağ haline dönüştüğünü gördüm. Şeyhler bir araya gelmişler ve birbirleri ile konuşuyorlardı. Ani olarak karşı tarafta çok şık, yakışıklı bir genç gördüm. Hemen bir şeyh ile yanına gittik. "Bana kim olduğunuzu lütfedip tanıtır mısınız?" diye sordum. "Ben Bab, Ali Muhammed'im" dedi. Bende: "Velasr Suresi, Yusuf Suresi ve Mâûn Suresini ilk tefsir eden Zatialiniz mi?" diye sordum. Cevapta: "Mâûn suresi değil-di, Kevser suresini tefsir ettim" dedi.

"Canım size kurban, bu itirazlar ne zamana kadar devam edecek?" diye sordum. O'da: "10 bitince azalacak" diye buyurdu. Yanımda olan şeyh, ay ve güneş hakkında bilgi istedi. Daha cevap alamadan orada oturan şeyhlerin arasından orta yaşlı bir şeyh, bağırarak: "Nedir senin derdin, daima sırları ifşa edersin?" dedi. Ben tahammül edemedim: "Muhterem şeyh, niçin bağırıyorsun. Keşfettiği sırrı kime ifşa ettiğini biliyor musun? Sır sahibinin huzurunda ifşa ediyor. Ona göre aklını başına toplu" dedim. Baktım kimse kalmadı. Bana '10 bitince itirazlar azalacak' demişti. O zaman ben bu sözden bir şey anlamamıştım. Ne zamanki Arzı Akdes'teki Makamı Âlâ ve Revzeyi mübareklerin Ziyaretleriyle müşerref oldum, o zaman Emrin Eli Cenabı Abulkasım Feyzi'ye bu sözün manasını sordum. Bunun 10 yıllık Plan olduğunu buyurdu. O zaman takip ettim, hakikaten bu itirazlar 10 yıllık plan bitinceye kadar yavaş yavaş azalmaya başladı ve sonunda da bitti ve ahbaplar da rahat bir nefes almaya başladılar."

Dördüncü rüya Hz.Abdülbaha ile ilgili:

İtirazlar azaldıktan sonra Şeyhler mucize bekliyorlardı. Bir gece rüyamda: Yanımıza Suriye'den, Adana'dan, Tarsus'tan,

Mersin'den ve Antakya'dan bir grup şeyhler geldiler. Herkes namazını kılmaya başladı, ben hepsinden önce bitirdim. Çekmece köyünde bulunan evimize doğru, önlerinden gidiyordum. Bir aslan sesi duydum. Selvi ağaçlar ardında da orta yaşta bir genç gördüm, kendisine selam verip kim olduğunu sordum ve kendini tanıtmamasını rica ettim. Bana Hz.Ali olduğunu söyledi. Bende: "canım size kurban, bu itirazlar ne zamana kadar devam edecek?" diye sordum. O da: "Yakın zamanda zail olacak" dedi. O sahne kapandı. Şeyhlerle beraber kendimizi evde bulduk. Geniş bir sedir üzerine sıra halinde oturduk ve mucize hakkında konuşuyorduk. Arka tarafta bir örtü altında kimin yattığını kimse bilmiyordu. Konuşma çok fazla ileri gitti. O zaman örtünün altında yatan hemen örtüyü kaldırdı ve onlara: "Mucize olarak Hz.Bahaullah'ın ayetleri yeterlidir" dedi. Örtüyü kaldırınca Hz.Abdülbaha olduğunu gördüm ve çok sevindim. Onlarda hiç ses çıkarmadılar. Hz.Abdülbaha tekrar örtüyü üzerine çekerek yattı. Şeyhler şaşkınlık içinde hemen göz önünden kayboldular.

Beşinci Rüya Hz.Bahaullah ile ilgili: Kutsal mübarek Emri hizmetlere başladım. Bazı tebliğ seyahatler ve çeşitli toplantılarda bulunuyordum. Seve seve hizmetlere koşardım.

Bana muavinlik görevi verildi, elimden geldiği kadar yerine getirmeye çalışırdım ve her zaman dua edip Hz.Bahaullah'ın teyidini beklerdim. Bir gece rüyamda: Hz.Bahaullah'ın huzurunda çok ahbaplarla müşerref olduk. Güzel sohbetler ve bilgiler izah ediyorlardı. Bulunan ahbablardan içmek için soğuk su istediler. O ahbab hemen bardağı aldı ve gözden kayboldu ve bir daha dönmedi. Karşıya baktım güzel bir çeşme ve temiz bir bardak gördüm. Hemen bardağı aldım, yıkadıktan sonra su doldurup Hz.Bahaullah'a takdim etmek için elimi göğsüme koydum ve: „ buyrun Mevlam" dedim. Bardağı alıp kana kana

içtikten sonra bardağı aldım, „afiyet olsun" dedim. Bana dönerek: "Allah seni dinde ve dünyada mutlu kılsın" diye buyurdu. O sevinç içimde olarak uyandım ve hala hatırıma gelince aynı sevinci hissediyorum.

O günden sonra Hz.Bahaullah'ın teyidi ile nereye ve ne kadar tebliğe çıktım ve kiminle konuştum ise, hiç kimseden tepki görmedim. Allah'a binlerce şükür olsun.

Fani kardeşiniz Ali Akpınar.

"Ey kullar! Bu cana can katan ruhani baharda sizlere yaraşan şey üzerinize boşalmakta olan rahmet sağanaklarıyla ruhlarınızı tazeleyip canlandırmaktır. Ululuk Güneşi parlamakta, bağış bulutu gölge salmakta. Nasibli ona denir ki kendini bu büyük inayetten nasipsiz bırakmaz ve Dostu bu yeni kılığında tanır."³⁷

ÇEKMECE KÖYÜ'NÜN ŞEYHİ

Sayın Ahmet Akpınar Antakya'nın ruhani ve faal ahabplarındandır. Nasıl Bahai olduklarının özeti:

Nisan 1926'da doğdum. Babam Şeyh Abdülkerim- Ahmed Ali Azazi-, annem Hüşniye Hanım. Küçük yaştan ebeveynimin verdiği din ve insanlık usulü ile yetiştim. Babamın bilgisi ve el açıklığı dolayısıyla evimiz her zaman, her çeşit insana açık ve herkesi güler yüzle ağırlıyordu. Babam devamlı bu gelen gidenlerle peygamberleri ve Ehlibeyt'i övgüler ve yücelikleri hakkında konuşurdu. İnsanlar arasında dostluğu, birliği sağlamaya ve gerçekçi olmaya çalışır ve tavsiye ederdi.

³⁷ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 86, No 85

Altı yaşında iken Kuran'ı Kerim'i ve arapça yazı yazmayı öğrenmem için beni bir hocanın açtığı Kuran kursuna yolladılar. İki sene sonra Fransızlar döneminde, Antakya'da Arapça okullar açıldı. Babamın isteği üzerine köyden Antakya'ya gidip bir okula kayıt oldum ve arapça, nehv (söz dizimi), serf ve tecvid (soyutlama) öğrenmeye başladım. Fransızlar Suriye'ye gittikleri zaman, kendi köyüme döndüm ve köyde çalışmaya başladım. Aynı zamanda Kuran'ı Kerim'de derinleşmeye ve Arapça dilinin inceliklerini öğrenmeye devam ediyordum. Babam saatçi idi. Ancak, çocuklarının başka bir meslekte çalışmalarını istiyordu. Babamın bu isteği üzerine, ben de Kuran kursu açarak Kuran öğretmeye ve hadisler dersi vermeye başladım. Bu meslekte öyle bir ün kazandım ki 'Çekmece Köyü'nün Şeyhi' diye meşhur oldum. Allah'ın lütfu ile ailemin geçimini kazanıyordum. İşim icabı ve okumayı sevdiğimden bir çok kitaplar okuyordum. Bu kitaplarda Hz.Mehdi'nin, Resulullah'ın sülalesinden olacağı bahsediliyordu. Çoğu zaman babama ve diğer şeyhlere Hz.Mehdi hakkında soru sorardım, onlar da: "Çocuğum! kesin olarak Hz.Mehdi zahir olacak, çünkü Peygamber: 'Benim sülalemden erkekler zahir olacak ve dünya şimdi nasıl zulümle dolu ise o zaman adaletle doldurulacaktır' buyurmuştur" diye cevap verirlerdi.

"Bu zaman zuhur zamanıdır." Ve ilave ederek: "Peygamber bir hadiste buyurmuştur: 'Benim ümmetim salih ve iyi amelli olursa, bir güne sahip olacaktır. Yoksa, fâsık ve kötü amelli olurlarsa yarım güne. Rabbimizin katında bir gün: sizin saydıklarınızdan bin yıla eşittir.'"³⁸ Bunun gibi hadisler ve konuşmalar devam ediyordu.

³⁸ Kuran, Hacc suresi 22, ayet 47

Daha sonra dayımın kızı ile evlendim, 5 kız ve 4 oğlumuz oldu. Ailemle Kehribar köyüne taşındık ve işe başladım. Kısa bir süre sonra Antakya'da cami İmamı seçildim. Ebeveynimle meşveret ettikten sonra İmam olmayı kabul ettim. Annem ve babam da: "Senin bu yeni mesleğinle övünüyoruz ve her çeşit yardıma hazırız."dediler. 6 seneye yakın bu meslekte çalıştım. Bu zamanda iman şerefine nail oldum ve bu işten istifa ettim.

İlahi Emri nasıl tanıdım:

Beni tebliğ eden Şeyh Ahmet Ali İsa idi. Daha sonra İskenderun'da olan Sayın Cafer Rahmani ve Sayın Ali Felah ile tanıştım ve irtibat kurdum, Tibyan ve Bürhan gibi istidlâlî kitaplar okudum ve beklenen Mevud'un Zuhuruna İman ettim.

İlahi Emrin tebliği çalışmalarının sonunda Antakya, Çekmece ve Serinyol Ruhani Mahfilleri kuruldu.

Tanrıya şükür, bütün aile bireylerim tescil oldular. Şimdi yaşıyorum 70 ve 30 senedir ki ilahi Emir'de tescilliyim. Hz.Bahaulah'ın eşiğinden, af ve bağışını ve beni kendi rızasına muvaffak kılmasını ve dünya barışının gerçekleşmesini dilerim.

Ahmet Akpınar

"Ne mübarektir o kimse ki Tanrıya ve ayetlerine inandığını ikrar edip Onun "Eylediğinden Sorulmaz" olduğunu tasdik eder. Bu tasdik her insanın süsü, temel taşıdır. Her amelin kabulü ona bağlıdır. Tanrıya karşı baş kaldıranların fısıltılarıyla sürçmemek isterseniz gözlerinizi ondan ayırmayınız.

Ezelden beri haram olan şeyi helâl ve helâl olan şeyi haram kılacak olursa, neden ve niçin demeğe kimsenin hakkı yoktur. Bu hususta bir an bile tereddüde düşenler Tanrıya karşı baş kaldırmış sayılırlar.

Bu ulvi ve temel hakikati tesdik etmeyen, makamların evci olan bu makama yücelemeden kimse, şüphe rüzgârları ile çalkalanır, münkirlerin sözleriyle sallanır. Bu esaslı kabul ve tasdik etmiş olan kimse ise tam bir istikametle muttasıf olur. Zikri her şanlı levih için bir ziynet teşkil eden bu makam ne ulvi ve ne nurani bir makamdır! İşte Hakkın size ihsan buyurduğu öğretiy böyledir. Bu öğretiy sizleri her şüphe ve şaşkınlıktan kurtarır, dünya ve ahirette felahınızı sağlar. O gerçekten yarlıgayıcıdır, keremkârdır."³⁹

İYİ SONUÇ VEREN YANLIŞLIK

Ahbapları ziyaret maksadıyla Anadoluya yaptığım bir seyahatte, bir kaç gün Tokat'ta kaldım. Oraya vardığımın ikinci gününü İmani Bey bana o gün olan bir yanlışlığı anlattı. Olay şöyle gelişmiş: "Bugün, otelden, birinin beni görmek istediğini haber verdiler. Otele gidince, yanlışlık olduğunu söylediler. Duvarıda asılı olan Arapça yazılmış tabloları okurken, orada oturan ve Zile'den gelmiş olan yolculardan 'İsmail Şengönül' adında biri bana: 'Okuyup, manasını da anlıyor musunuz?' diye sordu.

'Evet' deyince, 'İyi bir müslümansınız' dedi.

'Ben Bahaiyim, Hz.Mehdi zahir oldu, Cenabı Hak tarafından Bahai dini kuruldu. Anlamak isterseniz burada bir ahbabın dükkânına gidelim, o size anlatır' dedim.

³⁹ Bahau'llah'ın Sesi, sayfa 46, no 37.

Nevin Saraçoğlu'nun dükkânına gittik. Nevin Hanım bir saat onunla konuştu ve 'daha fazla bilgi almak için akşam bize gelecek' dedi.

İmani Bey bu olayı anlattıktan sonra akşam başka birinin ziyaretine gidecektik. Ancak bu zat yolcu olduğu için evde kalmak ve onunla sohbet etmeyi tercih ettik. Saat 12'ye kadar bekledik gelmedi. Sabah erkenden geldi. Akşam niye gelmediğini sorunca: "Bir yabancı ve gayri Müslimin evine gitsem tehlikeli olabilir diye gelmekten vazgeçtim. Ancak Vakit geçince pişman olup, kendi kendime düşündüm: Ey adam! sen Zuhur haberini duydun, belki bunlar doğru söylüyorlar ve belki bu haber gerçektir. Sen bu dünya ve naçiz varlığına ne kadar bağlısın ki bu önemli haberden vazgeçtin. Bu düşüncelerden dolayı sabaha kadar huzursuz bir şekilde uyuyamadım. Çok özür dilerim. Şimdi sözlerinizi dinlemeye ve araştırmaya hazırım" dedi.

O gün öğleye kadar konuştuk. Nevin Hanım'la hastanede bir müptediyi ziyarete gidecektik. Çıkmak üzereyken, İsmail bey: "Siz gitmeden, Bahai olmak için ne söylemek gerekiyor?" dedi. (Maksadı, Müslüman olmak için Şahadet getirmek gibi, acaba Bahai Dininde de böyle bir söyleyişin gerekip gerekmediği idi.)

"Bahai olmak için; önce iyice okuyup gerçeği araştırmanız gerekiyor. Daha sonra kalben bu Zuhuru kabul ettiğiniz takdirde, tescil kartını doldurup Ruhani Mahfile takdim edersiniz. Mahfilin onayından sonra Bahaisiniz" dedim.

"Kalben inandım ve şimdi Tescil olmak istiyorum. akşam çektiğim huzursuzluğun tekrar olmasını istemiyorum. Hak olduğunu anladım. Lütfen beni mahrum etmeyin" dedi.

"Size bir-iki kitap vereceğiz. Pazar gününe kadar okuyunuz. O gün biz Zile'ye ziyaretinize geleceğiz. O zamana kadar iyice düşünün " denildi.

Ben Hastane'ye gitmek üzere çıktım. Döndüğümde, İsmail bey tescil kartını doldurmuştu. İki münacaat okundu ve yemekten sonra giderken kendisine bir münacaat Kitabı hediye edildi.

Pazar sabahı İmani Bey, eşi Cevahir Hanım, Nevin Hanım ve Osman Bey'le Zile'ye gittik. İsmail Beyler bizi bekliyorlardı. O gün akşama kadar Emri konuşmalarla geçti. Konuşma sırasında Ahmed Levhinden bu cümleler açıklandı: **"Temiz yürekli lere Tanrının yakınlığını ve Tanrı birliğine inananlara Allah'ın keremli huzurunu müjdeliyor; gönüllerini dünyadan kaldırmış olanlara aziz ve eşsiz padişah olan Allah'ın Haberinden sadır bu Haberi bildiriyor; ve âşıkları Kudsilik Merkezine ve sonra bu nurlu nazargâha kılavuzluyor. Söyle: "Tanrı elçilerinin kitaplarında yazılı Büyük Nazargâh gerçekten budur. Doğru yalandan Onunla ayırt edilir, her buyruktaki hikmet onunla açıklanır" Söyle "O cidden yüce, güçlü ve ulu Allah'ın meyveleriyle yüklü Ruh ağacıdır."**⁴⁰

Dikkat edilirse, bu Levihte buyurdıkları gibi temiz ruhlu olan, Allah'ın Birliğine inanan ve dünyevi bağlılıktan arınmış olan kimselere bu İlahi haberin bildirilmesini buyuruyor. Sizlerde de bu vasıflar mevcut olduğundan bu ulvî iman makamından ve bu İlahi ruhani meyvalarından feyizyab oldunuz. Yüce Tanrının eşliğinde, kulluk makamına uygun olan kimseler, gerçeği idrak edip iman kaftanı ile donanmış olurlar. Bu sonsuz İlahi nimetin şükranlarını ancak hizmetle yerine getirebilirler.

⁴⁰ Arapça Ahmet Levhi

Başka bir âyette buyuruyor: "Söyle: "Ey kavim! eğer bu âyetleri inkâr ederseniz, bundan önce Allah'a hangi delil ile iman ettiniz? Gösteriniz o delili, ey yalancılar zümresi."

Ve yine buyuruyor: **"Sen kendi içinde şuna iyice inan ki: bu Cemalden yüz çevirmiş olan bir kimse bundan önce gelen bütün Tanrı elçilerinden yüz çevirmiş ve ezelden ebede dek Tanrının karşısında kibirlenmiş olur."**⁴¹

Şimdi, bu yüce Emri kabul etmekle, bütün peygamberlere olan imanınız tekmil oldu ve Tanrıya olan kulluğunuzu isbat etmiş oldunuz.

İsmail Bey: "Bu Levhi okudum" dedi. Ve kitabın sonunda olduğunu belirtti. O gün akşam üzeri ayrılmadan önce İsmail Bey'in eşi Fatma Hanım, gelini, iki oğulları Hüseyin ve Muharrem Şengönül tescil oldular. Onlara bir kaç kitap verildi ve dik-katle mütalaa etmeleri ve ruhani vazifelerini levihlerden öğrenmeleri tavsiye edildi. Tekrar onlara şöyle denildi: " Hz.Bahaul-lah'ın yüce kaleminden 100 ciltten fazla kitap ve elvah Tanrı tarafından inmiştir. Bahai Dininin Ana Kitabı olan Kitabı Akdes'in ilk âyetinde:

'Allah'ın kulları için yazdığı ilk görev, Vahyinin Doğuş Yeri ve yasalarının kaynağı olan ve hem Emir hem de yaradılış âleminde O'nun makamını temsil eden Kimse'yi tanımadır. Her kim bu görevi yerine getirirse, bütün iyiliklere ulaşır; ve her kim bundan mahrum kalırsa, doğru olan her ameli işlese bile, yoldan çıkmış olur. Bu en ulu makama, bu yüce ufkun zirvesine ulaşan her insanın, âlemin maksudu olan Kimse'nin her emrine itaat etmesi gerekir. Bu iki görev birbirinden ayrılamaz. Biri olmadan diğeri kabul edilmez. ..."⁴²

⁴¹ Arapça Ahmet Levhi

⁴² Kitab-ı Akdes sayfa 19 No:1

Her bireyin en önemli vazifesi İlahi Emri tebliğ etmektir. Sizler Bahai yaşamı, faziletli amel, bilgi ve iman nuruyla bu şehri aydınlatıp, gaflette ve karanlıkta olanları gerçek yola kılavuzlayabilirsiniz.

Bu kitapları okuduktan sonra, İstanbul'a bildirin, size tekrar başka kitaplar gönderilecektir."

20 gün sonra mektupla kitap istediler.

Bu aile kışın tescil oldular ve o sene Rızvan Bayramında yeni ahbablarla Zile Mukaddes Ruhani Mahfil kuruldu. Bu aile Emri eserleri inceledikleri için derinleştilediler. İsmail Bey ruhani Mahfil başkanı oldu ve Emrin hizmetinde çok çalıştı. Eşi Fatma Hanım elvah ve münacaatları ezberledi. Bahai olmayanlar, anma toplantılarında kendisinden dua okumasını rica ediyorlardı.

Bir müddet sonra bir seyahatte Zile'ye uğradım. İsmail Bey'le eve giderken, cadde de karşılaştığımız bazı kişilerin kendisine Allahu Ebha ile selam verdiklerini görünce, "bunlar Bahai midir?" diye sordum. İsmail Bey: "Hayır" diye cevap verdi. "Ben Bahai olduğum zaman Emri tebliğ etmek amacı ile, Allahu Ebha ile selam veriyordum. Onlara, bu Bahai selamıdır diye, mübarek Emri tanıtmaya çalışıyordum."

1985 yılında Konvenşın delegelerinin ve Milli Ruhani Mahfilin üyelerinin tutuklanmasında İsmail Şengönül de Zile delegesi olarak diğer ahbablarla birlikte tutuklanmıştı. Karakolda polise: "Hani, nerede gazeteciler?" diye sorar. Polis memuru: "Bahailiği tebliğ yapmak mı istiyorsun?" der. İsmail bey: "Bütün dünya olayları Bahai Dinine hizmet eder" cevabını verir.

Soruşturma sırasında da anlamlı ve bürhanlı cevaplar verir.

Mart 2001 Milli Ruhani Mahfil üyesi olan sayın Fuat Kuçani ile, İlahi imtihanlar hakkında konuşuyorduk. "Ahbabların, zorluklar ve sınavlara karşı, gösterdikleri sebat, İlahi Emrin ilerle-

mesine neden olur" diye konuşurken. Fuat Bey: "Tıpkı Sayın İsmail Şengönül'ün, mahkemede gösterdiği sebat gibi" dedi.

Ben, nüfus cüzdanının din hanesinin değiştirilmesi ile ilgili olan mahkemeyi kastettiğini sandım. Fakat Fuat Bey, konunun nüfus cüzdanıyla ilgisi olmadığını söyleyince, İsmail Bey'in kendisinden, bu konunun ayrıntılarını yazmasını rica ettim.

İsmail Bey'in yazdığının özeti: "1986 yılında Mukaddes Mili Ruhani Mahfil, İlahi Emri, Devletin resmi makamlarındaki görevlilere tanıtmalarını ahbaplara emretti. Bu naçiz kul, Nüfus Dairesi Müdürü, Adliye Başkanı ve Emniyet Müdürüne, dört değişik kitaptan oluşan birer set hazırlayıp onlara takdim ettim. Beş gün sonra Adliye Başkanın emri ile beni tutuklayıp polis karakoluna götürdüler. İlk soruşturmada: " Bu kitaplar senin mi?" diye sordular. Olumlu cevap alınca, 14 polisle beraber beni eve götürdüler. Her ne kadar kitap, evrak varsa bir çuvala doldurup tekrar polis polis karakoluna döndük. Evrakları araştırırken, İlahi Emre evimi takdim ettiğimi ve Mili Ruhani Mahfil tarafından da kabul edildiğine dair makbuzu okudular. Şube başkanı hakaret etmeye başladı. Sonra: "Sen bu perişan durumunla nasıl evini bağışladın?" dedi. Hz.Abdülbaha'nın resmi de evraklar içinde idi. O resmi göstererek: "Bu zat Hz.Bahaulah'ın oğlu Hz.Abdülbaha'dır. Bu zat bütün ömründe sade giymiş, sade yemiş ve sade yaşamıştır" dedim. Başka bir polis: " Para aldında mı, Bahai oldun?" diye sorduğunda "Muhterem efendim! Acaba! Sizin dedeleriniz para ile mi Müslüman olmuşlardı? Ben Zile'de doğdum, büyüdüm ve yaşıyorum. Hayatımın bütün ayrıntılarını araştırabilirsiniz" dedim. Şube Başkanı tekrar hakaret etmeye başladı ve: " Sen şeyh misin, molla mısın, neden bu kadar çenen düşük, kafanı dağıtacağım" dedi.

"Ben ne şeyhim, ne de molla, ben bir Bahaiyim" dedim ve 'Yeni Bahçe' kitabını kendisine takdim ettim. Çok sinirlendi ve:

"Seni para ile kandırdılar" dedi. Memurlarına da: "Bu konuyu derince araştırınız" diye emir verdi.

Muhakeme günü 40 kişi salonda mevcuttu. Savcı sordu: "Bahailik nedir?"

"Bahailik: bağımsız, evrensel bir Dindir" diye cevap verdim. Tekrar sordu: "Hangi mantıkla bu Dini kabul ettin?"

"Siz bir hanım efendisiniz. Ben ise bir naçiz kul, Hz.Bahaulah bütün dünyada adalet ve medeniyeti kurmak için Tanrı tarafından prensipler getirdi. Bunlardan biri kadın erkek eşitliğidir. Atatürk din hakkında şöyle söylüyor: 'Hiristiyanlık, İslamiyet ve Budizim çok basit görünüyor. Bugün arınmış, evrensel, anlaşılması kolay ve dünya barışını temin eden bir din gerekiyor'" diye cevap verdim.

Savcı: "Pekâlâ, sizin dedikleriniz kayboldu" dedi.

Sonra ki mahkemede, Savcı: "Hakkınızda hazırlanmış olan dosya hakkında ne diyorsun?" diye sordu.

Ben de: "Mukaddes olan Bahai Dini hakkında ne varsa kabul ediyorum, diğer iddialar bana ait değil ve beni ilgilendirmez" diye cevap verdim. Bir müddet sonra mahkemenin sonucu şöyle bildirildi: "Sanığa olan ithamların hiç biri doğru değildir. Bahai Dini Türkiye Cumhuriyeti'nin emniyeti ve dokunulmazlığı altındadır."

Bu hüküm belgesi Mukaddes Milli Ruhani Mahfilin arşivinde bulunuyor.

"Tanrının insanı yaratmadaki maksadı onu kendi yaratıcısını tanıyıp Huzuruna gelmeğe muktedir kılmaktır. Bütün semavi Kitaplar, ilhamını Tanrıdan alan bütün önemli eserler, bu yüksek ereğe ve bu yüce amaca kesin tanıklık eder. Tanrı hidayeti Güneşini tanıyıp Onun kutlu alanına girenler Tanrıya yaklaşmış ve Huzuruna gir-

miş olurlar. Bu Huzur, gerçek uçmaktır. Şu gök konakları bu uçmağın ancak bir remzidir. Bu gibi kimseler Kabe Kevseyn (iki yay uzaklığı) de, sidretülmünteha ötesinde duran varlık Özünün makamını tanımış olanlardır. Onu tanımayanlar ise kendi kendilerini, mutlak yokluk ve dip Cehennem ateşinden başka bir şey olmayan, uzaklık sefaletine mahkum etmiş olurlar. Böyleleri görünüşte dünyanın en yüksek mevkisini de işgal etseler veya en yüce tahtı üzerinde de otursalar, akıbetleri budur.

İnatçıları böyle bir uzaklıktan kurtarıp Kendine çekmek ve huzuruna erdirmek, şüphesiz, Hakikat Maşrıkının elindedir. "Tanrı istemiş olsaydı, bütün insanları bir millet yapardı." Fakat maksat temiz ruhlu ve feragatkâr kimselerin kendi iç güçleriyle Ulu Deryanın kıyılarına yükselmelerini sağlamak ve bu suretle Zülcelâlin cemalını özleyip arayanları hakikat yabancı muannidlerden ayırt etmektir. Kalemî Ebhanın hüküm ve takdiri böyledir..."⁴³ (1)

YABAHA'U-L EBHA KIZIMI KURTARDI

Sayın Ali Azazi Antakya'nın bilgili, fasih Arabça bilen, Kur'an'ı Kerim'i ve hadisleri bilen değerli bir ahbaptır. Arapça Bahai eserlerinden etkilenmiş ve İlahi Emri kabul etmiştir. Kendileri Ahbapları bilgilendirme ve tebliğde başarılıdırlar.

Çocuklarından sayın Necla Hanım'ın İstanbul'daki evlerinde, toplantılara ve faaliyetlere olan hizmetlerine mutlulukla şahit oldum.

⁴³ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 38, no 29.

Sayın Ali Azazi'nin nasıl Bahai oldukları kendi anlatımı ile aşağıdadır:

"Ben Hz.Bahaullah'ın naçiz kulu Ali Azazi evliyim, dört erkek ve üç kız babasıyım. Akrabalarım olan Akpınar ailesinden bir sürü Arapça Emri kitapları alıp okudum. En çok İkan'ı Şerif ve Hz.Abdülbaha'ya ait olan Müfavezat Kitabı beni etkiledi ve bu kutsal Emrin doğruluğunu anladım. Fakat çevre insanlarından etkilenerek tescilimi bir müddet erteledim. Ancak tescil olmadan evvel bir kaç yıl Âla Ay'ı (Şehrul Âla) orucunu tuttum. Bilâhara rahmetli Cafer Rahmani, Hz.Bahaullah'ın 'Kalemi Âla' serisinden ikinci ve üçüncü ciltlerini bana verdi. Okuduktan hemen sonra tescilimi talep ettim ve mübarek Emirde tescil olma şerefine nail oldum. Bunu duyan eşim bana kızarak "İman ettin ne âlâ, ama niçin tescil oldun. Çevre insanların dedikolarından ve kötü davranışlarından artık kurtulamıyacağız" dedi. Ben ise bu mübarek Zuhuru ve gerçeği gizleyemeyecek bir noktaya varmışım. Gizlediğim takdir de içimde büyük huzursuzluk duyuyordum. Başımıza gelen yetmiyormuş gibi. Zaten tescilimi vaktinde yapmadığım için yüce Allah beni cezalandırmış ve çocuklarımızın ikisi siyasi işlerden dolayı hapse düşmüşlerdi. Eşime: "Sen kendi işine bak ve benim dini işlerime karışma. Eğer bana güvenin var ise, doğru yolda olduğumu bilâhare anlayacaksın" dedim. Ve böylece kendisiyle bir müddet çelişkili kaldık.

Aradan kısa bir zaman geçmeden bir gece yatıyorduk. Gecenin yarısından sonra saat 2-3 arası, çalışmaktan yorgun bir şekilde, derin bir uykuda idim. Eşimin büyük bir çığlıkla ağladığını sanki hissettim. O sırada uykuda bağırarak: "Oh kurtardım, Sana şükür 'Yabaha'ul-Ebha' sesiyle de uyandım. Kendisine: "Hanım hanım! ne oldu sana, çok feryad ediyorsun ve ağlıyorsun" diyerek onu uyandırdım. Bana şu rüyayı gördüğünü söyledi ve anlatmaya başladı:

"Ben ve kızım Fatma beraber, bizim köyümüzün içinden geçen Asi Nehrinin kıyısında yürüyorduk. Nehir büyük selden çok taşmış, yatağını görülmedik bir şekilde doldurmuş ve seri bir şekilde akıyordu. Nehri seyrederken karşıdaki dağlara bakıyordum. Aynı zamanda o dağların başında bir çok vasitanın çalıştığını gördüm. 'Acaba! orada ne yapıyorlar da bu kadar çalışıyorlar?' diye kendi kendime soruyordum. Birden komşumuz olan Ali Taş adında bir şahıs yanımda belirdi. Ona: 'Burada ne yapıyorlar, bir çok işçi çalışıyor, dikkat ettiniz mi?' diye sorunca alaylı bir tavırla, kahkaha atarak: 'Bahailer bir yol açıyorlar-mış' dedi.

Bende: 'Bu çok güzel birşey, dağ başında bu kadar zorluklarla yol açmak takdire şayan bir teşebbüstür' diye söylememle beraber, kızımın elimi bırakarak ileriye doğru yürümeye başladığını ve birden Asi Nehrinin içine düştüğünü ve sulara gömüldüğünü gözlerimle gördüm ve ağlamaya başladım. Nehir o kadar taşmıştı ki ne yapacağımı bilemez bir halde meded umarak ve ağlayarak etrafıma baktığımda birden Ali Akpınar'ı karşımda buldum. 'Niçin dehşete düşmüş ağlıyorsun' diye sordu.

Ben de: 'Kızım Asi Nehrine düştü ve görünmez oldu, galiba boğuldu' dedim. Kendisi gayet soğukkanlı bir şekilde: "Korkma, Hz.Bahauallah onu kurtarır, elini uzat, suya daldır ve üç defa **'Yabaha'ul-Ebha** söyle' dedi. Sudan çok korktuğum halde hemen cesaretle elimi daldırıp **Yabaha'ul-Ebha, Yabaha'ul-Ebha, Yabaha'ul-Ebha** dememle beraber kızımın elini yakaladım ve sudan çektim. Sanki kızıma hiçbirşey olmamıştı. Sevincimden çığlık atıyordum."

Eşim bunları anlattıktan sonra ben de ona: "Bana kızıyor-sun, bak Yüce Allah hakikati sana kendi gözünle gösterdi, bir daha bana bu konuda birşey söyleme" dedim.

Sabah kalktığımda eşim: "Haydi, beni götür" dedi. "Nereye?" diye sorunca, bana bakarak: "O benim kızımı kurtaran Hz.Bahaullah'ın Ofisine, tescil olma şerefine varmak için başvuracağım" dedi.

Ona acele etmemesi, sabredip düşünmesi gerektiğini ve öyle karar vermesini söyledimse de o kabul etmiyerek: "Ben kararımı gece saat üçte verdim. Eğer sen benimle beraber gelmezsen, ben tek başıma giderim" dedi. Böylelikle aynı sabah tescil kartına imzasını attı. Sonra müteakiben Edip ve Derviş iki erkek evladım da mübarek Emre tescillerini yaparak müşerref oldular. Daha sonra Fatma ve Necla adındaki kızlarım ve Gülnaz ile Selda adlı iki gelinim de mübarek Emri kabul ederek tescillerini yaptırıldılar.

"EY VARLIK OĞLU!

Sevgim Kalemidir. Her kim ona girerse kurtulur ve güvenlikte bulunur; her kim ona arka çevirirse yolunu şaşırır ve helâk olur."⁴⁴

BAHAİLER, İNSANLARI DİNİ, IRKI VE MİLLİYETİ İÇİN AYIRT ETMİYORLAR

İran Devriminden sonra, 1980-85 yılları arasında eşim Bay Cevat Kuçani ile İran'dan kaçan Bahai mültecilerin hizmetinde idik. Bu seneler gördüğüm ve duyduğum olayları yazmış olsaydım hüznünlü bir eser olurdu. O günlerde yaşadığım ve ancak İlahi Emrin yüceliğinin simgesi olabilecek bir olayı anıyorum: "Bir gün, İstanbul Birleşmiş Milletler şubesinden biri, bizi arayıp: "Birleşmiş Milletlerin Cenevre ofisinden bir delege geldi.

⁴⁴ Arapça Saklı Sözler. No:9

İlahi Vedialar

Mültecileriniz ile ilgili görüşmek isterseniz Cuma günü, saat 10'da ofisimizde kendisiyle görüşebilirsiniz. Aynı zamanda Birleşmiş Milletlerin Türkiye'de olan başkanı Ankara'dan geliyor" diye haber verdi.

Meşveret ettikten sonra, bu misafirleri Cuma akşamı İran yemeğine davet ettik. Konuşmalarımız İlahi Emrin tanıtılması ve mültecilerin durumu hakkında idi. Yemek esnasında, Ankara'dan gelen Türkiye'nin genel başkanı: "İran, İrak ve Afganistan'dan gelen Bahai olmayan mülteciler uzun zamandır bekliyorlar. Sıra almak için gece yarısında gelmeye başlıyorlar. Ankara ve İstanbul ofislerimizin etrafını dolduruyorlar. Onları bir yere gönderemiyoruz. Halbuki, Bahailer için bütün memleketler açık ve kabul ediyorlar. Bize yardımcı olursanız, bu perişan insanların bir kısmını gönderirsek iyi olur" dedi. (Maksadı Bahai namına göndermektir.)

Cevap olarak: "Hz Bahaullah'ın emrine göre; Bahailerin, insanların ırkına, dinine ve milliyetine bakmayarak, herkese yardım etmeleri manevi bir vazifedir. Ancak bir konunun önemle açıklanması gerekir: Bahaileri kabul eden memleketler, Bahailerin siyasete karışmayacaklarını, hangi memlekette bulurlarsa bulunsunlar, o memleketin kanunlarına ve hükümetine itaat edeceklerini, kaçakçılık, casusluk ve diğer gayri kanuni işlerden uzak kalacaklarını bildikleri ve Bahai teşkilatı bu hususlarda teminat verdiği için bütün kapılar onlara açıktır. Acaba, göndermek istediğiniz insanlar için böyle bir teminat verebilir misiniz?" dedik.

Kendisi itiraf ederek: "Ben bu insanları tanımıyorum ve böyle bir teminat veremem" dedi.

Hz.Bahaullah Kitab'ı Akdes'te buyuruyor: "**Ey dünya insanları! Kesinlikle Biliniz ki emirlerim kullarım arasında inayetimin lambaları ve halkım için rahmetimin anahtar-**

larıdır. Buyruk, dinlerin maliki olan Rabinizin irade göğünden size işte böyle indirildi. ..."⁴⁵

Biz daha gereği gibi İlahi Emrin yüceliğinin farkında değiliz.

Biz Bahailer bütün Emrin kanunlarını tamamen yerine getirirsek, insanlar güvenle İlahi Emri kabul edip kucaklayacaklardır.

O zaman çoğu Bahai olmayan mülteciler kendilerini Bahai olarak tanıtip bu vesile ile Kanada, Amerika ve diğer memleketlere gitmek isteyeceklerdi. Oysa bu insanlar İranda Bahailerle alışveriş ve dostluktan sakınırlardı.

Burada bir anıyı anlatmakla yetineyim: "Bir gün Birleşmiş Milletlerin İstanbul şubesi başkanı Madam Domezich telefon ederek: 'Bir bayan kocası ve iki çocuğuyla beraber burada Bahai olduklarına dair ısrar ediyorlar. Onlardan tanıtma belgesi istediğim de de; 'kimden alabiliriz' diye soruyorlar' dedi.

Ben: 'Türkiye Milli Ruhani Mahfil Sekreteri, Bay Cevat Kuçani'den' dedim. Madam: 'Sizin adresinizi istiyor vereyim mi?' 'Hayır, lütfen adres vermeyin' dedim. Şube Başkanı ise, 'televonda dahi olsa sizinle konuşmak için çok ısrar ediyor ve ben sizinle konuşmak istediği için telefonu ona veriyorum' dedi.

Bu bayan çok ısrar ederek: 'Biz hepimiz Bahaiyiz. İran'da çok zorluk çektik. Evimizi yağma ettiler, kocamı işten attılar, çocuklarımızı okuldan attılar. Lütfen bize yardım edin, kalacak yerimiz yok' dedi.

Kendisine: 'Beyiniz nerede çalışıyordu?' diye sordum.

⁴⁵ Kitabı Akdes, sf 20, no 3.

'Hazinekul Kuds'te' dedi. Kaç sefer kocasının işyeri hakkında değişik sorular sorduğumda, hepsinde, Haziretul Kuds yerine 'Hazinekul Kuds' dedi.

O zaman İran Hükümeti Bahailere pasaport vermiyordu. Bahailer dağdan kaçıp geliyorlardı. Bunu bildiğim için: "Ne ile geldiniz, pasaportunuz var mı?" diye sorduğumda da,

'Elbette pasaportumuz var, otobüs ile geldik' dedi.

'Şimdi Bay Cevat Kuçani evde değil, saat 7 de telefon edin, kendisi ile konuşun' dedim.

Kuçani Bey eve gelince, bunlara: 'Siz tescil numaranızı ve isimlerinizi Madam Domezich'e verin. Yarın biz ondan alır ve uluslararası Bahai ofisine göndeririz. Eğer isminiz ve numaranız varsa sizi tanıtırız' diye cevap vermek gerekiyor dedi.

Bunlar uzun zaman bizi aradılar. Hatta bir sefer İzmirden aradılar ve ahabpların adreslerini istediler."

"Zafer günü gelince herkes iman iddiasıyla ortaya çıkıp Tanrı Dininin gölgesine sığınacaktır. Ne mutlu dünyayı saran şu belâ ve mihnet kasırgası günlerinde Emirde sebat gösterip sarsılmayanlara!"⁴⁶

"Ey Allah'ın Hizbi! Cemâli Mübarek'in -ruhum O'nun ahabplarına feda- bağış ve yardımının sayesinde başka insanlar arasında güneş gibi parlayacak bir tavır ve davranışla ortaya çıkmalısınız. Sizlerden her biri, herhangi bir şehre vardığı zaman insanların tümüne göstereceği güzel ahlâk, iyi huy, doğruluk, vefa, sevgi, sadakat, dine bağlılık ve şafkât ile o şehirde bulunan herkesin dikkatini kendisine çekmelidir ve o şehrin halkı, "Bu kişi kesin-

⁴⁶ Bahauallah'ın Sesi, sayfa 161, no: 150.

likle Bahaidir; çünkü bu şahsın davranışları, hareketleri, tavırları, terbiyesi, ahlâkı ve huyu Bahailerin sıfatlarını yansıtıyor" diye söylesin. Siz bu makama varmadıkça Ahit ve Misak'a vefa göstermiş olmayacaksınız. Çünkü reddedilmez kutsal Yazılar gereğince, Tanrısal öğütler, buyruklar ve öğretilere göre devranmamız için O bizden kesin Misak'ını almıştır."⁴⁷

KURTULUŞ GEMİSİ

Kuzey Anadolu'dan (Trabzon, Bayburt, Gümüşhane) dönüşümde Zile ve Tokat'a uğramak istedim. Zile'ye vardığım da bir gün evvel Bay İsmail Şengönül'ün kızkardeşi vefat etmişti. Vefat eden Bayan kalben Emre iman etmişti. Ancak tescil olmamıştı. Ahbapları ziyaret edip dönmek istedim. Zile Ruhani Mahfili: "İki- üç gün kalırsan, vefat eden bayan tanınmış bir aileye mensup olduğu için başsağlığına gelenlere Emri duyurmak için çok fırsat olur ve umumî bir duyuru yapabiliriz." dediler. Anma toplantılarında, İsmail Bey ve ailesinin Bahai dostlarından biri, diye beni tanıttılar. Bahai kelimesi ile Emri konuşmalar ve Hz.Mehdi'nin Zuhuru, ruhun ebediliği gibi konuşmalar ve izahatlar yapılıyor ve Arapça, Farsça ve Türkçe münacaatlar okunuyordu. Günde kaç sefer o ev boşalıp doluyordu. Özellikle öğle ve akşam yemek ikram edildiği için çok kalabalık oluyordu.

Birinci günün akşamında, yapılan toplantıdan sonra İsmail Bey'in evine gidecektim. Bütün ahbaplar sevgi ve misafirperverlikle beni evlerine davet ediyorlardı. Bahai olmayanlarda ahbaplara iştirak edip sevgilerini gösteriyorlardı. (Genel olarak, Türkler misafirperverdirler, özellikle Anadolu ve doğu kısmı)

⁴⁷ Hz.Abdülbaha'nın yazılarından seçmeler, sayfa 58, no 35.

Ahbablardan Rahmetli Ali Demirci: "Misafirimiz bize gelecek. Çünkü kardeşimin evine götürüp onlarla tanıştıracam" dedi.

Ali Bey'le Bahai olmayan kardeşinin evine gittik. Hepsini tanıtırken, 16-17 yaşında olan kardeşinin oğluna gelince: "Bu delikanlıyı Hz.Bahaullah kurtardı" dedi. Sonra olayı şöyle anlattı: "Siyasi karışıklıkta ve Sünni -Alevi mezheplerini birbirine düşüren, anarşi sırasında, orta öğretimde okuyan bir kaç gencimizi bu karışıklıktan ve anarşiden korumak için Samsun'a gönderdik. Orada Alevi olduklarını kimse bilmiyordu. Neyse, gideceği gün, Bahai çocuk müncaatları kitabından birini cebime koydum ve: "Bu dualar seni kuruyacak" dedim.

Bu çocuklar Samsun'da yurttaki kalıyorlardı. Onun kaldığı bölümden bir kaç genç, karakola silâhla hücum edip ateş açarlar ve bir polisi yaralarlar. Bunun üzerine polisler bütün gençleri tutuklarlar ve onların ceplerini ararlar. Sıra bu gence gelince, münacaat kitabını cebinden alıp okurlar. Dolayısıyla bu genç yanında taşıdığı münacaat kitabı sayesinde, anarşist ve komünist ithamından kurtulur ve onu serbest bırakırlar.

"BİRİNCİ TERAZ VE BİRİNCİ TECELLİ

Ana Kitabın ufkundan parlayan birinci teraz ve tecelli insanın kendi nefsinin, yüceliğe ve alçaklığa, zillet ve izzete, varlık ve yoksulluğa sebep olacak şeyleri tanıması hakkındadır. Varlık ve erinlik bir gerçek olunca servet gerek olur. Bu servet sanat ve ticaretten husule gelir ise akıllılarca beğenilir ve hoş görülür.

İnsanlığın terbiyesini ve ümmetlerin tehzibini gaye edinip bu uğurda çalışanlar, hikmet kevserlerinin sâkileri ve doğru yolun kılavuzlarıdır. Onlar halkı doğru yo-

la kılavuzlarlar, varlığı yükseltecek ve ilerletecek şeyleri onlara bildirirler. Doğru yol, insanı görücülük doğusuna ve bilicilik merkezine çekip izzet ve şerefe ve gerçek bü-yüklüğe ulaştırır yoldur..."⁴⁸

SENELERCE GERÇEĞİ ARADIM

Bir Pazar sabahı kapı çaldı. Açtığımda biri yaşlı diğeri genç iki tanımadığım erkekle karşılaştım. "Kimi arıyorsunuz?" dedim. Yaşlı adam: "Sizin Hz.Mehdi'nin Zuhurundan haberiniz varmış. Araştırmaya geldim" dedi.

Oturduktan sonra: "Biz Bahai Dinine mensubuz ve bütün dinlere inanıyoruz. Biz Sünni, Alevi, Hıristiyan, Yahudi veya başka ırk ve miliyetten olanların arasında hiç bir ayrılık gözet-medem, hepsini Allah'ın kulu diye seviyoruz. Sizin inancınız nedir?" dedim.

Yaşlı olan: "Benim adım Sadık Keskin, Alevi mezhebinde-nim, arkadaşın ismi ise Cemal ve Sünnidir. Cemal benim kira-cımdır. Kaç sefer geldim, evinizi bulamadım. Bu defa Ce-mal'den rica ettim" dedi.

Hz.Mehdinin Zuhurunu kimden duydunuz?" dedim.

"Ben İstanbul'da Kağıthane mahalesinde oturuyorum. Özüm Zile'dendir. Zile köyüne tarlalarımı bakmaya gitmiştim. Dönüşte otobüse binerken İsmail Şengönül ile garajda karşılaştım. Otobüs hareket ederken Hz.Mehdi'nin Zuhurunu müjdeledi. "İstanbul'da kimden öğrenebilirim?" deyince, sizin adresinizi verdi" dedi.

⁴⁸ Hz.Bahaullah'ın Levihleri, sayfa 46 Birinci, Teraz ve Birinci Tecelli.

Bir kaç ay bu aile ile ocakbaşı toplantılarımız oldu. Bu arada Anadolu'ya bir seyahate çıktım. Zile'de İsmail Şengönül: "Sadık Keskin'den bir mektup aldım. 'Biz daha Bahai Dinine kabul edilmedik' diyordu. Bunlar tescile hazırdırlar" dedi.

"Bildüğünüz gibi, biz kimseye 'gel tescil ol' diye teklif etmiyoruz. Kabul eden, eğer sorar ise: 'Nasıl Bahai olunur' veya 'Bahai olmak istiyorum' derse, ahabaplar tescil etmek için teşebbüse geçer" dedim.

İstanbul'a dönünce, iki tescil kartı aldım ve Türkiye'nin sebatlı ve fedakâr muhaciri olan rahmetli Nuraniye Azadhan ile birlikte Sadık Bey'in evine ziyarete gittik.

Tescil kartlarını kendilerine verirken, dikkatle okumalarını ve özellikle Ahd ve Misak ve Bahai idari düzeni hakkında soruları varsa sormalarını, söyledik. O gün Sadık Bey, eşi Cennet Hanım, damadı Hasan Bektaş ve eşi Hatun Hanım tescil oldular. Sadık Bey: "Senelerdir gerçeğe varmak için bütün tarikatları aradım. Tanrıya şükürler olsun ki beni gerçek Emrine kılavuzladı..." dedi.

Bir müddet geçtikten sonraki, her görüşmemizde: "Neden İstanbul'da Bahai mezarlığı yoktur? Ben yaşlıyım, Bahai mezarlığında gömülmek istiyorum" derdi. Ve bu konu için çok üzülür ve merak ederdi.

Her yaz mevsimi Zile'ye gidiyordu. Tescilinden iki sene sonra, Zile'ye gitmeden üç gece önce rüyasında, vefat eden Tokat muhaciri rahmetli Peymani Bey'i rüyasında görür. (Peymani Bey Tokatta vefat edince, çocukları ahabapların yardımı ile umumî mezarlığın yanında Bahai mezarlığı için bir arsa satın alıp Peymani Bey'i orada defin ederler.) Rüyada Peymani Bey Sadık Bey'e: "Benim yanıma gel, burada ben yalnızım. Beraber İlahi Emre hizmet edelim" der.

Ertesi gün Sadık Bey İstanbul'da olan akraba ve dostlarına veda ederken: "Hakkınızı helâl edin. Bir daha İstanbul'a dönmem, Tokat Bahai mezarlığında gömüleceğim" der.

Sadık Bey Zile'de hastalanır ve Tokat'a yakın, Turhal hastahanesine götürülür. Ziyaretine gelen doktor: "Üşütmüş, bir iki gün istirahatla geçer" deyince, Sadık Bey doktora: "İki saat vaktim var" der. Sonra Eşine: "Öldükten sonra, Bahai ahbablara haber ver, beni Bahai usulü ile, Tokat Bahai mezarlığında defin etsinler" diye vasiyet eder.

Vefat edince kardeşi ve çocukları onu kendi mezarlıklarına götürmek isterler. Eşi izin vermiyerek: "Bana vasiyet etti; Bahailer, Bahai usulü ile Tokat'ta Bahai mezarlığında defin edecekler" diye ısrar edip bırakmaz. Bu arada Milli Ruhani Mahfil üyesi olan Bay Said Mahmudi eşi ile ahbabların ziyaretine giderler. Onunla, Zile ve Tokat Ruhani Mahfilleri ile Tokat Bahai mezarlığında Rahmetli Peymani'nin mezarı yanında Bahai usulü ile defin ederler.

Sadık Bey'le tescil olan kızı ve damadının, Hüseyin isminde 7-8 yaşında tek bir oğlan çocukları vardı. Bunlar İstanbul'un Anadolu tarafında ev yaptırdılar. Artık onlarla görüşemiyorduk. Seneler geçti. Bir gün Hasan Bektaş bize gelip: "Hüseyin liseyi bitirdi, üniversite sınavlarını da kazanamadı. Lütfen Ferzad Bey'e söyleyin şirkette ona bir iş versin. Ehliyeti de var, şoförlükte yapabilir" dedi.

Ben de: "Durumunuz iyidir, çalışmasına ihtiyacınız yoktur. Bir sene daha derslerine çalışsın ve seneye üniversite sınavına girsin, kazanmazsa o zaman Ferzad Bey'e söyleyelim" dedim. "kazanamaz" dedi. "Ünivesite hazırlık kurslarına katılıp ders aldı mı?" diye sorduğumda. "Yok" dedi.

Onu teşvik ederek, muhakkak bu sene boş durmasın, bu kurslara ve hatta İngilizce kurslarına da devam etsin" dedim.

Ertesi sene Hüseyin İngilizce eğitim veren bir üniversitenin tıbbiye bölümünü kazanır. Türkiye'ye gittiğim, 1995 senesinde Hüseyin doktor olmuştu, Almanya'da ihtisasını yapıyordu. O sene Türkiye'ye geldi ve evlendi. Sonra Almanya'ya döndü ve orada tescil olmuş ve Almanya'da doktor olarak çalışıyor.

"Ey Kulum! Ne mutlu sana ki Hakikati gördün, Rahmanı inkâr ederek Ana Levihte şerir hükmünü giymiş olan kimseden el çektin. Tanrı sevgisinde yürüyedur, Onun Dininde Müstakim ol. Beyan kuvvetinle Ona yardım et. Zâlimler elinde mahpusluk işkencesi çeken Rahman sana böyle buyuruyor. Sana benim yolumda bir musibet isabet edecek olursa, çektiğim belâ ve musibetleri hatırla, sürgünlüğümü ve mahpusluğumu düşün. Aziz ve Hakkim katından Bize nazil olanı sana işte böyle tebliğ ediyoruz.

Nefsime yemin olsun! Dünyayı ve dünyada olan her şeyi dürüp yerine yeni bir nizam koyacağımız gün yaklaşmaktadır. O, her şeye gücü yetendir."⁴⁹

DİN PARA İLE SATILMAZ

Edibe Temiz mümin, faal ve Emirde hizmetin öneminin farkında olduğu için bütün vaktini Türkiye'nin içinde ve dışında tebliğ ve diğer hizmetlerde geçiriyor. Yaşamının ilk amacı İlahi Emrin yayılmasıdır.

Nasıl Bahai olduğunu kendi yazısıyla okuyuculara takdim etmektedir:

⁴⁹ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 157- 158, No 143.

"Çocukluğumda Konya Kadınhan ilçesinde Kuran derslerini aldım. Çocukluğumda ki bu dersi veren Kuran hocamızın şu sözlerini zaman zaman hatırlarım. "Çocuklar! Dünya kıyamet gününe yaklaşıyor, tüm işaretler bunu gösteriyor. Kıyamette Mehdi gelecek ne yazık ki kimi duymadan ölecek. Kimi duyup iman etmiyecek, kimisi ise duyup iman edecek ve onlara ne mutlu."

Aradan yıllar geçti ben öğretmen oldum ve aynı zamanda Kuran'ı da hatim etmiştim. İslam Dinin inançları ile yetişmiş ve inancıma içtenlikle çok bağlı ve inançlıydım. Orucumu tutar, Namazımı kılar ve toplanan komşularla beraber Kuran okurduk. Bu arada hep Allah'a: "Tanrım- çok tarikatlar mevcut, seni çok seviyorum, sana karşı kusur yapmak istemiyorum, neyin doğru olduğunu bana göster, çok huzursuzum." diye yalvarırdım. İrandaki şiiilerin dinlerinde çok güçlü ve inançlı olduklarını duymuştum. İranlıları tanımiyordum. Onlara ulaşma yolunu bulmalıyım ve ibadetleri hakkında bilgiler elde etmeliyim diye düşünüyordum. Bu arada bir öğretmen arkadaşı, bana gelerek: "Edibe'ciğim bizim mahallede tarikatçılar var onlarla konuşurken senin inançlı biri olduğunu anlattım. Onlar da: 'Duyduklarını, bahsettiğin bu hanıma söyle. Kendisine bir ev ve araba verelim, bize katılsın' diye söylediler. O an aklıma geleni: "Din ve inanç para ile satın alınmaz. Din; Allah, Hz.Muhammed ve Kuranla bir bütündür. Ben tarikata girmek istemiyorum" diye arkadaşına söyledim. (Bu ara maddi yönünden de çok sıkıntılarım vardı, bu teklifi ondan yaptılar diye düşündüm, Beni maddi yönle elde edeceklerine inanan bu insanlara çok kızmıştım.)

Ramazan ayında bir gece şu rüyayı gördüm: "Rüyamda bir dağın tepesinde bulunan büyük bir camiye girdim. Fakat hiç cami yapısına benzemiyordu ve minareleri yoktu. Çok büyük

bir alan ve içinde bir kaç beyaz sûtunlar ve odanın her yönünde kapılar vardı. Gidip tüm yönlerden bir kaç kapıyı açtım, açtığım kapıdan aşağıya bakınca yeşilliklerle kaplı köyler vardı. Öylesine güzeldiler ki bakıp bakıp geçtim, odanın sûtununa doğru geldim. 'Dileğim olursa, sûtunda sakallı bir dede göreyim' dedim ve gerçekten sakallı bir baş göründü bana bakıyordu. Sonra kayboldu ve rüyamda; 'bu sakallının gözleri, rahmetli amcamın gözlerine benziyor' diyerek uyandım." Rüyamı okul Müdürü arkadaşşıma anlattım, o da: "Bana imanın çok güçlenecek" dedi. Fakat ben bu tabiri hiç beğenmedim. Çünkü ben kendimi çok inançlı olarak görüyordum. Tanrının tüm kurallarını yerine getiriyordum.Yalnız saçımı örtmüyordum. Onu da eşim izin vermiyordu, kendisi sosyalist bir insandı.

İkinci yılın ramazanında bir gün, bir arkadaşım, bana oğlunu göndermişti: "Edibe teyze bizde misafir var gelecekmişsiniz?" dedi. O gün ben onlara gidemedim. 2. Hafta aynı çocuk tekrar geldi: "Annem muhakkak gelsin diyor, Bursa'dan misafir var" deyince merak ettim. Bursa'dan İnegöl'e gelen bu şahıs kim? Neden beni istiyor? diyerek gittim.

İran'dan gelen ve Türkiye'de yaşayan Misakiye Attar Hanımefendi ile tanıştık. Sohbet sırasında bana Kuran ayetleri ile ilgili açıklamalar yaparak kıyametle ilgili delilleri anlattı. O gün sohbetimiz hep bu konular üzerine devam etti. Daha sonra tekrar görüştüğümüzde bana: "Sen inançlı birisin. Sana yeni bir Peygamberin geldiğini haber versem ne dersin?" Ben de; Hz.Muhammedin, Kıyamet gününde yalancı Mehdi ve peygamberlerin geleceğini belirttiğini, onun için de çok dikkatli olmamızın gerekliliğini vurguladım. Misakiye Hanım: "Siz daha önce Bahai Dinini duydunuz mu? " diye sordu. Ben: "Hayır duymadım. Sanıyorum Hindistan'da mevcut, zira orada çok çeşitli dinler var, bu da onlardan biri olabilir" diye yanıtladım. Der-

ken uzun bir konuşmanın sonunda Misakiye Hanım; "Sizin zannettiğiniz gibi Hindistan'da olan bir din değil bu. Bu Din Kıyamet gününde gelmesi beklenen dinin kendisidir" dedi. Ben de; "Kıyamet gününde gelen din ise, Allahtandır. O zaman Allahtan vahy edilmiş bir kitabı da olmalı, var mıdır böyle bir kitabı" diye sordum. "Evet" dedi. Ben de: "Gerçekten Allahtan vahy ile gelen bir kitabı varsa ben o dine inanıyorum" dedim. Sohbetten sonrada ayrıldık. Derken bir hafta sonu tekrar geldi ve bana: " Bahai Dininden, size bir kaç şey anlattım, tescil olur musunuz?" diye sordu. Ben de: "Evet olurum" dedim. Besmele çektim ve imzayı atarak tescil oldum. Şimdi düşünüyorum ve hayret ediyorum ki, ben nasıl hiç bir şey demeden ve hiçbir şey okumadan tescil olmuşum. Çünkü ben her zaman arkadaşlarımla sohbet ederken Hz.Muhammed'in son peygamber olduğunu söyler ve ondan sonra herhangi bir peygamberin gelmeyeceğine inanırdım. Böyle düşünen bir insanın nasıl olurda bu şekilde tescil olabileceğine her zaman şaşırışımdır. Bu tescilin tamamen Allahın işi olduğuna inanıyorum. Sonraları yavaş yavaş okumaya başladım. İslama göre çok az bilgim olan bu Bahai Dinini benimsemiştim ve çok mutlu idim.

1992 yılında Hz.Bahaullah'ın suudunun 100. yılı için Mahfil tarafından seçilmiş ve Edirne'ye gitmeyi kararlaştırmıştık. Fakat ben çok tedirgindim. Evdekilere söylesem kesinlikle olmazdı. Çünkü eşim hastahaneye o hafta yatmıştı. Biz her gün onun ziyaretine gidiyorduk. Oğlum Yusuf ile bir plan hazırladık ve hastahannede şöyle konuştuk:

"Yarın hafta sonu evin çok işi var, biz gelemeyiz merak etmeyin. O gece oğlumla bilet aldık Edirne'ye hareket ettik. Gece yapılan toplantıya yalnız, Türkiye'nin tüm bölgelerinden seçilenler girebiliyordu. Bu nedenle oğlumla birlikte gelen diğer misafirler bahçede oturup sohbet ediyorlardı. Bir ara ben, bun-

ların yanına gittim ve bir anda arkamı dönünce bir çift gözle karşılaştım. Bana sanki gülümsüyordu, öylesine şaşkına dönmüştüm ki ne yapacağımı bilemiyordum. Çünkü tescil olmamdan bir kaç yıl geçmişti ve bu geceye kadar Hz.Abdülbaha'nın resimlerinde hiç fark etmemiştim ki, bu gördüğüm bir çift göz, rüyamda sûtunda belirlenen sakallı dedenin ta kendisiydi. Tanırım! Sana ne kadar şükürler etsem azdır.

Bahai olduğum için, eşim baştan ses çıkarmadı. Sonra ev aldık ve kendi evimize yerleştik. Çevredeki arkadaşlar beyimin yakın arkadaşlarıydı. Ben bu arkadaşların hanımlarına bahai olduğumu söylemiştim. Onlar da, beylerine anlatınca, beyleri de eşime kızarak: "Karına söyle Bahailiği eşlerimize anlatmasın" dediler. Bunun üzerine beyim, Bahailiği kimseye anlatmamamı ve kendi içimde saklamamı istedi. Bazı arkadaşlarım da aynı düşünce de olup bana: "Bahailiği her yerde anlatma, kendine sakla" diyorlardı. Bu nedenle ben, eşimle aramda huzursuzluk olmasın diye yapılan Bahai toplantılarına gizli olarak katılıyordum. Tanrı hizmeti için yaptığımı düşünerek huzursuz olmu-yordum. Rızvan 153 Bedi yılında konvenşına seçilen delegelerden biri de bendim. Milli Mahfilin Seçimi İskenderun'da yapı-lıyordu, hep ne yapacağımı düşünüyordum. Çünkü bu seçim toplantısı ile Kurban Bayramı aynı haftanın içindeydi. Hiç kimseye bir şey söylemedim. Kurban Bayramı hazırlıklarını yapmaya koyuldum. Okula gidip geliyor, geceleri, boş günlerimde evin dipten temizliğini yapıyordum. Tatlılar, yemekler herşeyi hazırladım ve: "Ben İskenderun'a gitmek istiyorum" dedim. Nedenini anlattım. Eşim bu nedenle olan gidişimi asla kabul etmedi. Ben de: "Bayramın 1. 2. ve 3. günü buradayım, herşeyi de hazırladım, çocuklar yetişkin, onlar misafirleri karşılarlar" dedim. (Bu arada durumu kızıma ve oğluma anlattım onlar kabul etmişlerdi. 'Anne sen git biz evdeyiz' demişlerdi.) Olmadı çok üzüldüm. 2. gün çok nazik bir şekilde: "Sen bilirsin izin ve-

rirsen giderim vermezsen gitmem" dedim. Fakat ne yapıp edip, gitmek istiyordum. Kapıyı suratıma çarparcasına kapatıp gitti. O gün çok yoruldu. Saat 24'ü geçiyordu. Yatağa girdim, gözlerimi kapayıp uyumaya çalışırken yarı uykulu bir şekilde; "yan tarafımda dizi halinde yan yana dizilmiş sakallı dedeler geliyordu, içlerinden biri onlardan ayrıldı ve bana doğru gelmeğe başladı. Baktım bu zatı tanıyorum! Bu Hz.Abdülbaha idi." Öylesine heyecanlandım ki yerimden sıçradım. Baktım ki bir rüya görmüş ve kalbim sanki mideme inmişti ve midemde çarpıyor gibiydi. Çok üzüldüm, "neden uyandım, ah keşke kendisiyle konuşabilseydim" diye içimden geçirdim. Ben Bahai olmadan önce de, böyle güzel rüyalar görürdüm ama bu denli heyecanlandığımı hiç hatırlamıyorum.

Sabah uyandığım da düşündüm ki: "Bu rüyayı gördüğüme göre muhakkak gideceğim" dedim. Evden habersiz, kendime ve toplantıya katılmak isteyen Misakiye Hanıma otobüste yer ayırttım. Ertesi gün eşim bana: "Sen bilirsin ister git ister gitme"dedi. Bende: "Öyle; git, gitme demekle olmaz. Bana bırakıyorsan ben gidiyorum" dedim. Ve hemen Misakiye Hanımı aradım ve gideceğimizi söyledim. O da: "Bende sana gece dua okudum" dedi. Hemen hazırlandık ve akşam üstü hareket ettik.

Çocukların sonradan anlattıklarına göre, ben gittikten sonra gereksiz davranışlarda bulunmuş ve beni çok eleştirip durmuş. Komşu arkadaşlara da beni şikayet etmiş ve hep beraber eleştirmişler. Komşular daha sonra bana da olayları anlattılar. Beni fanatik bir dindar olarak görmeleri hayret verici, oysa ben tutucu bir davranışta bulunduğumu sanmıyorum. Sonra bir arkadaş: "Senin inancına saygımız var, Mehmet Ağabey (eşim) haklıdır. Bizim çevremizde kasabada herkes seni seviyor ve bir yerin var. Lütfen Bahailiği içinde sakla, herkese anlatma, biz de rahatsız oluyoruz" dedi.

Ben: "Siz inanmayabilirsiniz, duyanlar benim bir tarikata mensup olduğumu düşünüyorlar mecburen gerçeği söylemek zorunda kalıyorum. Ben nasıl size saygılıysam, sizler de bana saygılı olmalısınız." dedim ve konuşmayı bıraktım...

Edibe Temiz 2. 7. 1996

"Bu Gün, Tanrı dostlarının kendi gözlerini Tanrı Mazharına çevirip Onun buyruklarına bakmaları gereken gündür. Eski zaman gelenek ve hâdiselerinden bir kısmı hiç bir temele dayanmaz; eski nesiller tarafından taşınıp kitaplarına geçen bir çok tasavvurlar ise ekseriyetle bozuk bir temayülün etkisi altında türemişlerdir. Tanrı sözünün bu gün halk arasında mütedavil tefsir ve tevillerinden bir çoğunun nasıl hakikatten âri olduğunu görüyorsunuz. Bunların uydurmalığı bazı ahvalde, aradaki perde yırtılınca, açığa çıkmıştır. Esasen bu müfessirlerin kendileri de herhangi bir Tanrı sözünün manasını anlamaktan aciz bulduklarını itiraf etmişlerdir.

Maksadımız şurasına dikkat çekmektir ki: Tanrı dostları kendi yüreklerini ve kulaklarını bundan önce söylenmiş bu gibi boş sözlere karşı tı kayıp bütün ruhları ile Tanrının Matlav Zuhuruna ve Ondan zâhir olan şeylere yönecek olurlarsa Allah nazarında pek makbul bir harekette bulunmuş olurlar..."⁵⁰

⁵⁰ Bahauallah'ın Sesi, Sayfa 88, no 86.

GELEN RESULUN KENDİ KİTABINDAN DELİL ARAMAK GEREK

Haziran 1996'da Anadolu'nun bir kaç şehrin de ahabapları ziyaret etme kıvacımlı buldum. Sivas muhacirlerinden Sayın Profosör Marufi ve ailesi ve Avrupa Müşaveri olan Profosör İlhan Sezgin'in başarılarından dolayı hemen 150 kişil İlahi Emri kabul etmişler. Bu iki ailenin çalışmalarından dolayı Sivas dolaylarında bir çok Mahfiller kurulmuş. Bu iki ailenin bütün fikirleri ve vakitleri Emrin ilerlemesinde ve ahabapların derinleştirilmesinde geçiyor. Başarıların En önemli noktası ahabaplar arasında olan birlik ve sevgidir. Özellikle buradaki ahabapların Ruhani Ebeveyleri olan bu iki seçkin ailenin sevgi ve birlikleridir. Ve hatta çocuklarının oyun, fikir ve konuşmaları da Emrin ilerlemesi hakkındadır.

Orada 19 gün Ziyafetlerine iştirak ettiğimde Ruhani bölümünde gençler Saklı Sözleri ezbere okudular. Daha sonra nasıl ezberlediklerini sordum. Aldığım cevaptan anladım ki; İşrakat, Beşarat, Terazat ve Saklı Sözler gibi levihleri ezberlemek için kursları varmış. Etkilendim, dolayısıyla orada bulunan en eski ve yaşlı olan Bay Duran Çilek'ten nasıl Bahai olduğumu sordum.

Burada kendi yazdığı öyküsünü okuyuculara takdim ediyorum:

1981 Yılında Profosör Doktor Mehmet Marufi tarafından tebliğ edildim: Hz.Bab'ın geldiğini haberimin olup olmadığını sordu. Bende: "Sizden duyuyorum" dedim. Önce inanmak istemedim. İş yerinde olduğu için Doktor fazla kalmak istemedi. Ben de birden bire heyecana kapıldım. Hz.Bab ve Mehdinin ne anlama geldiğine dair biraz bilgim vardı. O gün eve gelince eşim olan Hatice'ye söyledim. O da Resul olarak geleceğini biliyordu. Ben eski kitapları karıştırmaya başladım. Bazı mecazi anlamlı kelimeleri çözemiyordum.

İçimdeki bu heyecanla 9-10 gün kendi kendime araştırmaya devam ettim ve düşünüyordum: "Ben nasıl bir insanmışım ki bu önemli haberi duymamışım diye üzüliyordum. Geceleri gözüme uyku girmiyordu. Bu durumu gören eşim üzüliyordu. Uykusuzluktan gözlerim kıpkırmızı olmuştu. Eşim bana acıyarak: 'Bey! O gelecek olan Resulun ayrı kitab-ı olması lazım. Sen bu eski kitapları neden araştırıyorsun. Bu Emri bildireni yakala, Zuhur hakkındaki yeni kitapları iste.' Bu söz üzerine biraz serinledim. Rüyamda Hz.Abdülbaha'yı gördüm, önünde süte benzer suyu içtim. O anda kendimi gök yüzünde uçuyormuş gibi zannettim. Ağlayarak uyandım. Dua etmeye başladım. Ertesi sabah oğlum Marufi Bey'e gönderdim, kitap istedim. Doktor bey de bana İkân Kitabını gönderdi. O kitaptaki kelimeler bana çok ağır geldi. Ben kendi kendime bu Kitabın kapasitesinde olmadığını anladım. Durumu eşime anlattım.O da, Doktor Mehmet Marufi'yi eve davet etmemi istedi. Doktor bey ailesi ile beraber bize geldiler, ailemle ve çocuklarımla tanıştılar. Doktor bey Bazı kitaplar getirmişti. Bazı açıklamalarda bulundular. Sonra eşim Hatice: "Ben bu Emri kabul ettim, kardeşimi ve bacımı buldum" dedi.

Ben ve eşim Muhammet Ali'nin yoluna ikrarlıyız dedik. O gün de Hâ günümü, yarın 19 gün oruç tutmaya başlayacaklarını söylediler ve gittiler. Ertesi gün eşim oruç tutmaya başladı ve 19 gün orucu tuttu. Orucun 19. günü Profosör Doktor İlhan Sezgin Bey bizi eve davet etti. Eşim Hatice, oğlum Murtaza, kızım Aysel ile davete gittik. Ben onlara dedim ki: "Ben buraya ölmeye geldim. Hz.Bab'ın Ehlibeytin soyundan geldiğine dair elinizde bir belgeniz var mı?" İlhan Bey de, Nebil Tarihinden bir paragraf okudu. Ben hemen ağlamaya başladım. "Beni burada idam edin" dedim. Ahbablar ağlamaya başladılar. İlhan Bey: "Hey Hz.Bahaullah! Seni sevenleri Sen esirge ve koru" dedi.

Edindiğim bilgiye göre Sivas'ta hiç Mahfil kurulmamış. 1981 yılında Sivas Mahfili kurulmuş oldu. Mahfil üyeliğim devam ediyor ve Mahfil Başkanı oldum. Üç defa konvenşin üyeliği üstlendim. Ailemde hepsi 13 kişi Bahai oldular. Bazı kimseler de Bahai oldular. 90 kişiyi de tescil ettim."

Sayın Duran Çilek şairdir. Şiirlerinden birini takdim ediyorum:

GÜL ALIRIM

Gül alırım gül satarım. Her çiçekten bal alırım.
Hakkın Emrini tutarım. Rızvan için can atarım.
Hani ne oldu bizim çiçek. Binbir renkli güzel çiçek.
Bahar geldi her taraf çiçek. Hele O bulunmayan çiçek.

Nevruzu ben çok severim. Eşini arar gezerim.
Kimi mavi gözlü kimi karagözlü. Ya Bahauallah der gezerim.
Nevruz nergis sümbülüm. En pahalısıdır bu gülüm.
Buna fiyat yetmez hey fülüm. Sultan Nevruzdur bu gün.
İyi bir çiçek olsam. Hele bir gül gibi koksam.
Bir yol kenarında olsam. İnsanlara kurban olsam.

Gül alırız gül satarız. İnsanlık için can atarız.
Kini ihtirası bir tarafa atarız. Bize taş atanlara bir gül atarız.

Çilek ailesinin adına-Duran Çilek

"Ey VARLIK OĞLU!

Sevgim hatırı için yasalarımca yaşa; hoşnudluğum yoluna kendi isteklerini kendine yasak et."⁵¹

BUNLAR MÜSLÜMANDAN DAHA MÜSLÜMAN

Kıbrıs Adasının kuzey kesiminin, ilk müminlerinden Sayın Mühendis Hasan Şaşmaz, o Adada Mahfillerin ve nihayet Milli Mahfilin kurulmasında ve tebliğ alanında önemli hizmetleri vardır.

İstanbul'da oturduğum yıllarda Sayın Şaşmaz'ı, Türkiye'nin eski ve faal muhacirlerinden Sayın Afnan Bey'in evinde ziyaret ettim. Kendilerine nasıl Bahai olduklarını sorunca, özet olarak şöyle anlattılar: "Kıbrıs'ta muhacir olan bir Holandalı Bayandan Bahai Dinini duydum ve bilgi edinmeye başladım. Bahai toplumunun içinde bulunmaya ve tescil olmaya çok istekli idim. Ancak bir siyasi partinin başkanı idim ve siyaseti bir hizmet yolu olarak seçmişim. Siyasetle uğraştığım için tescilim kolay kabul edilmedi. Sonra Bahai eserleri okuyup derinleştim. Bu Mübarek Emirde hizmet alanının geniş ve insanlık aleminin kurtuluşunun, Hz.Bahaullah'ın müminlerinin elinde olduğunu farkettim ve büsbütün siyasetten ayrılıp Mahfile dilekçemi yazdım."

Bu özet bana câzip geldiği için kendilerinden yazmalarını rica ettim. Burada kendi yazdıklarının özetini sunuyorum:

Ben 1955 te Kıbrıs'ta telefon dairesinde çalışıyordum. Bu devirde Kıbrıs Türk işçisini bizlere haksızlık yapan Curum Sendikalarından ayırıp islahi birlikler Sendikalardan ve Federasyon

⁵¹ Arapça Saklı Sözler no: 38

seviyesine çıkarıp genel Başkan olarak 8 sene idare ettikten sonra işçi birliklerine dışardan hizmete devam ediyordum.

Bir gün Girne'de, askeri bir işe ekipler götürme emrini aldım. Muayeneden yeni çıkmış bir araba emrime verildi. 4 Ekip aletleriyle arabaya bindiler.Yerleştiler, daha yol almadan araba çalışmadı. Hayret! Makinisti çağırdık. Adam şaşırıldı. 10 dakika evvel tamam olarak teslim ettiğini arabada arıza görülmediğini bize izah etti. Makinist: "Araba tekrar tamirhaneye alınacak. Ancak orada ne olduğuna bakılabilir"dedi.

Hemen Baş Mühendise gittim. Durumu anlattım. Tek çare Girne yolunda sefer yapan şirketten araba istemektir. Baş Mühendis Şirket Müdürünün "Tek bir arabam var yola çıkıyor" demesine aldırmadan. "Askeri emir" diyerek, arabayı derhal göndermelerini emretti. Girne yolu arabası geldi. Ekipler yerleşti. Yola çıktık. Girne'ye gidecek olan yolcular yolda beklemekteldiler. Bazıları dur demeye bile lüzum görmediler ve biz geçtik. Bazıları ise "dur" işareti verirdilerse de, şoföre devam et" dedim Birden ne görelim bir İngiliz hanım "Dur" işaretini verdi. Ben Şoföre hemen "dur" dedim. Durdu (Hollandalı bir hanımmış.) Ben İngiliz zannederek arabadan indim. Yardım ettim. Arabaya aldık. Gayet terbiyeli medeni bir hanımdı. Hemen çantasını açtı ve ücret ödemek istedi. Ben mani oldum. "Sizi misafir olarak alıyoruz" dedim. Hanım, kibarca fakat (bana öyle geldi) aşırı derecede konuşuyordu. Ben: "İngiliz hanımlarının bu kadar çok konuştuğunu bilmezdim" diyerek kabalık ettim. Canı sıkılırcasına: "Ben İngiliz değilim. Ben Hollandalıyım" deyince. "Her ne ise, bazı sözler söylediniz ki bunlar Hıristiyanlıktaki sözlere benzemiyor. Mesela, Türkçe Allah dediniz" dedim.

Bunun üzerine: "Ben her şeyi ve tüm insanları severim" gibi mânâlı sözler söyledi ki, ister istemez ağın içinde sinek gibi oldum.

Ve: "Ben senin gibi bir insana rasladığım için mutluyum. Ben dünyevi bir sosyalist (ne kadar doğrudur bilmem) sen ise İlahi bir sosyalistsin. Seninki belki tamam, lakin benimki eksik. Seninle buluşmak istiyorum. Bana bir fotoğrafını ver" dedim.

"Yok" dedi. "Ben alırım" dedim.

Girne'de dairemizin önüne gelmiştik, arabadan indirdim, orada bir duvarın üstüne oturttum ve makinemle fotoğrafını aldım. Kucaklaştık ve tekrar buluşmak vaadi ile ayrıldık. Sonuçta anladım ki bütün bu olanlar, Adada Bahailiğin temel olarak kurulması için Tanrı tarafından hazırlanmış bir mucize idi.

Buluştuğumuz tarih 20.5.1955'ti. 21.6.1955'te beni evimde tekrar ziyaret etti. Kullanmadığım halde bir Avrupalıya içki ikram edeyim dedim. Ve: "Ben içki içmem, özür dilerim. Ama sizin için hazırladım" diyerek hazırladığım içkiyi ona ikram ettim. O da bana: "Bahai Dininde içki içmek yasaktır." dedi.

"Bunlar Müslümandan daha Müslüman"dedim. Ve ben işte o gün Bahai olmaya karar verdim. Mr.Hugh Makinly ile tanıştım. Annesine götürüldüm. Ali Sadakatları tanıdım. Şamsi Makinly Sadakat ile tanıştım. Ve Bahai olmam için lâzım gelen muamelelerin yapılmasını istedim. Redettiler. Oku dediler. Onlar oku dedikleri müddetçe ben acele olarak kabulümü istedim.

1956'nın Mayıs ayında zorladım. Nihayet Temmuz ayı içinde iyice zorladım. Ve 3 Ağustos 1956'da kapım çalındı. Abbas Vekil Bey: "Karar aldık, yarın Mahfilde görüşeceğiz" dedi ve Bankadaki görevine gitti.

4.8.1956 da 40 yaşımı doldurdum, Mahfil beni kabul etti. İnşaallah Tanrı da beni kabul etmiştir. Hayfa'ya bildirdiler. Şevki Efendi sekreteri vasıtasıyla beni tebrik etti. Ben, eşim ve dört çocuğum Bahai olduk. 1962'de Hayfa'yı ziyarete gittim. Şevki Efendi'nin Hanımı Ruhiye Hanım: "Şevki Efendi sağ olsaydı da seni görseydi" dedi

Artık toplantılar yapılıyor ve devamlı olarak Ruhani Mahfile seçiliyordum. 1963'te Rum isyanı oldu. Bahailer dağıldılar. Kimisi İstanbul'a kimisi başka yerlere göç etti. Ben yalnız kaldım. İlk Bahailiği bana tebliğ eden Miss Jean Kranen 1963'te Adadan ayrıldı. 7 sene 7 ay 21 gün beraber tebliğ yaptık. Ondan sonra 7 defa Kıbrısı ziyaret etti.

1974'de kitaplarım alınmıştı. Kitaplarımın Gizli yeraltı teşkilatı tarafından alındığını söylediler. Sonradan anlaşıldığına göre Hüseyin Nazıfoğlu denilen Din cahili birisi tarafından keyfi olarak yapılmıştı. Ondan sonra, kitaplarım Nevzat Azımoğlu tarafından bana iade edildi. Bu olay beni korkutmadı. Bilakis cesaretlendirdi. 1976'da emekliye ayrıldım. Telekomünikasyondan 1.11.1978'de Frankfurt konferansına iştirak ettim.

Çok güzel çalışmalarımız oldu. Aleyhimize yazı yazanlara muazzam cevaplar verdim. Nazım Hoca ile çarpıştım ve hepsini susturdum.

1992'de Haziretul Kuds binasını inşa ettik ve tamamladık.

Çocuklarımın hepsi Ankara'ya yerleştiler. Onların arzuları üzerine 22.10.1992'de Ankara'ya göç ettim....

12.1.1993'te trafik kazası geçirdim. Ayağım 4 cm. kısaldı. Çok sevgili çocuklarım, gelinler ve güvey (hepsi doktor) bize çok iyi baktılar. Ben oldukça iyiyim. Fakat 1995 Sonbaharında başlayan sevgili eşim Hürmüz Şaşmaz'ın hastalığı devam etmektedir. Durumumuz hiçte iyi değildir. Allah'a olan güvenimiz ve inancımız sarsılmadan Ruhani sağlığımız sayesinde mutluyuz. Çok şükür Tanrıya ki Emrini duyduk ve anladık. Hizmetimiz kabul olur inşaallah. Bu kıvanç içinde yaşıyoruz.

Tüm Bahai olanlara sağlıklı iman ve inanç dilerken Bahai olmayanlara da Bahailiğin ışıklarına bakıp değerlendirmelerini temenni ederiz."

Sayın Şaşmaz'ın Bahai Yaz ve Kış okulları hakkındaki şiiri:

"Bir Kâbe'dir kardeşim okul dediğimiz yerler!
Bahailer toplanır, muhabbeti severler!
Emrin temeli budur, aramızdaki sevgi!
İranlıymış veya Türk, taşır aynı ahengi!
İki defa senede, okulumuz açılır!
Emrin güzel kokusu, gönlümüze saçılır!
Bahaidir dendi mi, Arap veya İtalyan!
Kardeş kardeş toplanır, olsun Bay veya Bayan!
Bahauallah'ın emri tüm dünya kardeş olsun!
Nereye bakarsa baksın, yalnız sevgiyi bulsun!
Silmeliyiz sözlükten, düşman denen kelâmı!
Bir Allah-u-Abha'dır Bahainin selâmı!
Zencidir veya beyaz, ikisi Tanrı kulu!
Bir lisanla konuşsun, evi bilsin okulu!
Dünya vatanımızdır, İnsanları hep kardeş!
Sevgi ile yoğrulmuş, birliğimiz arkadaş!
Avrupa'dan Asya'dan, Afrika'dan ve Çin'den!
Nerden gelirse gelsin, gözlerinin içinden!
Sevgi dostluk fişkirir, Kermil tepelerinden!
Taaa Makam-ı Alâ'nın tümü bahçelerinden!

4 Ağustos 1989, dünya vatandaşı Hasan Şaşmaz

"İman ruhu her memlekette ölüyor; onu diriltecek ancak Tanrının şifa verici devasıdır. Allahsızlık insan topluluğunun ciğerine işliyor; Tanrının kudretli Emrinin İksirinden başka onu temizleyip canlandıracak ne var? Ey Hakim! Maddenin en ufak ve bölünmez zerrelerini terkip

eden unsurlarda o maddeyi halis altına çevirecek derecede esaslı bir tahavvül icrasına hangi insanoğlu muktedirdir? Bu pek şaşırtıcı ve çetin bir iş görünür; fakat Biz şeytani kuvveti rahmani kudrete çevirmek gibi bundan daha güç bir iş başarmağa muktediriz. Böyle bir inkılabı tahakkuk ettirebilecek kuvvet iksir kuvvetinin de ötesindedir. Bu derece büyük ve derin bir değişikliği vücuda getirebilecek amil ancak ve ancak Tanrı Sözüdür."⁵²

İNANÇLI OLAN ALLAH'A KULLUK EDER

İstanbul'un faal ahabplarından olan Sayın Hafize ve Bay Gürsel Karsan, Sayın Ümit Anteplioğlu vasıtasıyla İlahi Emri tanıdılar. Anteplioğlu ve Hafize Karsan İstanbul Meteoroloji Merkezinde iş arkadaşı olarak çalışıyorlardı.

İstanbul Rumeli tarafında oturdukları için Sayın Anteplioğlu onları bizimle tanıştırdılar. Gerçeğe kavuştukları için son derece mutlu ve hararetliydiler.

1998 Yaz mevsiminde İstanbul'da bulunduğum zaman, ayda bir gün evlerinin, sabahtan akşama kadar dua ve emrin ilerlemesi hakkında danışmak için ahabplara açık olduğunu öğrendim. Onlara vardığımda gelen ahabplar kahvaltı ediyorlardı. Ondan sonra dua ve meşveret öğlene kadar sürdü ve öğle yemeğinden sonra da aynı şekilde akşam yemekten sonrasına kadar devam etti. Hep değişik ahabplar gelip gidiyorlardı. Ev sahiplerinin sevgi ve samimi ağırlamaları beni etkiledi ve Hafize Hanımdan İlahi Emri nasıl tanıdıklarını özetle yazmalarını rica ettim:

⁵² Bahaullah'ın Sesi, sayfa 102, no 99

"Bu yaz bize bir sohbet toplantısına geldiğinizde benden Bahailiği nasıl kabul ettiğimi yazmamı istemiştiniz. Aradan çok uzun zaman geçti, ben unutmuştum, birden hatırladım ve yazıyorum:

Çocukluğumdan bu yana, Bahai çocuklarının aldığı ahlak dersine benzer bir kursa devam etmiştim. Orada Kur'an okumayı ve duaları öğrendim. Fakat en önemlisi, evimizde her zaman Allah'a kulluk etmenin gerekliliği konuşulur ve biz çocuklar buna teşvik edilirdik.

Daha sonraları büyüyüp gençlik çağına geldiğimde ise Allah'a artık bu biçimde kulluk edemeyeceğimi hissettim ve tüm ibadet biçimlerimi terk ettim. Tabii ki eğitimimdeki eksik olan taraf yani derinine incelememe beni bu boşluğa düşürmüştü. Bu dönem ise insanın ancak yaşayarak anlayabileceği türden bir çelişkiler dönemi idi. Çünkü sevgilinizi biliyor ve tanıyor ama onunla konuşmıyor hatta konuşmaktan kaçırıyorsunuz.

Bu şekilde geçen gençlik yıllarımdan sonra, sonradan Bahai olduğumu öğrendiğim bir arkadaşımın Kur'anı Türkçe ve benzetmelere dikkat ederek okumamı önermesi üzerine Allah ile arama koyduğum tüm perdeler aralandı ve her şey tüm berraklığı ile göründü. Ben ve eşim Kur'anı sanki hiç görmemişcesine sonsuz bir zevkle okuduk ve hemen İlahi Emri kabul ettik.

Bu gün geriye dönüp baktığımızda bunca yıl nasıl bu kadar kör olabildiğimize inanmıyoruz."

Hafize- Gürsel Karsan

"EY İNSAF OĞLU!

Hangi âşık Sevgilinin yurdundan başka bir yerde barınır? Hangi arayıcı aradığını bulmadan rahat eder? Gerçek âşık'ın dirimi kavuşmada ve ölümü ayrılmadadır. Onların

günülerinde sabır ve ruhlarında tahammül arama. Yüz bin candan geçerler de CananınYurduna koşarlar."⁵³ (1)

BAHAİ DİNİNDE DERİNLEŞTİKÇE GEÇMİŞ DİNLERE İNANCIM DAHA DERİNLEŞTİ

Anadolunun faal ahbaplarından sayın Ali Karakuş Bahai olduktan sonra İlahi Emrin cazibesinden hizmete ve tebliğe başladı. Başarılarından dolayı kısa bir zamanda Muavenet Heyeti üyesi olarak seçildi. Esas mesleği öğretmenliktir. Bir Bahai yaz Okulunda kendisi Enstitü öğretmenlerinden biriydi. Onun ruhaniyeti ve tevazusu beni etkiledi. Nasıl Bahai olduğunu yazmasını rica ettim. Kendi yazdığı öyküsü:

"İslam Alevi inancına bağlı bir ailedendim. Tanrısal inancım olmakla beraber, din adamlarının sebep oldukları hurafeler nedeniyle dini inanca karşı kayıtsız bir durumdaydım. Dinsel konuların birçoğu bana anlamsız ve yersiz gelmekteydi. Hatta, çoğu zaman da mevcut inançların insan toplumu için bir ayak bağı olduğunu, bunların terkedilmesi durumunda her şeyin düzelebileceğini düşünürdüm. Ama dünyanın durumuna bakarak insanlık aleminin bulunduğu çıkmazdan kurtulmasının çok zor olacağını kaygı içinde düşünürdüm.

Bu umutsuzca düşünceler içindeyken bir gün Sivas'ta İranlı bir mülteci ile karşılaştım.

Haziran ayı olması nedeniyle hava sıcaktı, beraber bir parça gidip oturduk. Sohbet ettik. Benim İran'ın sosyo-ekonomik durumu, siyasal durumuyla ilgili sorularıma sabırlı ve geniş bir ayrıntıyla cevap veriyordu.

⁵³ Farsça Saklı Sözler No:4

Kendisi İrandan baskı nedeniyle ayrıldığını söylediğinde, nedenini sormuştum. O, Bahai inancına mensub olduğu için ayrıldığını söyledi.

İlk defa duyduğum Bahai inancı konusunda bana ayrıntılı bilgi verdi.

Bir ay sonra Bahai oldum. Fakat Bahai tescilimi imzalamadan "acaba Bahai inancını kabul etmekle Hz.Muhammed'e, 12 İmam'a karşı ihanet mi ediyorum?" diye düşünmüştüm.

Tescil olduktan sonra Hz.Muhammed'i ve 12 İmami daha çok sevmeğe saygı duymaya başladım. Çünkü onlar hakkında daha çok bilgiye sahip olmuştum. Ve bilgim arttıkça inancım daha açıklık kazandı. Geçmiş dinler ve peygamberleri konusunda daha çok ve doğru bilgiler edindim.

1988 Haziranında Sivasta rastladığım ve şimdi Avustralya'da yaşamakta olan değerli insan Sayın Habibi Şişvan, Bahai inancını bana tebliğ edip gerçeği bulmama neden olmuştu.

Ali Karakuş

"Tanrı Kitabı açıktır, Onun Kelimesi insanlığı kendine çağırıyor. Fakat Onun Emrine sarılmak veya Emrinin tervicine vasıta olmak isteyenler pek az. Dünya cürufunu hâlis altına çevirebilecek bu İlahi İksir, bu her derdin dermanı, pek az seçkinlere verilmiştir. Bu paha biçilmez, bu güzelliğine doyulmaz, bu yüceler yucesi kutlu Emri kabul etmeyen kimse ebedi hayata kavuşamaz."⁵⁴

⁵⁴ Bahauallah'ın Sesi, sayfa 94, no 92.

HAKKIMDA DUA EDİN

Seneler önce Anadolu seyahatimde Tokat'ta Rahmetli İmani Bey ve eşi, İstanbul'a taşınmış olan Lusin isminde, Ermeni bir ahabplarının adresini bana vererek, iyi bir insan olduğunu ve emri konularla da ilgilendiğini söylediler.

İstanbul'a dönüşümde Lusin'i ziyaret edip zamanla ahabp olduk. Tescil olmaya hazır olduğunu söyledi. Sonradan kocası ve kayınvalidesinin karşı geldiklerini açıkladı. Ancak, gündüz toplantıları, hanımlar toplantısı veya anma toplantılarına iştirak ediyordu. Bir problemi olduğu zaman dua etmek ve danışmak için geliyordu.

Müslümanlara tebliğ ederken şöyle söylerdi: "Ben Bahai olduktan sonra Bahailikten ve yazılarından İslam Dininin gerçekliğini öğrendim. Çünkü Hz.Bahaullah bütün geçmiş dinlerin gerçekliğini ispat etmiştir. Birinin Bahai Dinini kabul etmesi için geçmiş dinleri kabul etmesi gerekir.

Ben İslam Dinini kabul etmezseydim Bahai Dini beni reddederdi. Bahai olduğum zaman gerçek bir müslüman oldum. Zira Hz.Bab ve Hz.Bahaullah bütün semavi kitaplarda vaad edilen ve bütün dinlerin beklediği Mev'uttur. Böylece İslam Dini bütün dünya da yayılmaktadır..."

Lusin bir çok problemlerle karşılaştı. Bir müddet sonra kanser oldu. Doktorun yanlış teşhisinden kurtulamadı. Vefat ettiğinde ahabplara haber vermediler.

Bir akşam rüyamda; Lusin'in siyah bir örtüyle bana geldiğini ve ağlayarak: "Benim için bir toplantı yapın ve hakkımda dua edin" dediğini gördüm. Bir kaç gün bu rüyanın etkisinde kaldım. Bir gün Hermin isminde olan ablasına gittim ve: "Bütün akrabalarınızı ve Lusin'in komşu ve arkadaşlarını Cumartesi öğleden sonra bize davet edin. Lusin için bir dua toplantısı yapalım" diyerek gördüğüm rüyayı ona anlattım.

Hermin ağlamaya başladı: "Kardeşim kaç sefer kocasına, ka-
yınvalidesine ve bana: 'Benim cenazemi Bahailer kaldırsınlar.
Ben papaza inanmıyorum. Papaza vereceğiniz parayı fukaraya
verin' diye vasiyet etti. Vefat ettiği gün vasiyetini hepsine tek-
rar tekrar hatırlattım. Ama; 'Biz Ermeniyiz Dosta, akrabaya hay-
siyetimiz var. Öyle bir şey yapamayız'" dediler.

Daha sonra da Lusin'in istediği gibi ahbablar ve akrabalarıy-
la birlikte bir dua toplantısı yapıldı.

**"Söyle: Yasalarımın gömleğimin hoş kokuları yayılır
ve Zafer sancakları onların yardımıyla en yüksek doruk-
lara dikilecektir. Kudret Dilim izzet Ceberutumdan şu
sözlerle hitap ediyor: "Emirlerime cemalimin aşkına uy-
nuz." Hiçbir dilin tarif edemeyeceği bir fazlın rayihası ile
yüklü bu sözlerden Sevgili'nin İlahi kokusunu alan aşığa
ne mutlu. Hayatıma yemin olsun! Lütuf ellerimden seç-
kin insaf şarabını içen bir kimse, yaratık âleminin Ufku
üzerinde parlayan emirlerimi tavaf eder."**⁵⁵

BENİM BEKLEYİŞİM GERÇEKLEŞMİŞTİ

Kıbrıs'ın Lefkoşe şehrinde oturan Sayın Ertan Ökter'in İlahi
aşka olan duyguları Ahmed Levhindeki bu Ayetin: **(Düşman-
larım için bir ateş parçası ve dostlarım için bir bekâ kev-
seri ol)** anlamını canlandırıyor. Kendisi ağır vücuduyla, iki kı-
zı Pembegül ve Safat ile bütün toplantılara iştirak ediyordu.
Lefkoşe'de bulunduğum zaman üçü Ruhani Mahfil üyesi idiler.
Pembegül Sekreter ve Safat Sandık Emimi idiler.

⁵⁵ Kitab-ı Akdes, sayfa: 20 No: 4

Bay Ertan'ın vesilesiyle Ailesinden bir grup İlahi Emri kabul ettiler. Bunlardan Sayın Eren Araç kendisi Muavenet Heyeti üyesidir. Sayın Araç nasıl Bahai olduğunu şöyle anlatıyor:

"Benim hiç bir dine inancım yoktu ve dini kitaplara hiç bir zaman ilgi duymuyordum. Senelerce Amcam (Ertan Ökter) beni tebliğ etmeye çalışıyordu. Bir gün Bana bir kitap verdi. Ben de aldım bir köşeye attım. Geceleri uyumadan evvel kitap okuma alışkanlığım vardı.

Bir gün eşim evi temizlemiş ve bütün kitapları toplamıştı. O akşam her ne kadar aradıysam okumadığım bir kitap bulamadım. Zorunluktan Amcamın verdiği kitabı okumaya başladım. Bir kaç sayfa okuduktan sonra, yeni prensipler ilgimi çekti. O kitabı bitirdikten sonra Amcamdan başka kitaplar istedim. Böylece, bu mütalâalar beni gerçek bir dünyaya ve yaşamın öz amacına çekti."

Sayın Ertan Ökter'in yazdığı kendi öyküsü:

"Ben Kıbrıs Bahailerinden Ertan Ökter. 1943 doğumluyum. Bahai olduktan sonra hayatımda pek çok güzel olaylara tanık oldum. Bunlardan bazı anılarım aşağıdaki gibidir.

Bahailiği ilk kez küçük kardeşim Özden Ökter vasıtası ile duydum. O da dayımın oğlu Mehmet Ülgen'den duymuştu. Kardeşim Özden'in evinde bir akşam toplandık, Mehmet Ülgen de oraya gelmişti. Emri bize açıkladı ve bir çok gün, geceyarılarına kadar Emri konular konuştuk. Duyduğum Bahai Dini beni çok etkilemişti zaten ben devamlı bir bekleyiş içerisinde idim. Bu dini araştırınca, baktım bu gerçekten bir İlahi zuhur ve benim bekleyişim gerçekleşmişti. 20 Ekimin anlamını bilmeden, 20 Ekim 1978 tarihinde Mehmet Ülgen'le birlikte

kardeşim Özden ile Bay Mustafa Salman'ın evine gittik. Orada ben ve kardeşim Özden İlahi Emri kabul edip tescil olduk. Mustafa bey bizlere o günün önemini anlattı. Bahai olduğum zaman kendimi çok mutlu hissettim. Lefkoşe'de altıncı Bahai ben olmuşum. Henüz Lefkoşe'de Mahalli Ruhani Mahfil kurulmamıştı.

Bahai olduktan sonra, artık devamlı, İlahi Emri duyurmaya çalıştım. Daha sonra Sayın Salih Bayraktar ve eşi Bayan Vecihe Bayraktar'ın da Bahai olmalarıyla Mahalli Ruhani Mahfil Lefkoşe'de kurulmuş oldu..

Sonra Yaz okullarına teşrif eden Sayın Edip Tahirzade ve Sayın Ruhîyye Hanımla tanıştım.

1992 yılında Hz.Bahaullah'ın Suudunun 100. yıldönümü nedeniyle Hayfa'ya gittik. Kutsal toprakları ziyaret ettik. Orada bütün dünyadan gelen ahbablarla güruştük. Bize vaad edilen gerçek birliğin örneğini gördük ve çok mutlu olduk. Hayfa'dan dönüşte Edirne'de olan törene iştirak edip Hz.Bahaullah'ın evini ziyaret ettik.

Ailemden Annem, kızkardeşlerim, yeğenlerim ve kızlarım Bahai oldular.

Ertan Ökter.

"EY ÇOCUĞUM!

Kötülerin arkadaşlığı gam arttırır, iyilerin yoldaşlığı ise gönül pasını giderir. "Her kim Tanrı ile ünsiyet etmek isterse Onun dostları ile ünsiyet etsin ve her kim Tanrının sözünü işitmek isterse Onun seçkinlerinin sözünü işitsin."⁵⁶

⁵⁶ Farsça Saklı Sözler No:56

BAHAİLER ATEŞE TAPARLAR

Genç yaşta gerçeği araştıran Sayın Nejat Erdoğan İlahi Emri kabul ettikten sonra ruhani ve sosyal yaşamını yeni inancına göre uyguladı. Kendisi Tanrının varlığına inanmayan biriydi. Bir gün odasında elektronik çalışmalarından yola çıkarak Allah'ın varlığını fark eder. Bu farkediş onu dinleri araştırmasına sevk eder. Bu araştırma sırasında Sayın Firuzeh Sedki ile tanışır ve bu vesile ile yeni Zuhurdan haberdar olur.

Aile içinde nasıl Bahai olduğunu anlatınca, kendisinden bana yazmasını rica ettim. Öyküsü şöyledir:

Bahai dini kaynaklarına göre Bahai olmak; Hz.Bahauallah'a inanmak ve O'nun kurucusu olduğu Bahai Dininin prensiplerini ve kurallarını doğru kabul etmek ve inanmak demektir.

Bu tanımı, bir ruhsal konum ve benim Bahai olduğum anıda zaman içinde bir varış noktası olarak ele alırsak bunun öncesi-nin bir takım değişim-gelişim süreci olduğunu açıkça görebiliriz.

Değişim ve gelişimin doğada gördüğümüz canlı cansız hemen herşeyde değişik seviyelerde var olduğunu biliyoruz. Örneğin; bir kelebeğin yaşam Öyküsü; kozasından çıkmadan öncesi; çıktıktan sonrası gibi. Ya da üzerinde yaşadığımız dünyanın coğrafyasının değişimi gibi. Ben de Bahai olmadan hemen önce bir çeşit değişim ve gelişim sürecinin içindeydim halen de içindeyim.

Bu yazının konusu Bahai olmadan hemen önceki sürecin içinde ne olup bittiğidir.

Üniversite yıllarımın sonuna doğru yalnız yaşadığım evin odalarının birinde, kendi yaptığım elektronik ses ve dekor aletlerinin ortasında müzik dinleyip (genelde pink floyd) yine kendi yaptığım micro işlemci tabanlı devrelerin çalışmasını izlemekten çok ama çok hoşlanırdım.

Yine Böyle bir hoşlanıtı sürecinde, gözüm bir elektronik kartın üzerindeki elemanlara ilişti. Düşüncelerim bu elemanların fonksiyonlarının kendi başlarına ne kadar kısıtlı olduğuna yoğunlaştı. Temelde basit görülen deniz kumunda bulunan sli-kondan yapıldıklarını. Bu elemanların bir araya gelip belli bir bilinç ve zeka seviyesinin yansıdığı bir iletişim içerisinde olduklarını ve sonuçta bir anlamı olan iş yapmalarını düşündüm. Bu elemanları bir araya getirip aralarındaki o ilişkiyi kuran ve sonuçta bir iş yapmalarını sağlayan bendim. Ama benim varlığını o elektronik devrenin bir elemanından tanımlamasını bekleyemedim. Doğal olarak bir sli-kon yapısından daha karmaşık bir yapıda olan bir varlık bu elektronik sistemi var etmişti. Bu elemanın benim varlığımı yok sayması çok doğal olmasına karşın doğru olması gerekmezdi. Onun yapısını belirleyen sınırları düşündüğümüz zaman bunu daha iyi anlayabiliriz. Garip gelebilir ama buradan şu sonuca atladım. Benim insan yapımla ve evrendeki şu anki seviyemle Tanrı yok demem çok doğaldır, ancak bu doğru olduğum anlamına gelmez. Ya Tanrı yukarda bir yerlerde benim bu elektronik sistemi seyrettiğim gibi, bu evrenin sistemlerini ve bizleri seyrediyorsa ki bu da çok doğaldır. Ancak bunun doğru olma olasılığı bile insanın Tanrıyı kabul etmediği zamanki kaybının ne kadar büyük olacağını göstermeye yeter diye düşündüm. Birden kendim bu kaybı göze alamayacağımı anladım ve inandım ki bizlerin ve çevreleyen herşeyin zekası ve bilinci bizden çok daha gelişmiş kompleks bir yapıya sahip bir yaradan vardır.

Tanrının var olduğu inancına vardıktan sonra ilk düşündüğüm şey onunla yaradanları arasında bir iletişim yolu olması gerektiğiydi. Düşünceme göre ona inananla, inanmayan arasında ki fark bu iletişimin olup olmamasına bağlıydı. Nedeni de yaşamımızı daha verimli kılacak ve bu hayattan sonra ne olacağına

ilişkin ipuçlarını alacağımız en iyi kaynak bu sistemi yaratan ve yönetenin kendisinden başka değildir şeklinde düşünmemdir. Bu düşünce de beni, Tanrı-insan iletişiminin dinler aracılığıyla olabileceği inancına getirdi. Değişik dinleri okuyup araştırmaya karar verdim. Musevi, Hristiyan ve İslam dinlerinin ana kitaplarını okuyup bu dinlere mensup kişilerle okuma ve derinleşme seanslarına katıldım. Ancak bu sürecin sonunda düşüncelerim, insanların birbirlerini Tanrı adına nasıl yok etme çabasına girdikleri ve dinlerin bir savaş nedeni olup, insanlar arasında ayrılıklara neden olduğu, bu yüzden çok insanın bundan büyük zararlar gördüğü şeklinde yoğunlaştı. Bir başka deyişle inancım, Tanrının var olduğuna biçimlendi ancak hakkında bilgi topladığım dinlerin bugünkü sergilediği durumun bu inancımı zorladığını düşünmeden edemiyordum. Daha ötesi insanların dini inançlarını neden gösterip Tanrı adına birbirlerini katletmesi yada taciz etmesi bana son derece tiksindirici geliyordu.

Ben bu düşüncelerimi o zamanki kız arkadaşım şimdi eşim Firuzeh Sedki ile paylaştım. Aslında bu konu benim için bir kızla her zaman konuştuğum konulardan oldukça farklı ve alışılmadık olduğundan Firuzeh'den de pek bir şey beklemiyordum. Sadece bu düşünceler, o sıralar beynimi çok meşgul ettiğinden bir anlamda içimi açmak isteği duymuştum. Firuzeh'nin benim çok karmaşık sayabileceğim Tanrı varlığı ve insanların evrimi ve dinler arasındaki bağlantılarla ilgili düşünce ve sorularına çok rahat ve ilginç yanıtlar verip yorumlar yapması beni hayrete düşürdü.

Önceleri bunu Türkiye'ye Üniversite öğrenimi yapmaya gelen İranlıların oldukça iyi eğitilmiş ve genel kültürlerinin çok gelişmiş olduğuna yorumladım. sonraları Firuzeh'e bilgilerinin kaynağının ne olduğunu sorduğumda Onun bir Bahai olduğunu öğrendim.

Bundan sonra da Bahai dinini Firuzeh'den başka kaynaklardan duymaya karar verdim. Bun da benim Firuzeh'ye olan hislerimin bu dini algılama biçiminde etkisi olmamasını sağlamaktı.

O günlerde bir cafe-barda hafta sonları görüştüğüm Sudanlı öğrenci bir arkadaşım vardı, birlikte değişik konularda konuşur bira içerdik. Böyle bir konuşmaların birisinde, ona Bahai Dinini duyup duymadığını sordum. O da bana çok iyi bildiğini Afrika'da Bahailerin ateş dansı yapıp ateşe taptıklarını söyledi. Bunu aynı anda barda olan Nijeryalı arkadaşı da başını sallayarak onayladı.

Daha sonraları Firuzeh ile beraber olduğumda onun devamlı olarak yanında -sigara kullanmamasına karşın- kibrit taşıdığı dikkatimi çekti. Onu kırmayacak şekilde test edip gerçeği anlamaya karar verdim. Ateşin onun için kutsal bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Eğer durum böyle ise sevdiğim bir insan olarak onu bu inancından vazgeçirecek, ateşin insanın kontrolünde olan bir şey olduğunu kanıtlayacaktım. Bu düşüncelerle kibrit istedim ve o da çıkardı verdi. Sonra: "Bak Firuzeh, eğer ben bu yanan kibriti yere atarsam bana ne söylersin?" dedim. Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Daha etkili olmak için: "Bu ateşi yere atıp üzerinde zıplarsam söndürmek için bana ne söylersin?" Bu sefer şaşkınlıktan gözleri iyice büyüdü. Sonra ağzından çok hafifçe "hiç" sesi çıktı. "Hiç bir şey." Bundan sonra da herşeyi bilen adam edalarıyla "Bak Firuzeh, inancında özgürsün ama eğer ateşe tapmak, bu çağda geçerli diyorsan bir arkadaşın olarak sana yardım etmek isterim" dedim. "Ne ateşi?" diye sordu. Ben, kibriti niye taşıdığını sorduğumda, kibritin bir hotelin, reklam olsun diye ablasına verildiği o da kaldığı öğrenci yurdunda zaman zaman elektrik kesintisi olduğundan gerekebilir diye yanında taşıdığını söyledi. Doğal olarak büyük bir utanç içindeydim.

Bir kaç gün sonra bana: "Yeni Bahçe" ve orijinal başlığı "Mufavezat-ı Abdülbaha Bazı sorulara cevaplar" şeklinde yazılmış kitabı verdi. Bunları okuduktan sonra aslında düşünceleirim ve hislerimden ötürü oldukça uzun bir zamandan beri bir Bahai olduğumu anladım. Firuzeh ile evlendikten sonra da Bahai töreniyle kayıtlı bir Bahai oldum. Bahai olmanın sosyal yönden bir başka iyi tarafı da artık hem bir dini inancımın olması hem de çok sevdiğim Atatürk'ün Türkiye insanına tanıştırdığı prensiplerle çelişkisiz yaşayabilmemdi.

Necat Erdoğan

"Ey Tanrısal Melekût'u arayan kimse! Bu dünya, insan vücuduna ve Tanrı Melekûtu ise yaşam ruhuna benzer, insan vücudu dünyasının ne kadar dar ve karanlık olduğuna ve çeşitli hastalıklara yakalandığına fakat insanın ruhani dünyasının nedenli aydın ve güzel olduğuna dikkat et. Melekût âleminin bu aşâklık dünyada nasıl tecelli edip onun hükümlerinin nasıl uygulandığını bu örnekten kavra. Ruh her ne kadar gözlerden saklı ise de beden dünyasındaki onun hükümlerinin geçerliliği apaçık olarak görünmektedir, aynı şekilde Tanrısal Melekut bu cahil halkın gözlerinden saklı olduğu halde basiret sahiplerinin yanında gün gibi aşikârdır.

O halde sen büsbütün melekûti ol, ki böylece, bu aşâklık dünyayı unutup İnsanoglu âlemi senin ilgini çekmeyecek kadar ruhsal duygulara dalasın."⁵⁷

⁵⁷ Hz.Abdülbaha'nın Yazılarında Seçmeler, sayfa 148- 149, no 161

KÜL ALTINDA ATEŞ

Türkiye'nin küçük şehir ve kasabalarında hazır ruhlardır ve eğer İlahi Emri duyurmak için hikmetle davranılırsa, bu hazır ruhlara ulaşılabilecektir. Gümüşhane'de Orta okul Müdürü olan Fikri Efendi isminde bir zat Hz.Şevki Efendi zamanında Karadeniz dolaylarında çok duyuru yapmış ve bu duyurular sonucunda bir çok kişi İlahi Emri kabul etmişler. Ancak bağınaz kişilerden çok işkence ve eziyet çekip zor durumda kaldıkları ve ailelerini korumak için Emri çocuklarına anlatmamışlardır.

1970- 80 yılları arasında Anadolu ve Karadeniz'e çok seyahatler yapıldı. Trabzon'a Bir gidişimde daha önceki seferlerde gördüğümüz Ziya Bey isminde bir zatın ziyaretine gittik. Kendisi üzülerek, "Eşim sizi çok görmek istedi, şimdi Bayburt'a gitti, Ben yarın veya öbür gün Bayburt'a gideceğim, isterseniz beraber gidelim" dedi.

İstanbul'dan ayrılmadan önce bir ahbab: " Sakın, Gümüşhane taraflarına gitme, oralandaki insanlar çok mutaassıptırlar, senin konuşma şivenden yabancı olduğun belli olur" dedi. Bu tavsiye nedeni ile Ziya Bey'e: "Gelmeye karar verirsem size bildiririm" dedim. Hemen Trabzon Mukaddes Ruhani Mahfiline gitmem konusunda, meşveret etmelerini rica ettim. Ruhani Mahfil nasıl uygun görüyorsa öyle yapmalıyım diye içimden geçirdim. Ruhani Mahfil gitmemi uygun gördü. Genel görüş olarak bir yabancı adamla yalnız gitmek istemedim. Bu nedenle Bayan Şebroh'a benimle gelmesini rica ettim. Kendisi hasta olduğu halde kabul etti.

Hareket etmeden önce (Kitre Köyü'nden, olan ve kendisi Emri kabul ettiği halde kocası muhalif olduğu için tescil olamayan) Bahaizade olan, rahmetli Hüseyin Erol'un kızı Nihal Hanım'ı ziyaret ettik. Ona: "Bayburt ve Gümüşhane'de eski ahbaplardan kimler hayatta?" diye sorduk. "Varsada gizli tutuyor-

lar ve ben tanımiyorum. Siz Bayburt'ta ağabeyim, Naim Bey'de kalın ve Kitre Köyünde de küçük kardeşim olan Vasfi Rıza Bey'de kalın. Bunların Emir'den haberleri var, ama Bahai değiller" dedi .

Bayburt'a varınca Ziya Bey'den, bizi Naim Bey'in evine götürmesini ve eşini oraya getirmesini rica ettik.

Naim Bey'in vefat eden babası derin bir Bahai idi. Ancak çok eziyet ve işkence gördüğü için ailesini Emir konusunda etkilememiştir. Biz Naim Bey'leri tanımiyorduk ve onların Emir hakkında bilgileri yoktu.

Kendimizi şöyle tanıttık: "Babanızın ruhani dostlarındanız. Trabzon'da babanızın vefat etmiş olduğunu duyduk, ailesine başsağlığı dilemek ve Kitre Köyü'ne gidip mezarında Mağfiret duası okumak için geldik."

Naim Bey'in 3 okumuş kızı vardı. O gün bu kızlarla Emrin tarihi ve Bahai prensipleri hakkında konuştuk. Kızlar çok dikkatle dinlediler ve: "Bunlar bizim ve bu günkü toplumun ihtiyacı olan prensiplerdir" dediler. Naim Bey'in Nevvabe ismindeki ortanca kızı Erzurum'lu biriyle nişanlanmıştı ve nişanlısının babası onlarda misafir olarak kalıyordu. Bu misafirin yanında, Emri konuşmalar yapmaktan çekindiklerini hissettim. Naim Bey'in eşine: "Müsterih olun, misafirinizin yanında Bahailik hakkında konuşmayacağız" dedim.

Akşam yemekten sonra Ziya Bey hanımı ile beraber geldi. Biz konuşuyorduk ki Naim Bey ve misafiri geldiler. Onlar yemeklerini bitirdikten sonra televizyon odasına geçtiler. Biraz sonra bizi de oraya davet ettiler. Dünürleri: "Neden benim geliminin ismi Nevvabe'dir?" diye ısrarla soruyordu. Her ne kadar; "babasına sormalısınız" diye söylesem de tekrar tekrar soruyordu. Nihayet, Naim Bey baktı ki konuşamıyorum, kendisi konuyu açtı ve Babasının Bahai olduğu için bu Nevvabe ismini to-

rununa seçtiğini söyledi. (Nevvabe, Hz.Abdülbaha'nın annele-
rinin ismidir.) Naim Bey, dünürüne yalan söylememek için ba-
basının ve bizim Bahai olduğumuzu söylemişti. O gece saat
üçe kadar Emri konuşmalar yaptık. Ertesi gün Sabah izin ala-
rak onlarla beraber sabah duasını ve sonra kahvaltıda sofraya du-
asını okuduk ve emri konuşmalara devam ettik.

Naim Bey'in büyük kızı Latife çok zayıf ve üzüntülü görü-
nüyordu. Kendisine: " Hasta mısın?" diye sordum. "Hayır sade-
ce düşünceli ve efkârlıyım" dedi. "Bankada iyi bir işin ve geli-
rin var, neden düşünüyorsun?" diye sordum.

Sanki üzüntüsünü biriyle paylaşmak istiyor gibiydi: "Dört
sene evvel Trabzon'da uzak akrabamız olan bir mühendisle ni-
şanlandık. Bayram nedeni ile hediye olarak bana bir elbise ge-
tirdiler. Annem beğenmedi, geri gönderdi ve bizim ayrılmamı-
za neden oldu. Dört sene geçtiği halde ne o evlendi ne de ben
kimseyi kabul etmedim. Birbirimizi seviyoruz" dedi. Ben:
"Üzülme, hakkında dua edeceğim ve Trabzon'a gidince nişan-
lının ailesini ziyaret edeceğim" dedim.

O gün öğleden sonra taksi ile Kitre Köyü'ne gittik. Kitre Kö-
yü, her tarafı yeşil ve temiz bir kasabadır. Okulu vardı ve in-
sanları da diğer köylere nazaran daha medenidir. Hemen herke-
sin okuma yazması vardı. Orada rahmetli Hüseyin Erol'un oğlu
Vasfi Rıza Bey'in evinde kaldık ve bu aileye İlahi emri duyurduk.
Eşi ısrarla tescil olmak istedi. Ancak Vasfi Bey istekli değildi. Bu
Bayan Hz.Abdülbaha'nın resmini ve İsmi-Azam'ı bize göstere-
rek, kayınpederi hayatta iken bunların duvarda asılı olduklarını
söyledi. "Babanızın ruhunu şad etmek ve evinize bereket ve
mutluluk getirmesi için tekrar onları asın" diye tavsiye ettik.

O köyden dönmek için hiç bir vesait yoktu. İkinci gün Vas-
fi Bey'e: "Biz Gümüştane'ye gitmek istiyoruz. Orada tanıdığı-
nız Bahai var mı? ve nasıl gidebiliriz?" diye sorduk. Vasfi Bey:

"Eski Bahailerden kimse kalmadı. Ancak babamın dostlarından ve eski ahbablardan Karakalle ailesini tanıyorum ve evlerini biliyorum. Fakat onların büyükleri Bay İhsan Karakalle çoğunlukla Ankara'da bulunuyor. Pambuk hanım isminde bir gelinleri var, iyi bir insandır ve Bahailikten de haberi var" ve ilave ederek: "İki gün daha kalırsanız sizi traktörle ana caddeye götürürüm" dedi.

Biz de iki gün daha kaldık. Böylece toplam 4 gün o köyde Erol ailesi ve diğer insanlara duyuru yapılmış oldu. Vasfi Bey'in eşi tescil olmak için kocasına yalvarıyordu. Biz kendisine: "Siz kalbinizle Hz.Bahaullah'a inanmışsanız, Allah sizi görüyor ve Vasfi Bey hazır olunca o zaman beraber tescil olursunuz" dedik. Ona "Yeni Bahçe" ve "Münacaat" kitaplarını verdik ve çocuklarıyla beraber okumalarını tavsiye ettik.

O gün sabah erken traktörle yola çıktık. Giderken, çok harap ve pis olan bir köyden geçtik. Çarşafli kadınlar ve sakallı erkekler gördük. Ayrıca hoca kılığında insanlar da vardı. O köyden geçerken, Vasfi Bey: " Bizim köyde okul yapıldığı zaman bu köyde de okul yapıldı. Ancak bu köyün hocaları: 'Bu okul gavur yetiştiren bir yuvadır' diyerek okula gelen çocukların devam etmesine mâni oldular. Bizim köydeyse, dedem, babam ve Amcam Bahai oldukları için okulu himâye edip korudular. Oradan mezun olan çoğu öğrenciler yüksek tahsile kadar okumaya devam ettiler" dedi. Biz de: "İlahi Emir bulunduğu yere etki ederek, medeniyet ve temizliğin olmasını sağlıyor. Ancak ondan uzak kalmanın zararları da bakın diğer köyde nasıl açıkça görünüyor" dedik. Daha sonra otostop yapıp kamyonla Gümüşhane'ye gittik. Vasfi Bey bizi Karakalle'lerin evlerine götürdü. Kendisi de Sayın İhsan Karakalle'nin Bahailik hakkında görüşlerini anlamak istedi. Maalasef İhsan Bey Ankara'da bulunuyorlardı. Pambuk hanımda evde yoktu. Zehra ha-

nım isminde yaşlı bir bayan vardı. Bahai midir diye kendisine: "Teyze! Günde kaç sefer namaz kılıyorsunuz ve ne zaman oruç tutuyorsunuz?" diye sordum. O da: "Günde beş vakit namaz kılıyorum ve Ramazan ayında oruç tutuyorum" dedi

Kendi kendime: " Bu bayanın Bahailikten haberi yok" diye düşündüm. Pambuk Hanım'a bir mektupla geldiğimizi ve İstanbul adresimizi yazayım diye öbür odaya gittim. Mektup yazarken, Zehra hanım, Hz.Bahaullah'ın münacaatlarından (Senin diktiğin bir fidanım... ve Rızkım güzelliğin...) gibi iki-üç münacaatı sesli okuyordu. Yanına gittim: "Bu münacaatları nereden öğrendiniz?" diye sordum.

"Gümüşhane'de eşim, eşimin oğlu ve bir kaç kişi daha Bahai idiler. Hepsi vefat ettiler" dedi. "Siz Bahai misiniz?" diye sorduğumda da "Evet" dedi.

"Nasıl olur da İslam namazı kılıp orucunu tutuyorsunuz?" dedim.

"Kızım! O zaman çok problemler vardı. Erkekler toplanırlardı, kendi aralarında ibadet edip toplantı yaparlardı. Bize de bu münacaatları öğrettiler" dedi.

Sayın İhsan Karakelle'nin Ankara'daki adreslerini aldım.

Gümüşhane'den Trabzon'a gittik. Bayburt'ta Latife'ye verdiğim sözü yerine getirmek için nişanlısının annesini ziyaret ettim. Hz.Bahaullah'ın teyidi ile gerekli olan konuları konuştum. Aynı zamanda bu aileye duyuru da yaptık. Daha sonra Trabzon'a yaptığım seyahatimde Latife'nin nişanlısıyla evlenmiş ve bebek beklediklerini görünce çok sevinmiştim.

Rahmetli Bayan Münevver Hidayet, Muavenet Heyeti üyesiydi. Ve aynı zamanda Karadeniz bölgesinde duyuru, onun görevi idi. Bu nedenle bu seyahatin raporu ve sayın Karakelle'nin Bahaizade olduğunun bilgisi ve adresi, Münevver Ha-

nım'a verildi. Münevver Hanım cevapta: "Bu zat siyasetle ilgilidir" diye cevap yazdılar. Bir seneye kadar Sayın Karakelle emekli oldular. Rahmetli Münevver Hanım ve Ankara'daki bazı ahabplar onunla temas kurdular ve neticede Sayın İhsan karakelle ve kız kardeşleri tescil oldular. Sonra İhsan Bey Gümüşhane'ye gidip anneleri, Zehra hanım ve Pambuk Hanım'ı tescil ettiler. Daha sonra Rahmetli eşi tescil oldu.

İhsan Bey Bahai olan ve olmayan insanlar tarafından, saygı duyulan bir zattı. Ahkara Mukaddes Ruhani Mahfilinde hizmet etti. Merkezi Ruhani Mahfil'in bir problemi varsa, İhsan Bey'in geçmişteki mesleğinden dolayı, tanıdığı devletin ileri gelenleriyle, problemi çözmeye çalışırdı. İhsan Bey iki sefer Mukaddes toprakların ziyaretine nail oldular.

Not: Kitre Köyden olan rahmetli Hasan Erol ve Hüseyin Erol İlahi Emre çok bağlı ve derindiler. Hasan Erol ailesiyle Bursa'ya nakledildi, eşiyle Bursa Mukaddes Ruhani Mahfil üyesi ve kendisi senelerce o Mahfilin sekreteri idi. Sonra İstanbul'a taşındılar.

Büyük kızı olan Sayın Oya Özdemir ailesiyle hâlâ Bursada ve Emrin hizmetinde başarılıdır.

İkinci kızı Leyla hanım İzmirde ve İlahi Emre bağlıdır.

Hüseyin Bey Kitre köyünde kaldı ve orada vefat etti.

"EY TOPRAK OĞLU!

İlelebed diri olan Sevgilinin eşsiz şarabına göz kapama; fâni ve bulanık şaraba göz dikme. Birlik Sâkisinin elinden bâkilik kadehlerini al; al ki tamamıyla ayıp, Görünmeyen Muganninin manevi nağmelerini işitesin. Söyle: Ey Alçak Yaradılışlılar! Niçin benim ölümsüz kudsiyet şarabımı bıraktınız da fâni suya döndünüz?"⁵⁸

⁵⁸ Farsça Saklı Sözler No: 62

BAHAİLER AMERİKA'NIN UYDUSUDURLAR

Adana'da tescil olan Özcan Mucuk, duyuruda ve Emrin çeşitli kurumlarında hizmet vermektedir. Biri kız ve diğeri oğlan olan iki çocuğu var. Her iki çocuğunu Bahai usulüyle yetiştirmiş olan Sayın Özcan Mucuk, nasıl Bahai olduklarını şöyle anlatıyor :

Rahmetli Ömer Mucuk'la evlendiğimden bir müddet sonra, sosyalist gençlerle arkadaşlık yapmaya başladı. Bu arkadaşlık devam ettikçe onların etkisinde kalıp, bağlı oldukları sosyalist partiye üye oldu. Bunlar başka gençleri üye yapmak için çok çalışıyorlardı. Onların sloganları da: 'Milleti ve memleketi kurtarmalıyız'dı. Çok içki içerlerdi, sarhoş olunca da Allah'a, Dine ve Peygambere ihanet ederlerdi. Evde küçük bir Kur'anımız vardı. Onu parça parça yırtıp, yere attılar ve üstünde yürüdüler. Ömer'in annesi bunların yaptıklarından azap çekerti...

Bir gün Cuma isminde bir Bahai, Ömerle Bahailik hakkında konuşmuş ve Muhlis* Bey'lerin adresini vererek, ocakbaşı günlerini söylemiş. Ömer de: "Benim dine ihtiyacım yok" demiş. Bu konuyu ve ocakbaşı davetini arkadaşlarına söyleyince, onlar kendisine, Bahailerle dostluk kurmasını teşvik ettiler. Ve: "Bahailer bizim aleyhimizdedirler ve Amerika'nın uydusudurlar. Sen onların teşkilatına gir ve Amerika'dan gelen planları Sosyalist Partisine bildir..." dediler.

Böylece, ben ve Ömer sürekli olarak Muhlis Bey'lerin Ocakbaşına gitmeye başladık. Her toplantı dönüşümüzde, arkadaşları onun etrafında toplanır ve sosyalist parti aleyhinde, Amerika'dan gelen planları sorarlardı. Ömer de: "Henüz bir şey bulamadım" derdi.

Bir gün Ömer'e tenbih ettiler: " Sen evlerinin en gizli yerlerini, meselâ banyo borularının arkalarını arayacaksın. Çünkü gelen bilgileri gizli yerlerde saklarlar."

Tesadüfen bir gün bir toplantıya gittik, Muhlis Bey'in kızı Viyole Hanım Ömer'e: "Bizim banyodaki musluk bozuldu, siz tamir edebilir misiniz?" dedi. Ömer'de böyle bir fırsatı arıyordu. Hemen gitti, tamir etti ve plan diye bir şey bulamadı.

Ömer, sosyalist düşüncüyü metheden roman şeklinde iki kitap yazmıştı. Arkadaşları Ömer'e: "Bu kitapları basıp yayınlasan, çok iyi satılır ve sen zengin olursun" diye ısrar ederlerdi. Daha sonra kitaplar 'Yeni Adana Gazetesinde' yayınlandı.

Ömer yavaş yavaş Bahai prensiplerini benimsedi ve Hz.Bahau'llah'ın Emrini ve prensiplerini yayarsa memlekete ve millete daha iyi hizmet edebileceğinin sonucuna vardı. Bir müddet sonra ikimiz İlahi Emri kabul edip tescil olduk. Fakat Sosyalist arkadaşlar bizim aleyhimize idiler ve rahatsız ediyorlardı. Muhacerete gitmeye karar verdik. Merkezi Mukaddes Ruhani Mahfile bir dilekçe yazarak, kararımızı bildirip muhaceret noktalarını rica ettik. Cevapta bize bir kaç ada ve bir kaç şehir önerdiler. Bahai olmayan arkadaşlara: "Biz Avustralya'ya gidiyoruz" dedik. 1971'de Balıkesir'e muhaceret ettik. Oraya vardığımız da Ruhani Mahfil kuruldu. Rahmetli Ömer duyuruda çok başarılı idi. Çok kimselerin imanlarına neden oldu. Derinleştirme kurslarıyla ahbabların bilgilerini artırmaya çalışıyordu. Kendisi tebliğ de ve diğer hizmetlerde manevi görevini yerine getirdi. Ömer 1994 te muhaceret noktasında Ebha melekutuna suud etti.

*Türkiye'nin başarılı muhacirleri olan Sayın Muhlis ailesidir. İlk olarak İzmir'e sonra da Adana'ya hicret ettiler ve senelerdir Adana'da duyuru da ve Bahai Düzeninde başarılıydılar. Kızlarının biri sayın Viyole Bağçuvan Muavenet Heyeti üyesi ve Sayın Susan Merter Merkezi Mahfilde hizmet vermektelerdir.

"EY RUH OĞLU!

En çok sevdiğim şey insaftır. Bana rağbetin varsa ondan yön çevirme; Güvenimi kazanmak istiyorsan ondan

gafil olma. Bir şeyi başkalarının gözüyle değil kendi gözünle görür ve başkalarının bilgisi ile değil kendi bilgile bilirsen buna muvaffak olursun. gereğini artık sen düşün. Bu benim sana bir ihsanım, senin için bir inayetimidir. Onu gözden ırak tutma."⁵⁹

İNSAFLI ARAŞTIRMACI

İstanbul'un etkin ahablarından ve Merkezi Mahfil üyesi olan Sayın Tuncay Onat okumayı ve araştırmayı sevdiği ve Türkçeye çevrilmiş olan eserleri mütalaa ettiği için kendini bilgilendirmiştir. Bu nedenle duyuru ve hizmetin önemini farkettiği için Emrin hizmet alanında ve özellikle duyuruda başarılıdır. Tuncay Bey vesilesiyle Emri kabul eden kişilerde, hizmet alanında başarılıdırlar. Kendisinden bir müddet sonra eşi Sayın Zekiye Onat iman etti. Merkezi heyetlerde ve enstitü faaliyetlerinde ve kılavuzlukta başarılıdır.

Onat ailesi iki çocuğa sahiptir. İlk çocukları Sevil isminde çok güzel, Emirde derin ve aktif bir genç kıızı idi. Sevil Bahai eğitiminden öyle bir pay aldı ki daha 12 yaşında iken 1992'de İstanbul'da olan Birleşmiş Milletler'in Habitat Konferansında keman çaldı. Başlamadan önce konuşmasında: "Ben bu sanatı Emir de hizmet etmek için son derecesine kadar öğreneceğim" dedi.

Sevil daha 14 yaşında iken Molla Hüseyin Kitabını İngilizce'den Türkçeye çevirdi. Ondan sonra William Sears'ın yazdığı "Tanrı Gülmeyi sever" kitabının tercümesini bitirmek üzere iken

⁵⁹ Arapça Saklı Sözler No: 2

kanser nedeniyle Meleküt'ü Ebha'ya uçtu. Bütün toplumu hasret ve üzüntü içinde bıraktı. Anma toplantısında Milli Mahfil Sekreteri: "Yüce Adalet Evinden gelen mesajları Sevil Türkçeye çevirirdi" dedi.

Sevil billur (cam) tabut ile, ilk olarak İstanbul Bahai Mezarlığında defin edildi ve bu mezarlığın açılış nedeni oldu.

Sayın Zekiye Onat'la otobüste bir seyahat yaparken: "Sevil'in vefatında biz Bahai olmasaydık Tuncay alkolik olurdu ve ben de ya deli olurdum, ya da intihar ederdim. Ancak, Hz.Bahau'llah'ın bize verdiği güç ile yaşayabildik" dedi. Gerçekten Sayın Tuncay ve Zekiye Onat Sevil'in vefatında gösterdikleri sabır ve metanet ile bütün ahbablara örnek oldular.

Sayın Tunçay Onat'ın yazdığı öyküleri: NASIL OLDU DA BAHAI OLDUM

Bu, ilk bakışta kolaylıkla cevaplandırılabilir bir soru gibi görünse de, kişilerin bilgi, duygu ve düşünce sonuçlarını kullanırken kaçınılmaz şekilde istem dışı olarak etki aldıkları inanç halları ile ilgili bir konu olduğundan ve doğal olarak her kişinin kendi kabullerinin! çok açık seçik ve doğru olduğunu kabul etmesinden dolayı; insanları tatmin edecek açıklıkta bir cevap verebilmek oldukça zordur.

Bunun yanı sıra, adına din denmese de yaptığı etki bakımından yine kişinin hayatı yaşamasına yön veren ve bu anlamda inanç fonksiyonunun açığa çıkması olmakla beraber, doğa üstü gücün varlığını kabul etmemek ve sadece doğa üstü gücün varlığını kabul etmemiş olmakla müsbet bilim sağlamlığını taşıdığını zenneden materyalist görüşlerinde dinleyebileceği bir cevap olması gerekmektedir.

Neden kendi düşünce sistemimin temel değişimini cevaplandırmak isterken vereceğim cevabın nasıl kimseleri tatmin etmesi gerektiğini düşündüm? Bunun sebebi kendim ile ilgili bir konuda başkalarının durumu almak gibi bir endişeden dolayı değil. Vereceğim cevabın kendime karşı sağlam olabilmesi için gerekli olmasındandır. Hatta belki çok büyük ve haddini aşan bir iddia gibi görüneceğini bildiğim halde söylemem gerekir ki; böyle bir konuda söylenecek olanların, insanoğlunun algılayabildiği varlık alemini izah edebilmesi gerekir.

Bence bu konu, kendisi için 'ben buyum' diyebilen veya başkalarının düşüncelerini yapılandıran konularda 'bu budur' diyebilecek iddiaları taşıyan her kesin muhatap edilmesi gereken bir konudur.

Kendimi bildim bileli, normal olarak her insan gibi çevremle alışverişimin varlığının farkında idim. Çok net olarak hatırladığım bir anımı paylaşmak istiyorum. Çok küçük bir çocuktum. Yaşımı hatırlamıyorum ama, annem ve babamla misafirlığe gittiğimiz zaman uyuduysam kucakta taşındığım dönemlerdi. Bir akşam uyumadığım bir misafirlikten dönerken, yürüdüğümüz yolda rüzgârın esintisinden üşüdüğüm için olacak, rüzgârın nasıl oluştuğunu çözmeye çalıştım. Yolun kenarındaki ağaçlara baktım. Hepsî sallanıyordu. Cevabımı bulmuştum. Evet rüzgârı ağaçlar yapıyor. Bu büyük keşfimi hemen çözüm için kullanmak istedim ve üşümek için ağaçsız bir yerden yürümeye başladım. Hayret yine üşüyordum ve bu ağaçsız alanda da rüzgâr esiyordu. Zannederim bu araştırma o kadarla kalmıştı.

Bu iletişimin: Farkında olsam da olmasam da varlığımın her anında etkin olduğunu düşünüyorum. Tabiidir ki bunu bir tek benim kendime has bir özellik olarak değil. Var olan her şey için geçerli olduğunu kabul ederek söylüyorum. Bu hikayede

'ben' kelimesinin çok kullanılması kendimi özel kabul etmekten değil. Kendimi hikâye ediyor olmamdan kaynaklanacaktır.

Varoluş maceramın, kendi aklımın erdiği kadarı ile kaba çizgilerle kısa bir analizini yapmak istersem, annem, ablam gibi kadın olan yakınlarımı koruma güdüsü ile karışık koyu bir kıskançlık duygusunu hatırlıyorum. Zannediyorum bu içinde yetiştiğim erkek topluluklarındaki küfür etme ve aşağılama melzemesi olarak kadınların kullanılmasından ve bunun çok yaygın olmasından kaynaklanıyordu. O kadar çok kıskanırdım ki bu hal, onlar ile bir yere gitmeyi benim için dayanılması gereken bir işkence haline getirirdi. İşin enteresan tarafı bende içinde yetiştiğim erkek toplumunun kültürünü almıştım ve doğrusunu söylemek gerekirse de oldukça da başarılı idim.

Bu arada, 'namus' 'iffetlilik' 'sadakat' ve 'ahlak' gibi kavramlar bu değerler kompleksinin içinde vazgeçilmez olarak vardı. Hatta uğruna dayak yemeyi göze alarak kavga edilecek kadar. Bu dönemleri cesurluğa örnek olabilmem yanında korkuyu da insanın kimse ile paylaşamadığı bir erdem olarak hatırlıyorum.

Aileme içinde yaşadığım topluma teşekkür ederim ki her ne kadar bir bütün olarak her şeye teşhis koyabilme pratikliği olmasa da bana içinde (ve bence her hangi bir varlığa bakışın içinde de mutlaka bulunması gereken) temel insani niteliklerin bulunduğu bir kültürü verdiler.

Ama ne yalan söylüyeyim bu insani niteliklerin üzerimdeki etkinliğini yok edememekle beraber onları disiplin haline getirerek yaşayamadım. Bu durum bana hiç farkında olmadan başka bir beceri kazandırdı. Her şeyi arzularıma uydurabilme becerisi.

Böyle bir halin ucubeliği hakkında fazla bir şey yazmaya gerek yok sanırım. Bu öyle bir ortamdı ki hemen hemen her

şey, yani dinden gelen veya kültürel veya prensipler olarak bildiğim bütün değerler o andaki arzularımın keyfine kalıyordu. Bu durum sadece o anın kolaylığı olarak kalsa gene iyi, ama öyle olmuyor. Benim daha sonralarımı daha da dejenere edecek şekilde besliyordu.

Üniversite, askerlik ve evlilik, bu sürecin içerisinde herkesin tanıdığı aşamalar geldi geçti. Üniversiteyi bitirdiğim günü hatırlıyorum. İstanbul Üniversitesi'nin bir zafer takı şeklindeki büyük tarihi kapısına doğru yürürken bu kapıya sığıp sığmayacağıma düşünene kadar duygu dolu idim. Sonra ırkının kahramanlık hikayeleri ile büyümüş ve vatan sevgisini tadan bir genç olarak askerlik ile tanıştım. Ve daha sonra bu günkü eşimle, yoğun bir duygusallığın sonucu olan evlilik.

Kendime göre iddia edebilirim ki hemen hemen hiçbir süreci duygusal olarak tatmadan sadece düşünce bazında yaşamadım. Belki yaşayamadım desem daha doğru olacak. Fark etmişim ki ya aklımı duygularımın kontrolünde kullanmıyordum yada aklın doğru bulduğum bir öğe bende duygu haline dönüştüğü zaman kullanılabilir oluyordu. Daha basitçe söylemeye çalışırsam: Davranışlarım ne sadece aklımın nede duygularımın belirlediği bir şey değildi. En azından ikisinin karışımı olan bir müşterek durumdu. Bunun doğal sonucu olarak çelişkili yaşanan her anda ya direk duygular veya aklın becerileri refleksi olarak saf şekilde olaya müdahale ediyor ve durum kurtarılıyordu. Bu kurtarılışı anı, bir sonrasının bilinçle oluşturulduğu zannedilen başlangıç noktalarından biri oluyordu. İşte benim kendim için analizini yaptığım oluşum sürecimin metodu.

Şu sorulardan kurtulamıyordum: Anlamım nedir? Anlamları nedir?

Bütün bunlar var olmak ve yok olmak gerçekleri ile birlikte ne şekilde buluşturulursa gerçek olarak yaşanabilir.

Bu durumdayken bir akşam bir rüya gördüm. 1982 yılıydı. Bu kısmın tamamen kişisel olduğunu ve sadece kendimi etkileyen bir olay olduğunu hatta bu hikayemi okuyan bazı insanların konuya getirilen bir hafiflik olarak niteleyeceklerini biliyorum. Ama benim Bahai Dinini araştırmamda çok büyük etkisi olduğu için samimiyetin gereği olarak anlatmadan geçmek istemiyorum.

Rüya şöyle idi: Hiç bir görüntünün olmadığı dalgalanan bir alaca karanlık ve bir ses: "Sana bazı ayetler vereceğiz ve sen onları koruyacaksın." Ben cevap verdim: "Peki ölsem bile onları koruyacağım." Sesleniş devam etti: "Hayır ölmekle değil senden sonra da onları senin gibi koruyacaklar, onlara teslim etmekle koruyabilirsin." cevap verdim. "Peki."

Bu benim kültür yapıma göre güzel bir rüya idi, ama ben bu rüyaya anlam verecek kadar kültürlü değildim. Oldukça etkilenmiş ve huzursuz olmuştum.

O gecenin sabahında iş için Celal Çelebi adlı bir müşteriye gittim. Bu kişi ile iyi bir arkadaşlığımız vardı. Ama iç yapımızla ilgili sohbetlerimiz olmamıştı. Benim açımdan o çağdaş bir insandı, manevi bir hayatı vardı ama bildiğim manevi hayat formlarına benzemiyordu. İşte o müşterim bendeki huzursuzluğu hisetti ve bana: "Tuncay sende bugün bir sıkıntı var" diye sordu. Ben yok bir şey diye geçiştirdim. Sonra da düşündüm, belki de rüyama bir anlam bulabilir diye rüyamı anlattım. Durdu ve "O zaman ben sana bir haber vereyim" dedi. Hz.Bahaulah ve Bahai dinini anlattı.

İlk defa duyuyordum. Ben Hz.Muhammed'in son Peygamber, Kuran'ın son Kitap ve İslam Dini'nin de son Din olduğunu İlahi bir kesinlik olarak kabul edilen bir kültürün ferdi idim. Bu öyle bir şeydi ki Allah'a, dinlere ve peygamberlere inanmayan düşünce sahipleri bile din konusundaki bu tespiti

dinin gerçeği olarak somut bir veri şeklinde kabul ediyorlardı.

Halbuki müşterim, "Bütün dinlerin özünün bir olduğunu birbirini takiben gelen peygamberlerin insan türünün gelişimi bakımından gelecek zamanlara hazırlanması için bu "özün" kendi zamanlarında en doğru yaşanmasının getirdiklerini, bu anlamda Allah'ın ebediliği kavramı gereğince bir son olmaması gerektiğini ve 1863 yılında Hz.Bahaullah'ın kendisini, bütün peygamber ve kutsal kitaplarda bahsedilen beklenen peygamber olarak açıkladığını, ve bu dinin amacının "İnsan alemi birliği"nin kurulması olduğunu anlattı.

İlgilendiğimi fark ettirmemeye çalışarak, ama ilgi ile dinledim. içimden çattık diyordum. İnsanlar hiç belli olmuyor. Bunlar da her halde bir başka tarikat veya Kuran dininin altında diğer bir çoğu gibi başka bir yorumlayış akımı. Hayret ne kadar çoğaldılar.

Konuyu fazla uzatmadan. "Bu dinin kitabı var mı? Varsa bana getirir misin?" dedim ve başka konulara geçtik.

Aradan günler geçti iş gereği bulduğumuz zamanlarda kitabı vermesini bekliyordum ama hatırlatmıyordum da. Neyse bir gün sordum. O da getirdim dedi ve verdi. Okumaya başladım. Daha sonra öğrendim ki bu dinin tek kitabı yok bir çok kitabı var. Türkçeye tercüme edilmiş bütün kitapları aldım ve bir yıl boyunca okudum. Bu arada bana göre böyle bir araştırma için referans olarak Kur'anı Kerimi de okuyordum ve gayet dogaldır ki öğrendiğim kadarı ile de olsa, insanlığın bilim vasıtası ile kesin şekilde tesbit ettiği veriler de bu sürecin önemli parametreleri idi. Bu arada şunu da belirtmeden geçemiyecğim. Ne bir Bahai ile veya ne de müslüman din adamı ile bu konuda görüşmemeye dikkat ettim. Allah varsa, peygamberleri vasıtasıyla kitaplar meydana ise ve bu bir doğru ise ben gö-

rebilmeliydim. Çünkü bu benim meselemdi ve benim görebileceğim şekilde olmalıydı. Başkasının kefaletine ihtiyacı olan gerçeklerin benim doğrularım olabilme niteliğini taşıyamıyacağını kabul ediyordum. Bir de görüşeceğim kişilerdeki eksikliklerin beni peşin hükümle araştırmaktan vazgeçirebileceği riskinin olduğunu düşünüyordum.

Peki, böyle oldu da ne oldu? Bir akademisyenin lisan ve sembollerine sahip değilim ama anlatmaya çalışacağım. Bu anlatımda, metobolizmanın sindirim sistemini anlatan bir uzman ile sindiren metebolizmanın kendisini anlatması gibi bir fark olacaktır.

Hızlı Adem'in ilk insan olmayacağını gördüm. Fakat bu günün insanı olarak, aklımızı Adem'den bu yana diye bildiğimiz bütün dinleri bir ortak sürecin aşamaları olarak görebilecek bir platformda kullanamadığımız sürece mümkün olmayacağı pratiğini fark ettim. İnsanlık tarihi boyunca sadece sosyolojik açıdan bakılsa bile dinlerin insanlığın toplumsal hayatı için oluşturduğu bütün diğer kurumları (Hukuk, gelenek, görenek, devlet v.s.) etkilediğini fark ettim. Bu sürecin içinde ki bütün peygamberlerin, kendisinden öncekileri doğrulayıcı ve kendisinden sonrakileri haber verici bir fonksiyonları olduğunu ve hepsinin Allah adına bir şey söylerken Allah'ın birliği kavramı içinde özde bir olduklarını anladım. Ve hepsinin kendi dönemleri için, insan aklı ile oluşturulacak yaşamın her şekillendirilmesinde, aklın bütününe güzelliğine yönelik kullanımı için ihtiyacı olan üst satandartları belirlediğini ve aklın da böyle bir kataloğa ihtiyacı olduğunu öğrendim.

Evet, şunu artık anlayabiliyordum: Bir yaratan vardı. Ve bir ve tekti. Ve yaratmasının gereği olarak yaratıkları ile ilgisi vardı. Bu ilginin şekli yarattıklarının O'na teslim olmasıydı. Bu teslimiyetle Yaratanın sevgisi ile buluşabiliyor ve nitelik olarak ev-

rimleşebiliyordu. Yani Allah'ın tek dini ona teslim olunması idi. Bu teslimiyetin zamana göre sağlıklı tarzını, dönemler olarak Peygamberler açıklıyordu. O halde Peygamberler de özde bir-di. Değişen sadece yaratılmışlığın gereği olan zaman farklılığı idi. Ve Allah'a teslimiyeti açıklayan ve Allah adına söyleyen Peygamberlere teslim olmadan bu teslimiyetin sağlıklı şekilde olamayacağını anladım. 1983 yılının Eylül ayına gelmiştik.

Karşımda oturan eşime dedim ki: "Ben dinimi değiştiriyo-rum."

Bu ifade alışıldık lisanın gereği idi. Aslında biliyordum ki di-nimi değiştirmiyorum, sadece Allah'a teslim olmanın bu günkü uygulamasına geçtiğimi söylemek istiyorum. İşte Hz.Bahaul-lah'a yönelerek Bahai Dini'ne katılımın öyküsü.

Bana inanmayı nasip ettiği için Hz.Bahauallah'a şükürler olsun.

Tunçay Onat

"Sizde hakikati görüp teslim etmek kabiliyeti veya arzusu varsa bir hakikat söyleyelim: Adaletin özü ve kayna-ğı, Tanrı Nefsinin insanlar arasında Mazharı bulunan Za-tın hükümlerindedir. Tanrı Nefsinin Mazharı bütün ya-ratıklara adaletin en yüksek ve en şaşmaz miyarıdır. Onun koyduğu kanun yerde gökte bulunanları dehşete düşürecek mahiyette de olsa yine adaletin kendisidir. Bu şeriatın insanlarda uyandırdığı korku ve ıstırap memeden kesilen bir çocuğun kopardığı feryada benzer. Görüp anlamak kabiliyetine haiz olanlar bu hakikati görüp an-larlar. İnsanlar Tanrı katından inen ahkâmın hikmetini keşfedip bilseler korkuyu bir yana atar ve yürekleri min-nettarlık duygusuyla dolu olarak büyük bir sevinç ile se-vinirler."⁶⁰

⁶⁰ Bahauallah'ın Sesi, Sayfa 90, no 88.

NİÇİN VE NASIL BAHAI OLDUM

İlahi Emrin hizmetinde candan çalışan Sayın İsmail Özcan'la bir kaç sene önce Üsküdar'daki toplantılarda tanıştım. Kendisi, eşi Meliha Hanımla birlikte, duyuruda ve Bahai düzeninde fedakârlıkla hizmet ediyorlar. Evleri her çeşit toplantı için açıktır. İçtenlik ve sadakatla yaptıkları hizmetler ve gösterdikleri misafirperverlikleri beni çok etkiledi. Kendilerine nasıl Bahai olduklarını yazmalarını rica ettim.

Bu kısa açıklamamı Sayın Akdes Kuçani'nin isteği üzere yazdım: Hz.Bahaullah'ın Dini'ni 1955 Yılında Kayın Pederim rahmetli Hacı Ahmet Çelebi'den öğrendim. Kayın Pederim Medrese tahsilini Mısırda yapmış. Büyük bir alim kişi idi. Bana anlattıklarına göre medrese arkadaşlarından bir mektup alırlar. Bu mektupta beklenen Mev'udun gelmiş olduğu haberi verilmekte ve hiç vakit geçirmeden çok acele olarak gelmesi istenmektedir. Fakat kayın Pederim bu teklife pek aldırmaz ve aradan uzun bir zaman geçince, bir gün bakar ki arkadaşı olan mektup sahibi zat kendisi çıkagelir. Hazırlıklarını yaptıktan sonra yola koyulurlar. Hayfa'ya ulaştıklarında ne yazık ki Cemali Mübareğin Melekütü Ebha'ya suud ettiklerinin haberini alırlar. Pek tabii ki Hz.Abdülbaha'nın huzuruna müşerref olurlar ve bir süre Hz.Abdülbaha'nın misafiri olarak kalırlar ve sohbetlere mülaki olup bütün sorularının cevaplarını alarak tatmin olup iman ederler.

İşte ben İlahi Emri ilk defa böyle bir alim kişiden duydum. Ayrıca rahmetli İbrahim Çelebi'nin sohbetlerini dinledim. kendileri en fazla Kuran ayetleri üzerinde dururlardı ve sohbetlerini Kuran delilleri üzerinde yoğunlaştırırdı. O dönemde ben bunlardan pek fazla bir şey anlamıyordum. Belkide olay benim anlayacağım tarzda anlatılmıyordu. 1959 yılında Mufavezati okudum. Muhyiddin Arabinin Futuhat'ından bazı pasajlar elime

geçti, Bütün bunlar benim için doğrulayıcı unsurlar oldu. Ve böylece bir olumlu kanaata ulaşmış oldum ve bütün arkadaşlarıma ve samimi olduğum insanlara anlatıyordum. O devirde henüz fazla Bahai olmadığı için bulunduğumuz yerde Mahfil yoktu, insanlarda bilgili değildiler. Basılı kitapta olmadığı için hiç ilerleme kaydedemedik. 1968 yılında Ankara'ya taşındık. Dört sene Ankara'da kaldıktan sonra 1972'de İstanbul'a geri döndük. Eşim Meliha Özcan Ankara'da iken tescil olmuştu. İstanbul'a tescilli olarak geldi ve toplantılara katılıyordu. Evimizde de toplantılar yapılıyordu. Eşim bu durumdan memnun ve fevkalâde mutlu idi. Bana gelince kararsızlık ve huzursuzluk içindeydim ve bir iç çatışma yaşıyordum. Zorlu bir arayış içindeydim. Boşa koyuyorum dolmuyor, doluya koyuyordum almıyordu. Tam anlamıyla bir çıkmaz sokakta idim. Bu çıkmazda bocalamama iki önemli neden vardı, birincisi sayısız ideolojiler kafamı karıştırıyordu, ve ikincisi de insanın durumu idi. Bir insan aradığım insan değildi, insanı fevkalade yozlaşmış buluyordum. Bu süreç onu yok etmekte idi. Halbuki, gerçekte insan herşeyin üstündedir. Onun yozlaşması uygarlığımızın güzelliğini yitirmesi, hatta evrenin yüceliğinin yok olması demektir. Bahai dostlar tescil olmam için fazlaca üstüme geliyorlardı, Onlar bilmiyorlardı ki ben onları derinlemesine tahlillere tabi tutuyordum. İnsanda aradığım niteliklerin ne kadarına sahip olduklarını incelemekle meşguldüm.

İşte bu esnada bende şöyle bir kanaat oluştu, Bahailerin Bahai hayatı yaşadıklarını öne sürmeleri önemli ve gerekli değildir. Önemli olan bu etiketi yaşayabilmek ve en iyi şekilde teşhir edebilmeyi başarmaktır. Şayet bunu başaramazsak hiçbir cazibemiz olmaz ve bütün sözlerimiz havadan ibaret olur.

Birinci planda olan ve hayatının en büyük huzursuzluk kaynağı olan öteki sorunumsa inanç konusundaki bir türlü aşamadığım en önemli ve en büyük sorunumdu. Evet doğru olan

hangisidir, yanlış olan hangisi idi. Herkes konuşuyor, pek çok şeyler dinledik. Belki bu nedenle kafam daha çok karışıyor ve daha fazla zorlanıyordum. Zennediyorum, bu durumları yaşamak pek çok gerçek arayıcısının ortak sorunuymdu. Mesela büyük İslam bilgini İmam Gazali, de hayatının bir döneminde böyle bir açmazı yaşamış. İmam Gazali sapıklıktan kurtaran adlı Kitabında, şöyle demektedir:

"Önce duyularıma başvurdum. Gökte gördüğüm küçücük bir yıldızdı. Onun üstüne bastığım topraktanda büyük olduğunu anlayabilmek için geometri kanıtları gerekiyordu. Duyularımdan umutlarımı keserek aklıma döndüm. O zaman duyularım dile geldiler. Aklın bizi nasıl yalanladıysa, onuda yalanlayacak bir akıl üstünün bulunmadığını nereden biliyorsun dediler. Duyularımın bu sözleri beni büsbütün kuşkulandırdı. Düşlerimi düşündüm. Uykumda olup bitenler düş gördüğüm sürece gerçekliklerini bütün sağlamlığıyla sürdürüyorlardı. Onların gerçek olmadıklarını uyandıktan sonra, uyanıklık gerçeklerine göre anlayabiliyordum. Ya uyanıklığımda bir başka uykuyusa ve bu uykunun da bir başka uyanıklığı varsa? Bu tasalara düşünce, içimdeki düğümü çözmek için ilaç almaya başladım. Kuşkumu ilaçla da gideremedim, hastalığım gittikçe arttı. Bu süre içinde tam bir saçmalama durumundaydım. Oysa, sözlerimde ve derslerimde bunu açığa vurmuyor, belli etmemeğe çalışıyordum.

Sonunda Tanrı beni bu hastalıktan kurtardı ve benliğim güvenliğine kavuştı. Bu sonucu usa vurma yoluyla değil, Tanrının içime koyduğu ışıkla elde ettim. O ışık pek çok bilgi kapılarının anahtarıdır. "Herşeyin doğruluğunu bilmenin sadece kanıtlara bağlı olduğunu sananlar, Tanrının geniş sevgisinden yoksun kalmış kişileridir." Evet, böyle söylüyor İmam Gazali. Öyle veya böyle, ne mutlu bu Sırat Köprüsünü aşabilene. Benimde sıkıntılarım hat noktasına ulaşmıştı. Bu hastalığı, bu huzursuzluğu ve bu korkuları sözle anlatmak mümkün değildir. O sıralarda İs-

kenderun'da hanımlar Konferansı tertip edilmişti. Bende Eşimle birlikte bu Konferansı izlemek üzere İskenderun'a gittim, daha sonrada, Kutsal yılda Türkiye'de bir çok ilde gerçekleştirilen bütün konferanslarına katıldım. Fakat İskenderun hanımlar Konferansı bambaşkaydı. Olağanüstü etkilendim. Ve buradaki insanların değişim içinde olduklarını farkettim. Zaten bende bunu arzu ediyordum. Daha fazla ayrıntıya girecek olursam korkarım ki işin içinden çıkamayabilirim. Sözü fazla uzatmadan büyük sevinçle şunu ifade etmek istiyorum: Allah'a hesapsız şükürler olsun ki Hz.Bahaullah içimdeki sönmüş olan ışığı bir daha hiç sönmemesine yeniden yaktı. Ve pek uzun olmayan bir süre sonra tescil oldum.Hz.Bahaullah'ın tüm insanlık alemine sunmuş olduğu bu iksirden kana, kana içip daha önceleri yaşadığım o tarif edilmez cehennem rahatsızlıkların tümünden kurtulmak suretiyle huzur ve mutlulukla yeniden buluştum. En önemlisi de, şimdi insanları incelemek yerine onları hataları ve kusurlarıyla da sevmesini öğrenebildiğimi sanıyorum.

İsmail Özcan

Üsküdar bölgesi Bahailerinden.

EY EN YÜCE FİRDEVSİN SÂKİNLERİ!

Rızvanın yakınındaki Kudsiyet fezasında yeni bir Bahçe görüldüğünü ve Yüceler İli sâkinleri ile en yüce cennette oturanların o Bahçeyi tavaf etmekte bulduklarını yakîn ehline bildiriniz. Oraya girip aşkın sırlarını onun şakayıkından aramağa, bütün İlâhi olgun hikmetleri Onun ölmez yemişlerinden tatmağa çalışınız. Oraya girip güvenlik içerisinde oturanların gözleri aydın!"⁶¹

⁶¹ Farsça Saklı Sözler No: 18

Herşey Allah'ın iradesiyle yapılmaktadır

Uzun seneler Bursa'da ikamet ettikten sonra, eşim Rahmetli Cevad Kuçani, İran Konsolosluğundan bir iş teklifi aldı, Konsolosluğun Avukatı olarak çalışması istenmekte idi. Aynı zamanda Merkezi Ruhani Mahfilin Sekreteri olduğu ve çocukların da üniversiteye devam etmeleri için, İstanbul'a taşınmalıydık.

Bay Kuçani Bursa'da veya İstanbul'da Emri hizmetleri ve Sekreterlik vazifesini her şeyden ve her işten üstün tutuyordu. 25 sene Merkezi Mahfil üyesi ve 23 sene Sekreter olduğu süreçte Türkiye dışında olmadığı takdirde Mukaddes Ruhani Mahfili kaçırmıyordu. İlahi Emrin işlerine çok önem verirdi. İstanbul'da işe başladığı zaman, akşam işten çıkınca postahaneye uğrar ve Mahfilin posta kutusuna bakar, gelen mektupları o gece incelerdi. Yüce Adalet Evin'den gelmiş bir mesaj ve ahbabları ilgilendiren önemli bir konu ise veya mahfillere bildirmesi gerekiyorsa hemen o akşam ve ertesi gün mahfillerin ve grupların sayılarına göre daktilo eder ve gönderirdi.

Bir gün gene gelen mektuplarla geldi. İlk Yüce Adalet Evi'nin mektubunu açtı: "Bu mesajı ahbablara bildirmem gerekiyor" dedi. Ve bu mektubu mahfillerin sayılarına göre daktilo edip ertesi gün göndermek için, çalışma odası olan yatak odamızda daktilosunun başına geçti. Bir kaç dakika geçmeden daktilo ile oturma odasına geldi ve büyük oğlumuz Fuad'a, "Daktilonun A harfi kırıldı. Karaköy'de tamirci dükkânı var. Oraya götür ve tamir edinceye kadar bekle ve hemen getir." dedi

Günlerden perşembe idi, Fuad eve döndüğünde: "Pazartesi akşam üzeri verecek" dedi. "Çünkü bütün harfleri çıkarması ve tekrar dizmesi gerektiğini söyledi." Rahmetli Kuçani Bey sinirlendi ve: "Pazartesiye kadar bekliyemez. Bu Yüce Adalet Evi'nin emridir" "Ertelenmemelidir" dedi.

Pazartesi öğleden sonra Fuad daktiloyu getirdi. Kuçani Bey de eve gelirken gelen mektupları getirdi. Milli Ruhani Mahfile gelen mektuplar arasında, Yüce Adalet Evi'nin mektubunda: "Bizden tekrar haber gelmedikçe, daha önce gelmiş mektubu Mahalli mahfillere dağıtmayınız. (demek ki, A harfinin kırılması mektubu dağıtmaması gerektiğindedir.)

İlahi iradenin en ufak işlere dahi hakim olduğuna çok şaşır-
dık, bütün işler Onun yüce, kudretli elindedir. Hizmet eden
kullar, yüce amaçlar için bir sebep veya illettir.

Hz.Bahaullah buyuruyor: **"Ey Kavim! Biricik gerçek Tanrıya and olsun! Bu şol Okyanustur ki bütün denizler Ondan çıkmış ve Ona dönecektir. Bütün Güneşler Ondan doğmuş ve Ona dönecektir. Rabbani Zuhur ağaçları Onun kudretiyle yemiş verdi. O ağaçlar, sayısını ancak herşeyi bilen Tanrının bildiği alemlerden her birindeki yaratıklara İlahî bir peygami hamil olmak üzere gönderilmiş olan Nebilerdir. O, bunu Kaleminden nazil olan Kelimenin bir tek harfiyle yapmıştır. Bu kalemi yürüten Onun Parmığıdır ve Onun parmağı hakkın teyidiyle müeyyedir."**⁶²

"Bil ki: her işitir kulak, nezih olmak şartıyla, her zaman ve her yönden şu kutlu sözü söyleyenin sesini duyar: "Biz gerçekten Tanrıdanız ve Tanrıya döneceğiz." İnsanın maddi ölümündeki ve dönüşündeki sırlar açığa vurulmamıştır ve hâlâ da bir muammadır. Hakka yemin olsun! Bu sırlar ifşa edilecek olursa, bazıları korku ve ke-
derden düşüp ölür; bazıları ise ölümü isteyecek derecede sevinir ve Hak Taaladan bir ân önce sonlarını getirmesini büyük bir iştihak ile dilerler..."

⁶² Bahaullah'ın Sesi, Sayfa 54, no 51.

...Bu dünyadaki insan hayatının meyvasını yani Şanı Yüce Hakkın irfanını tatmış olanların uhrevi hayatını tasvirde âciziz. Onu ancak âlemlerin Rabbı olan Allah bilir."⁶³

MÜSLÜMANLARDA ALLAH KORKUSU VAR, BAHAİLERDE ALLAH AŞKI VAR

İstanbul ahbablarından Sayın Doktor Gülcan'ı ilk olarak 1996'da toplantılarda gördüm. O zaman kendisiyle yakından tanışmışlığım yoktu. Ahbablar kendisi hakkında, çok çalışkan ve Emrin hizmetlerinde çaba gösteren yeni bir ahbab olduğunu anlatıyorlardı.

Amerika'da iken, Yüce Adalet Evi'nin Mesajını, Türkiye Mukaddes Milli Ruhani Mahfil'i tarafından aldım. Bu Mesaj da, Kuzey Kıbrıs'ın devamlı veya kısa süreli muhacire ihtiyacı olduğu yazılıydı. Bu nedenle dört senelik planda, her sene kısa bir süre Kıbrıs'a gidiyordum. Doktor Gülcan'ın yeni tescil olmuş Ebeveynleri Sayın Mustafa Uludağ ve Sayın Beyhan Uludağ ile tanıştım. İki emekli olmuş bütün vakitlerini Emrin hizmetiyle geçiriyorlardı.

Sayın Beyhan Hanım'a nasıl Bahai olduklarını sorunca, şöyle anlattılar:

İki oğlumuz ve bir kızımız vardı. Oğullarımızın biri Avusturya'da Tahsilini bitirdikten sonra Kıbrıs'a döndüğünde amansız bir hastalığa yakalandı ve Kısa bir süre sonra vefat edip, ebedi hayata geçti. Kızım insanları seven, çok iyi ve zeki olduğu halde sosyalistlerle işbirliği yapıp üzüntümüze neden oldu.

⁶³ Bahaullah'ın Sesi , Sayfa 173, no 164.

Sosyalist hareketlerinde çok ciddi faaliyet gösterdiğinden dolayı kendisinin korunması için ve tahsilini devam ettirmesi için onu Avusturya'ya gönderdik. Tahsili bittikten sonra Türkiye'ye döndü ve İstanbul'a yerleşti. Bir kaç sene sonra Bahai olduğunu duydum, Dünya benim için dar ve karanlık oldu. "Bu kız hiç bir zaman ebeveynlerinin yolundan gitmez" dedim.

İstanbul'a gittiğimde baktım Allah'tan ve Kuran ayetlerinden konuşuyor. Bu arada, bizi bir kaç Bahai ailesiyle görüştü. Yeni ahbablarının, inançlı, vicdanlı ve asil insanlar olduklarını gördüm. Kalbim ferahlandı ve araştırmaya başladım. Bahai eserlerini okudum ve bir sene sonra tescil oldum. İnançım İslam Dinine çok kuvvetli ve sağlam olduğu halde, âdetlerden ve farizelerden kalben razı olup bana güven vermiyordu. Hz. Bahau'llah'ın eserleri ve Bahailere kılavuzladığı evrensel hizmetler her bakımdan insana huzur verip güvenini sağlıyor.

1998'de Kıbrıs'a tekrar gittiğimde Uludağ ailesini geçen seneler gibi Emrin hizmetinde ön saflarda görmek beni çok sevindirdi. Onlar Kuzey Kıbrıs'ın temellerinden sayılırlardı. Sayın Mustafa Uludağ Kıbrıs'ta Milli Ruhani Mahfil üyesi olmuş ve Mukaddes Makamların ziyaretine ve Evrensel Konvenşına işti-
rak ettiği için çok mutlu idi.

O sene yazlık evlerinde öğle yemeği ile bir dostluk ziyafeti verdiler. Hemen hemen yetmiş Bahai ve Bahai olmayan kişi vardı. Sayın Müşavir İlhan Sezgin'de o toplantıdaydı. Konuşmalardan sonra üç kişi tescil oldular.

Bunlar Kuzey Kıbrıs'ta tanınmış ve saygıdeğer bir ailedirler.

Kadın doktoru olan Sayın Gülcan İnhan, işinde ve üç çocuğu ile büyük sorumlulukları olduğu halde toplantıları ve Emrin hizmetlerini hiç ihmal etmiyor. Kendisinden nasıl Bahai olduklarını yazmasını rica ettim.

Aşağıda yazılanlar kendi yazdığı öyküsüdür:

Yıllar önce lisenin son ve Üniversitenin ilk yıllarında, benim gibi idealist gençlere gelecek için ümit ve vizyon veren sadece kendi ülkemde değil tüm dünyada ve tüm insanlar için adalet, eşitlik ve kalıcı bir barış vadeden tek çıkar yol olarak sosyalist ideolojiyi benimsemiştim. Bu yüzden de 80'li yılların çalkantısı içinde İstanbul'da başlamış olduğum üniversite eğitimimi Türkiye'nin karmaşık politik ortamında bitirmem olanaksız hale geldiğinden Avusturya'ya, Viyana'ya gitmek zorunda kaldım. Kardeşim o sıralarda Viyana'da bir üniversite öğrencisiydi. Onun sayesinde ilk kez Bahailerle tanıştım: Greta ve Mehmet Niyazi. Onlarla aramızda uzun yıllar sürecek çok güzel bir dostluk başladı. Onlarla hemen her hafta biraraya gelip sürekli tartışıyor, kendi dünya görüşlerimizi ortaya koyarak dünyanın evrensel problemleri ile ilgili çözümlerimizi savunuyorduk. Ben ateist bir ailede yetişmemiş olmakla birlikte benimsediğim dünya görüşümün materyalist temele dayanması nedeniyle din ve Tanrı fikrini reddetmekteydim. Ama zaman içinde Bahailiğin iyi bir şey olduğunu düşünmeye başladım. O sıralarda fırsat buldukça bazı sosyalist ülkelere kısa süreli seyahatler yaparak kafamda idealize etmiş olduğum düzenin uygulamasını yakından ve yerinde görmek fırsatını elde ettim. Bu beni biraz hayal kırıklığına uğratmakla birlikte bazı sorunların elbette bir zaman içinde aşılacağını düşünüyordum.

80'li yılların ortalarında, o güne dek kimsenin öngöremeyeceği bazı değişiklikler bir anda dünyayı altüst etti. Asla yıkılmaz sanılan sosyalist blok dağıldı ve yıllar boyu onu yıkmaya çalışanların bile düşünemeyecekleri bir toplumsal karmaşa başlamış oldu. Ben olanları hayretle izliyordum ve olayları yorumlamaya çalışıyordum. Dünyanın sürüklendiği nokta tam bir kaostu. Yani düzensizliğin ve karmaşanın düzeni. İçinden yepyeye-

ni bir düzenin doğacağı, ama ne ve nasıl ve ne zaman olacağı belli olmayan bir karmaşa. Sanki gizli bir el dünyayı belli bir noktaya götürmek için zaman içinde, planlı bir şekilde bazı güçleri seferber ediyordu. Kaos tam bir düzensizlik ve karmaşa olmakla birlikte kafamda oluşan boşluğu Bahai vizyonunun doldurmaya başladığını farkettim. Aradığım soruların yanıtlarını orda bulmaya başladığımı farkettim, ama bende henüz kesin bir değişim olmamıştı. Belki Bahai vizyonumu bir dereceye kadar benimseyebiliyordum, ama materyalist dünya görüşüm hâlâ baskın olmaya devam ediyordu. Bu vizyonun İlahî kaynaklı olabileceğini tam anlamıyla idrak edemiyordum.

Bu arada 1987 yılında beni çok derinden sarsan bir olay oldu. Yaz tatili için Kıbrıs'a gitmiştim. İsviçre'de yaşayan teyzem de tatil için Kıbrıs'a gelmişti. Teyzem kâhin ve falcılara son derece meraklı, her fırsatta fal baktıran birisiydi. Yine çok ünlü bir falcıdan söz ediyor, muhakkak ona gitmek istiyordu. Kendisini götürmemi benden rica etti. Uzun bir bekleyişten sonra sıra teyzeme gelince, içeriye girmem için bana çok ısrar etti. Birlikte girdik. Falcı, teyzeme 1987 yılı içinde yakın ailesinden bir kişinin öleceğini söyledi. Bu teyzemle benim üzerimde birçok etki yarattı, ancak diğer aile fertlerini telaşlandırmamak için bundan kimseye söz etmemeye karar verdik. Hiç bir inancım olmamasına rağmen bu kadın ve onun söyledikleri beni çok etkilemişti.

Tatil bittikten sonra Viyana'ya, Üniversiteye döndüm. Ailemden uzakta idim ve aklım sürekli onlardaydı. 1987 yılı sona ermeden acı bir haber almaktan ödüm kopuyordu. O yüzden onları bir türlü telefonla arayamıyordum. Derken Kasım ayında bir gün tamamen tesadüfen şu haberi aldım: 4 ay önce üniversiteyi bitirip Kıbrıs'a dönmüş olan kardeşim Serdar iki gün önce hastalanıp hastaneye yatırılmıştı. Hemen ailemi ara-

dım ve acı gerçeği öğrendim: Kardeşim akut lösemiye yakalanmıştı ve bir kaç gün içinde tedavi için İngiltere'ye götürülecekti. Ben o anda yıkıldım. Çünkü ne yazık ki kardeşimi kaybedeceğimi kesinlikle biliyordum. 3 gün sonra ise onu gerçekten kaybettik. İşte o anda, içimde çok ama çok güçlü olarak şunu hissettim: Yaşam burada bitmez. Bu olaydan sonra tüm aile fertleri ile yeniden biraraya geldik ve ben kardeşimin ölümü ile ilgili bazı yakın akrabalarımızın yakın zaman önce görmüş oldukları çeşitli rüyalardan haberdar oldum. Geçmiş olaylardan haberdar olmayı bir dereceye kadar açıklayabilmek belki mümkündü, ama gelecek olaylardan haberdar olmak eldeki bilimsel olanaklarla pek mümkün değildir. Bu olay benim katı materyalist dünya görüşümü ve bilim anlayışımı tamamen yıktı. Keşke bunun yıkılması için böyle bir olay gerekmeseydi! ...

Daha sonraki dönemlerde bu olayları çok düşündüm. Bir açıklama bulmaya çalışıyordum. Bilim, fizik yalnızca beş duyumuzla algılayabildiğimiz bu maddi dünya için geçerli idi. Bilimin açıklayamadığı olayları ise yok saymak pek bilimsel bir davranış olmazdı. Eğer böyle olaylar olmuyorsa demek bu bizim algılayabildiğimiz maddi dünya dışında fizyolojik duylarla algılayamadığımız, farklı boyutta bir yaşam olmalı diye düşünmeye başladım. Ve eğer bu olaylar gerçekse, gerçekler bilim dışı olarak kabul edilemeyeceğine göre demek ki bilimin ya tanımını değiştirilmeli ya da yetersiz olarak kabul edilmeliydi. Bu olayın bende çok köklü bir dönüşüme neden olduğu su götürmez bir gerçektir.

Aradan yıllar geçti ve biz artık Viyana'dan ayrılıp İstanbul'a dönmüştük. Her yıl ilkbaharda, yaklaşık bir ay süreyle tuhaf birşey yaşıyordum. Beynimde Bahai görüşleri ve karşı görüşler yoğun olarak çatışıyor, sonunda Bahailik galip geliyor, ve ben içimde Bahai olmak için güçlü bir istek duyuyordum. Bunu bir

süre baskıladıktan sonra da bu istek yavaş yavaş külleniyordu, ta ki bir yıl sonraki bahara dek. Bu bir kaç yıl böyle sürdü. En sonunda 1994 yılının Mart ve Nisan aylarında, aynı olayı yaşadıktan sonra şunu kendi kendime ilk kez itiraf ettim: Ben bir Bahai gibi düşünüyorum, Bir Bahai gibi hissediyorum. Yani ben artık bir Bahai idim. Yapmam gereken tek şeyin cesaretimi toplamak ve eşimin, annemin, babamın, arkadaşlarımla acaba ne diyeceklerini düşünmek yerine cesurca bunu onlara açıklamak olacağını düşündüm. Yalnızca bir sorun vardı; İstanbul'da hiç bir Bahai tanıımıyordum. Hemen eski kitap kutularından, Viyana'dan getirmiş olduğum kutulardaki kitaplar arasında eski adres ve telefon defterlerimi aramaya koyuldum. Bulur bulmaz da Viyana'daki arkadaşım Mehmet Niyazi'yi arayarak ona Bahai olmak istediğimi söyledim ve Milli Mahfil Ofisinin telefonunu aldım. Mehmet çok sevinmişti. Ancak o günün Rızvan Bayramı olduğunu ve ofiste kimseyi bulamayacağımı söyledi. Ama benim bekleyecek sabrım yoktu. Hemen telefon açtım ve telesekretere, Bahai olmak istediğimi belirten bir not bırakarak beni aramalarını rica ettim. Ertesi gün öğleye dek büyük bir heyecanla telefon bekledim, en sonunda kendim açtım. İşleri çok yoğundu ve telesekreteri dinlemeyi unutmuşlardı. Hemen adresi alarak gittim ve tescil kartımı imzaladım. Eve bir kucak dolusu kitapla döndüm ve üç gün üç gece hiç durmadan bu kitapları yutarcasına okudum. Artık bunca yıl bunu yapmamış olmama üzülüyordum.

Eşim çok şaşırarak birlikte fazla tepki göstermedi. Onun içindeki endişeyi zamanla yenmeyi ve gidermeyi başardım. Sıra annemle babama gelmişti. Önce babama anlatmayı uygun gördüm. Uzun bir tren yolculuğu sırasında, babama Bahailiği nasıl öğrendiğimi, uzun yıllar süren değişim sürecini, neden Bahai olduğumu ve neler hissettiğimi uzun uzun anlattım. Ses-

sizce ve ilgiyle beni dinledi ve en sonunda şöyle dedi: "Eğer doğru yaptığına inanıyorsan ve kendini mutlu hissediyorsan bu cesaretinden dolayı seni kutlarım. Ama annene istersen hemen söyleme, biraz alıştırarak anlatalım."

Bu arada küçük kızım anneme söylemiş, ama annem hiç bozuntuya vermemiş. Birgün televizyonda dini bir konu tartışılırken, annemin de Kur'an-ı Kerim'e olan ilgisini bildiğimden, dedim ki: "Anneciğim, Bazı surelerin girişinde elif, lam, mim diye bazı sözler var. Bunlar acaba ne anlama geliyor?" Bana şöyle dedi: "Onların çok Önemli bir anlamı varmış. İşte onların anlamı çözüldüğü zaman dünyada çok önemli şeyler olacakmış."

Ben de ona dedim ki: "Ama onların anlamı çözüldü, yoksa senin haberin olmadı mı?" Annem bu beklemediği yanıtı alınca çok heyecanlandı ve daha fazla, daha ayrıntılı bilgi vermem için bana yalvarmaya başladı. Bense onun önüne daha başka sorular çıkarmaya başladım. Bazı Kur'an ayetlerini açıp okuyarak Hz.Muhammed'in devresinin bitmiş olduğunu ona ima ediyordum. Birden anladı ve sinirlenerek şöyle dedi: "Yoksa sen bana Bahai olduğunu söylemeye mi çalışıyorsun?" Bu kez şaşırma sırası bendeydi. İyice alttan alarak ve yumuşaklıkla daha başka ayetler göstererek delilleri çoğaltmaya başladım. Çok karşı çıktı. Kardeşim de evdeydi ve buna şahit oldu. Bir kaç gün sonra benim kitaplarımı okumaya başladığını sevinerek gördüm. Biraz yumuşamıştı. Birkaç gün sonra onu ahbablarla bir Pazar gezmesine davet ettim ve hiç değilse nasıl insanlarla arkadaşlık ettiğimi görmesini istediğimi söyledim. Birlikte gittik. Yolda bana Bahailiği iyi ve mantıklı bulduğunu, ama tamamen Tanrıdan olduğuna inanmadığını, sanki işin içinde bir insan parmağı sezinlediğini söyledi. O gün akşama kadar herkesi gözledi. Çok etkilenmişti. Akşam Mina Kavrul bizi evine ye-

meğe davet etti. Tuncay Onat ailesini de çağırdı. Amaç bir ocakbaşı yapmaktı. Tuncay Bey annemle çok güzel sohbet etti.

O gece eve döndüğümüzde annem %180 değişmiş artık bambaşka bir insandı. Büyük bir neşe ve coşkuyla kardeşime şöyle dedi: "Bahailik çok güzel birşey. İslamda Allah korkusu var, ama Bahailikte Allah sevgisi var. Bahailer çok iyi insanlar. Sana Bahai bir kız bulalım da evlen. Çok mutlu olursun." Bu kez kardeşim şaşkınlık içindeydi. Annemdeki bu kökten değişim onu çok şaşırtmış ve etkilemişti, çünkü daha bir hafta önce nasıl karşı çıktığını kendi gözleriyle görmüştü. O gün annem bana şöyle dedi: "Uzun yıllar sana doğru yolu göstermesi ve kalbine inanç vermesi için Allah'a çok dua ettim. Allah eğer sana bu yolu gösterdiyse bunda muhakkak bir hikmet var."

Bu olaydan bir yıl sonra annem, annemden bir kaç ay sonra da babam tescil oldular.

Şu anda onlar kendilerini dünyanın en mutlu ve şanslı insanların sayıyorlar ve bu eşsiz Emre layık olabilmek için tüm güçleriyle çabalıyorlar.

Gülcan İnhan Ağustos 1998- İstanbul

"EY DOST!

Gönül bahçesine aşk çiçeğinden başka bir çiçek ekme; sevgi ve iştiyak bülbülünün eteğinden el çekme. iyilerin arkadaşlığını ganimet bil ve kötülerin yoldaşlığından elini çek, gönlünü kaldır."⁶⁴

⁶⁴ Farsça Saklı Sözler No: 3

VELİ HIZIR HAZRETLERİ RÜYADA GÖRDÜ

1996 da ahabpları ziyaret maksadıyla Anadolu'ya ve Sivas'a gittim. Bayan Marufi ile birlikte ailesinde tek Bahai olan ve evi uzakta olduğu için toplantılara iştirak edemeyen Alime adında bir bayanın ziyaretine gittik. Alime hanım bize son derece saygı ve sevgi gösterdi. Ayrıldıktan sonra Bayan Marufi'ye: "Çok iyi bir insanmış, birazda emri bilgisi olsaydı" dedim.

Bayan Marufi: "Temiz niyeti ve temiz kalbi ve güçlü imani ile Gökdemir ailesinin Bahai olmalarına sebep oldu" dedi.

Gökdemir ailesini iyi tanıyordum. Çünkü 1995 yılında eşim rahmetli Cevad Kuçani ile o taraflara yaptığımız bir gezide, Bay Veli Gökdemir ile Tokat ve Zile'ye gittik. Ve ertesi sene o yörelere gittiğimde Bayan Gülizar Gökdemir ile ahabpları ziyaret için bir kaç köye gittik. Kendisinin Bahai olmadan evvel okuma yazması yokmuş. Elvah ve ayetleri okuma zevki onu okuma yazma öğrenmeye sevk etmiş. Şimdi ise Saklı Sözlerden 25 tane, Ahmed Levhi ve diğer levihler ve münacaatlar ezberindedir. Kendisi başarılı ve mahir bir duyurucu olmuştur.

Alime Hanım'ın nasıl bu ailenin imanına sebep olduğunu anlamak için, Anadolu'ya ve Sivas'a 1997 yılında gittiğimde Bayan Gülizar'dan nasıl Bahai olduklarını yazmasını rica ettim. yazdıklarının özetidir:

Alime Hanım isminde bir tanıdığımız gittik. O gün Bahai Dini diye bir Dinin var olduğunu söyledi ve başka bir bilgi vermedi, bizde bir şey sormadık. O akşam öyle geçti. Aradan hayli bir zaman geçti. Bir sabah eşim Veli uyandıığında: "Rüyamda Hızır Hazretleri gibi nurani, beyaz sakallı bir insan gördüm. Kızımız Selda'da benim yanımda idi. Hızır Hazretlerine yalvararak elini öpmeyi rica ettim. Bana şöyle bir baktı ve yo-

luna devam etti ve elini öptürmedi." "Demek ki bizde bir eksiklik vardır ki elini bana öptürmedi" dedi.

Bende: "Bugün iyi insanlarla karşılaşacaksın" dedim. Aynı günün akşamı Alime hanımdan bir telefon geldi: "Müsaitseniz akşam size geleceğiz" dedi.

Akşam Profesör Marufi ve ailesi ile beraber geldiler, kendileri ile tanıştıktan sonra emri konuşmalar sırasında Dr. Marufi içinde mabetler, mübarek yerler ve çeşitli insanların resimleri olan albümünü göstermeye başladı. Hz.Abdülbaha'nın resmini görünce eşim Veli'ye: "Rüyada gördüğün sakallı Hızır hazretleri bu zat değil mi?" dedim. Veli de: "Ta kendisidir" diye cevap verdi. Veli hemen şu soruyu sordu: "Bahai Dinine kabul olmam için ne gerekiyor?" Marufi Bey bir kâğıt göstererek; "bunu imzalamanız gerekiyor" dedi. Eşim tereddütsüz o kâğıdı imzaladı ve Bahai oldu.

Dr. Marufi bana sordu: "Hanım! Sen ikrar vermiyor musun?"

Ben ona "hayır" dedim. Çünkü eşimle aramız hiç iyi değildi. Devamlı kavga ediyorduk. Düşündüm, Bahai olursam aramızda daha çok tatsızlık olacağını sanıyordum. Ve ayrıca eşime hiç güvenmiyordum, güvenilecek bir insan değildi.

Aradan iki ay geçti. Bu arada ben de araştırıyordum ve kabul etmek üzereydim. Bir gün kendi kendime dedim ki: "Benim de içime tam bir güvenin gelmesi için bir rüya görsem iyi olur." O gece şöyle bir rüya gördüm: "On kız olarak bir araya geldik. Çok büyük, kocaman, yemyeşil bir ağaç vardı. Dalları çiçeklenmiş. Herbirimiz bir dalın üstüne geçtik. Ben de bir yapraksız, kurumuş bir dalda oturuyordum ve birşeyler yazıyordum ve yazdığım şeyler Arapça idi. Sanki gerçekten okumam ve yazmam var gibiydi. Ve böylece rüyam bitti.

Rüyamı hiç kimseye anlatmadım. Bahai ve bilgili bir akrabam vardı, ona anlattım. O da şöyle dedi. "Yavrum! Madem ko-

can Hak yoluna gitmiş, senin de o yola gitmen gerek" Sonra şöyle yorumladı: "O çiçekli, yeşil kocaman ağaç Allah'ın Emridir ki insanlık aleml Onun meyvelerinden faydalanır. Senin oturduğun kuru, çiçeksiz dal ise, senin boş evhamlı inançlarındır..."

Sonra 20 Ekim 1992'de Hz.Bab'ın doğum gününde ben ve oğlum Savaş tescil olduk. O zaman hiç okumam yazmam yoktu. Fakat şimdi Allah'a şükürler olsun ki sabah akşam duamı okuyorum, namazımı kılıyorum. Şu an Saklı Sözlerden 25 Saklı Söz ezberimdedir. Her an çok mutluyum, Bize söyleyene ve İlahi Emri duyurana duacıyım, Allah hepsinden razı olsun.

Gülizar Gökdemir.

Gökdemir ailesi bir kaç yıl Nahcivan'a Hicret ettiler

"İçinizden biri Rabbin Emrini tebliğ etmek isterse her şeyden önce kendi kendini tebliğ etmelidir ki onun sözünü işitenlerin kalbleri müncezip olsun. Bir mübelliğ önce kendi kendini tebliğ etmedikçe sözü arayıcının kalbinde heyecan uyandırmaz. Ey kavim! Başkalarına iyi öğütler verip kendileri o öğütleri tutmayan kimselerden olmayınız. Bu gibilerin sözleri, öteden her şeyin hakikati ve daha öteden Tanrıya yakın duran melekler onları yalancılıkla itham ederler.

Böyle bir kimse herhangi bir kimsede bir tesir husule getirmeğe muvaffak olursa, bu muvaffakiyet, Aziz ve Hakimin hükmüne göre, ona değil Tanrı sözlerinin nüfuz ve tesirine atfolunmalıdır. Mübelliğ, Tanrının nazarında, kendisi eriyip aktığı halde çevresine ışık saçan bir mumdur."⁶⁵

⁶⁵ Bahauallah'ın Sesi, sayfa 140-141, no 128.

HZ.MEHDİ ZUHUR ETMİŞ

Tokat (Bu şehir Hz.Bahau'llah'ın Bağdat'tan İstanbul'a sürgünlüğünde mesir'i mübarek şehirlerindendir) ahabplarından Sayın Rıza Çiçek, eşi ve iki oğlu yukardaki mübarek ayeti temsil ediyorlar: "**Biri Rabbin Emrini tebliğ etmek isterse herşeyden önce kendi kendini tebliğ etmelidir...**" Bir Bahai'nin en önemli vazifesi İlahi Emri duyurmasıdır. Levihlerde ve yukardaki ayette; Emri duyurma, Bahai hayatı yaşamak ve temiz amel ile beraber olursa etkisini gösterecek. İşte Çiçek ailesi bu konuya dikkat ettikleri için başarılıdılar. Ve tebliğ ettikleri kimseler de bu özelliklerinden pay almışlardır. Evleri Bahai misafirhanesi gibi herkese açık, temiz niyet, sevgi ve güler yüze, gelen gidenlere hizmet ediyorlar. Halbuki maddi bakımından da orta hallidirler.

Şimdi Rıza Bey'in kendi yazdıklarıyla nasıl Bahai olduklarını öyküsü:

Yaşamımda mutlu başlangıç günlerinin! Anıları:

1953 doğumluyum, ismim Rıza Çiçek. Yaşamımın ilk günleri diyebildiğim dünyayı tanıyabildiğim 8-10 yaşlarımdan itibaren manevi duygulara saygılı, yüce Allah'tan daima yardım olacağım inancındaydım. Dini konularda kitaplar okurdum.

1973 yılında 19-20 yaşlarımda, maddi bir istek için duyduğum bir duygumun yerine getirilmesi için bütün varlığımla canı gönülle bütün kötülüklerden arınmış olarak bu dileğimi yerine getirmesi için Allah'a yalvarıyordum. Bu günlerde Allah'a aşkla bağlı Tasavvuf şairlerinin anıları ve İlahi şiirleriyle etkilenmiş bir haldeydim. 6 Mayıs 1973'de 20 yaşlarımda iken Allah aşkını kendimde buldum ve maddi isteğimden vazgeçtim. Karşılıksız olarak Allahıma yalvarıyordum. Bu yalvarda yeni bir yaşam, yeni bir oluşumlar bekleyişi gönlümde doğdu.

Büyük Tasavvuf Şairi Yunus Emre'nin Kıyamet günleri için söylediği şiirleri okuduğumda bu yaşanan zamanın bu günler olduğu hissi uyandı. Bu yıllarda "Peygamber Tarihi" Kitabını okudum. Bütün peygamberlerin başından geçen bütün olaylar ibret vericiydi. Yaşam günlerimin, ilerleyişi manevi konuları araştırmakla devam ediyordu.

1979 yılında manevi duygularımda azda olsa bir gerileme ve maddi işlerde başarı elde etme hislerim oluştu. Bu günlerde yaşamımda çok etkili olan 6 aylık uykusuzluk ve çok büyük manevi bir çöküntü oldu. Bu durumdan kurtulmak için bütün varlığımla Allah'a yalvarıyordum. Yüce Allah uykusuzluktan ileriye gelen çok büyük çöküntü fırtınasından beni bir anda kurtardı ve yeniden dünyaya gelmiş bir haldeydim. "Yüce kuvveti, büyüklüğü, cömertliği ve kutsal kudretiyle beni diriltti" diyordum ve o anda Allahıma şu sözü veriyordum: "Allahım dünyada tek bir kişi kalsam ve sana inanan hiç bir kişi kalmamış bile olsa, sana iman edecek benim. Allahım herkese mal, mülk verdin, bana tüm dünyayı verdin" diyordum. Çünkü dünyadan habersiz gibiydim. Çok canlı günlerim başlamıştı ve mâneviyatım tekrar gelişmişti.

1985 yılının Bahar aylarında bir sohbette Ablam: "Hz.Mehdi gelmiş Rıza" diye söyledi. Ben ise: "Neredeymiş, kimleri ıslah etmiş, kim görmüş?" gibi sorularla karşı çıkmıştım. Ablam: "Sen bizim komşu ile görüş" dedi. Bir gün komşusuyla karşılaştım. Sohbeteye başladık, fakat daha sonra hep o konuştu ve ben de dinledim. Söylediklerini fikir ve düşüncelerim ve mâneviyatımla ölçüyordum. Sonunda dedi ki; "bu bir Dindir, Bahai Dinidir." Bahai Dinini ilk sefer duymuştum ve benim gönlümün istekleri gibiydi. Cevapta: "Ben zaten Bahaiymişim ancak bunu geniş şekilde araştırmam gerek" dedim.

Araştırmaya başladığımda, önce Nebil Tarihi'ni okudum ve çok etkilendim. Araştırdığım günlerde bir gece rüyamda Hz.Abdülbaha'yı gördüm. Büyük, uzun bir masanın üzerinde çok kalabalık ve üstleri kapalı yemek tabakları vardı. Sabah uyanınca bu rüyanın yorumunu kendim şöyle değerlendirdim: "Bu sofraya İlahi bir sofradır. Yemek tabaklarını açıp yemesi ise sana düşer" dedim. Ve İlahi güven duygum daha da arttı. Mâneviyatımda çok büyük değişiklikler oldu. 1986 Nevruz Bayram günü inançlı bilgilerle tescil oldum. Sn.Prof Dr. İlhan Sezgin tescil gününde bizde bulunuyorlardı.

Bahai eserlerini aralıksız okuyordum, fakat Hz.Bab ve Hz.Bahauallah'ın zuhurlarının İlahi kudretini çözemiyor ve bazı engeller koyuyordum kendime. Böyle engeller içerisinde bulunduğum günlerde bir gece rüyamda Hz.Bahauallah'ı gördüm. Ben Hz.Bahauallah'ı kendi evimde beklerken, Hz.Bahauallah bir kaç değerli arkadaşları ile kapının eşliğinden adımını içeri attı. Evde bekleyiş halinde olan ben hemen ayağına secdeye kaptım. Başında da tacı vardı. Bu rüyamın sonuçları beni çok etkiledi. Bundan sonra kafamda olan vesvese düşünceleri kalkmış ve arınmış bir hale geldim. Bahai Dininde hizmet etmek için, aldığım görevleri yerine getirmeye çalıştım. Değerli ahbabımız Rahmetullah İmani Bey'lerin İlahi davranışına hayran olmuştum. İlk gittiğim Konvenşin seçimi beni çok çok etkiledi. Konvenşin seçimlerinin yüce önemini de rüyamda görmüştüm.

Bahai Kış okuluna katıldığımda tüm Bahailerin değişik milletlerden ve değişik bölgelerden olduklarını gördüm. Çeşitlilik içinde birlik beni çok çok memnun etti. Bahai inancı yaşamıştımda çok büyük değişiklikler meydana getirdi. Ailemde, çocuklarımda değişiklikler oldu. Çevrenin tepkisi elbetteki oluyordu. Fakat Allah'a verdiğim ikrarım benim için çok çok önemli olduğundan kimsenin tesirinde kalmadım.Çevreme teb-

liğler yaptım. İnsanlar bendeki manevi gücün, inancımın kendisinden geldiğini anlamışlardı. Bu inancımın kendisi yaşamımla devam edecektir.

21.9.1999 Rıza Çiçek - Tokat

"İnsanoğlunun kalbi Rahmanın tecellisinin tahtıdır. Biz bunu bundan önceki mukaddes sözlerimizde bildirdik. Ezcümle dedik: "Ben yere ve göğe sığamam; Ben ancak bana inanan ve Emrime ihlâs ile sarılan kimsenin kalbine sığarım." Tanrının nuruna makes ve Rahmanın tecellisine merkez olan insan kalbi çok kere o nurun Masdarına ve tecellinin Menşesine yabancı kalmıştır. Bunun da sebebi, kalbi Tanrıdan ayırıp uzaklaştıran gaflettir. Tanrının Huzurundan hiç bir an gafil bulunmayan kalbler Ona yaklaşmış, Onun arşına yakın gelmiş sayılır."⁶⁶

İNANÇLARIN ÖZÜNÜ HİSLERİMLE ARAR BİR HALDE İDİM

Sayın Nadide Çiçek; temiz niyeti, can ve gönül ile yaptığı hizmetleriyle ismini temsil eden ender Bayanlardandır. Duyuru ve Emrin ilerlemesi için elinden geleni esirgemiyor. Eşinin öyküsünde anlatıldığı gibi evleri herkese açık ve Nadide Hanım herkesi saygı ve sevgi ile ağırlıyor. Son seneler Anadolu ve Tokat'a yaptığım seyahetlerde hep onların evinde kaldım ve bu ailenin Emre olan bağlılıklarına yakından tanık oldum.

⁶⁶ Bahauallah'ın Sesi- sayfa 95- no 93.

Nadide Hanım'ın öyküsü:

1955 doğumluyum, İsmim Nadide Çiçek. Yaşamımda geleneklere bağlı inançlarıyla yaşayan bir genç kıyım. Çevremizde, inançlarımız üzerine düşünmek serbest olmadığından, geleneklerdeki inançların özünü hislerimle arar bir haldeydim. Dinlerdeki tarihi bilgiler hakkında bilgim yoktu. Evlendikten sonra Eşimin maneviyatına bağlılığını gördüm, onun yaşantısını seyrediyordum ve inançlı olmanın düşüncelerle inanmanın serbestliği içindeydim. Eşim Bahai Dinini kabul etmişti. Bahai kitaplarının İlahi yazıları ve Bahai olan Rahmetullah İmani ve Rahim İsmailzade beylerin hareketlerine hayranlık duyuyordum. Eşim tescil olduğu gece eşimle beraber tescil oldum. Bahai yaşamımdaki durumum yeni doğuş gibiydi. Çünkü bana insanlara sevgiyi saygıyı daha çok öğretti. Bütün dünyayı değiştirdi. Herşeyde bana bir güven verdi.. Her şeyin doğrusunu öğretti. Beni o kadar mutlu kıldı ki bütün insanları, dünyayı sevmeyi öğretti.

Hanımlar için hazırlanan Bahai konferansına katıldığımda dünyanın değişik memleketlerinden gelen Bahai bayanlarla tanıştım ve Hindistanlı bir bayanın gönüllere hitaben konuşmaları 'Çeşitlilik içinde bir birlik'ti.

Hız.Ruhiye Hanım'ın İstanbul'a geleceği haberini duyduğumda gönlümdeki aşkla onu görmek istedim. İstanbul'a gidip onu ziyaret etmek için imkanlarımız müsait değildi. Fakat Allah'ın yardımıyla Totat'tan ailemin tamamı çocuklarım ve eşimle ve Bahai olan yakın akrabalarımınla ziyaretlerine gittik. Bu ziyarette Hız.Ruhiye Hanım'la yüzyüze görüşme anı yaşamımda en mutlu ve değerli anılarımdan biri oldu.

Türkiye'nin Başbakanı, Bakanları Türkiyemize gelen misafire hoş geldin diyerek tebrik ediyorlardı. Çok kalabalık bir topluluktu.

Yaşamımda Hz.Bahaullah'ın dualarını ve Hz.Abdülbaha'nın dualarını her okuduğumda tebliğ yapmak için bana daha yüksek bir tebliğ gayreti veriyorlar.

Nadide Çiçek-Tokat 22.9.1999

"EY CARIYEMİN ÇOCUĞU!

Bâki Padişahlığı görsen bu fâni cihandan geçip gitmeğe çalışırsın. Fakat onu senden gizleyip bunu sana göstermekte ancak temiz yüreklilerin anlayabileceği nice hikmetler var."⁶⁷

HZ BHAULLAH'I KABUL ETMEKLE DÜNYAM DEĞİŞTİ

Türkiye ve özellikle Anadolu'da İlahi Emri kabul etmek için temiz ve anlayabilen hazır ruhlar vardır. Özellikle Türkiye'de yaşayan Aleviler. Çünkü Hz.Mehdi ve İsa'nın gelişi ile ilgili bekledikleri şartlar, işaretler ve müjdelere Hz.Bahaullah'ın prensipleri ve Zuhur'unun olayları ile mutabık kalıyor.

Sayın Rıza Çiçek'in Ablası Sayın Fatma Balcı bu temiz ruhlardan biridir. Sadeliği ve samimi davranışlarıyla İlahi Emrin hizmetlerine gönül bağlamış ve elinden gelen her çeşit hizmeti yapmağa çalışmaktadır. Kendi yazdığı öyküsünün özeti:

Ben Fatma Balcı, doğum tarihim 1947. Çocukluk ve gençliğimde 12 İmamlara bağlı idim. İmam Hüseyin'in oruçlarını hiç bırakmazdım. 18 yaşında evlendim. 35 yaşındeyken 4 çocukla eşimi kaybettim. Biz tıdallık Köyünde oturuyorduk. Eşim vefat edince Tokat'a taşınarak, kardeşim Rıza Çiçek'e yakın bir ev tuttuk. Biz zaten ikimiz de Yunus Emre'nin şiirleriyle ve sözleriyle kendimizi yetiştiriyorduk. Bir kaç ay sonra o

⁶⁷ Farsça Saklı Sözler No: 41

mahallede oturan Nevin Saraçoğlu ile tanıştım. Nevin Hanım: "Fatma Hanım Hz.Mehdi gelmiş" dedi. Ben o sıralarda çok sıkıntılıydım, kardeşime haber verdim. Kardeşim Rıza araştırdıktan sonra İlahi Emri kabul edip tescil oldu. Ben de bilgim olmadığı için kabul edersem Allah'a eş koşmuş olurum zannediyordum. Ancak kardeşimden sonra tescil oldum. Hz.Bahaulah'a inandığımdan beri dünyam değişti ve içimden geldiği kadar Hz.Bahauallah'ın, Hz.Abdülbaha'nın sözleriyle kendimi yetiştirmeye çalışıyorum.

Fatma Balcı.

İKİNCİ TERAZ

Samimiyet üzere dinlerle muâşeret, Tur dağında Musa ile konuşanın getirdiğini izhar ve her bir hususta insaftır. Vefakârlık ve temiz yüreklilik ile muttasıf olanlar bütün yeryüzü sâkinleriyle dostça muâşeret eylemelidirler; çünkü muâşeret ittihat ve ittifak doğurur; ittihat ve ittifak ise âlemin düzeni ve ümmetlerin hayatı demektir. Ne mutlu şefkat ve refeti itiyat edinip kin ve husumeti bırakanlara! Bütün dünya halkına tahammülkârlık ve iyilik severlik tavsiye ederim. Bu iki dünyadaki karanlığı dağıtacak iki lâmba ve milletleri gerçek bilgiye kavuşturacak iki öğretmendir. Ne mutlu erenlere ve vay gafillere!"⁶⁸

ZUHUR MÜJDESİNDEN VE GERÇEK GÜNEŞİN DOĞUŞUNDAN UYANDIM

1995 yılında Anadolu'ya yaptığım bir gezide Tokat'a Sayın Rıza Çiçek'in evinde olan Ocakbaşı toplantısında sayın Aziz Çelik ile tanıştım. O zaman daha tescil olmamıştı. Ancak 1999

⁶⁸ Hz. Bahauallah'ın Levihleri, sayfa 46, İkinci Teraz

yılında Tokat'a gittiğimde kendisini hararetle ve aktif bir Bahai olarak gördüm. İki gün işinden izin alarak kendi arabasıyla Turhal, Zile ve etraftaki köylerde olan ahabları birlikte ziyaret ettik. Aziz Bey şairdir. Şiirleri irfanlıdır. İlahi Emri tanıdıktan sonra daha ziyade Hz.Bahaullah'ın ve Emrin yüceliği hakkında şiirler yazmaya başladı. Gözlerini kapatıp sazıyla şiirlerini söylerken ruhani bir ortam yaratıyor. Alevi Mezhebinde bu gibi şairlere 'Aşık' derler. Şiirlerinden birini bana hediye etmişti. Bu eseri okuyanlarla paylaşıyorum:

"Bize bir müjde geldi de söylendi.
Kendimi gaflette uyurken buldum.
Zamanın Güneşi doğmuş üstüme.
Kendimi Ona doğru dönerken buldum.
Eğilmez bökülmez çeliğim derdim.
Güneşin ışığında eridim gittim.
Bizde olanı deniz bilirdim.
Kendimi okyanusta kaybolurken buldum.
Soğuk idim sıcak sulara karıştım.
Bundan sonra artık geri dönemem.
Damla iken nehirlerde çağladım.
Kendimi birliğe doğru olurken buldum.
Zalimlerden olup zulüm edemem
Sonra kötü ön olur bize dünyada.
Dünyanın yeniden kurulduğu zamanda.
Kendimi hizmet ederken buldum.
Azizim gayem su gibi olmaktır
Rüzgâr olup ılık ılık esmektir.
Yetmiş ili milleti bir sevmektir.
Kendimi hiç bulurken buldum.

Aziz Çelik. 19 Haziran 1999.

Adım Aziz çelik 1966 yılında Tokat, Ballidere köyünde doğmuşum. Hz.Bahaullah'n Emrini ilk defa çok sevdiğim Sn.Rıza Çiçek'ten duydum. Bir kaç ay sonra 19 Nisan 1996 akşamı Rıza Bey'lerin evinde tescil oldum. Cenabı Hak Hz.Bahaullah bize bu yeni Emirde hizmet etme imkanı verdiği için şanslıyız ve minnettarız. Emri kabul etmeden önce ve daha sonra da hiç unutamadığım bazı olayları ve rüyalarımı bir ahbabın teşrifıyla affınıza sığınarak kaleme aldım. Ancak şunu da belirtmeliyim ki kendimi olduğumdan yüksek göstermek veya şöhret kazanmak için değil. Bu Emrin büyüklüğünü Hz.Bahallah'ın azametini, Bahai yaşamının bizde yarattığı değişiklikleri bizim nasıl Bahai olduğumuzu bir nevi paylaşmaktır.

Biz iki kız üç erkek olmak üzere beş kardeşiz. Sevgili Babam her zaman bize dürüst, adil, çalışkan ve iyi ahlaklı olmamızı, ehlibeyt ve 12 İmamlara bağlı kalmamızı tavsiye ederdi. Özellikle İmam Mehdi Sahip zamandan sık sık bahsederdi. Zuhurunun yakın olduğunu söylerdi. İmam Mehdi'nin zamanında kurt ile kuzunun birlikte duracağını, dünyanın adaletle dolacağını her fırsatta dile getirirdi. Bu konu benim çok ilgimi çekerdi. Pek dindar biri olmadığım halde bazen çok güzel ruhani rüyalar görüyordum. Özellikle askerlik görevimi yaparken aynı rüyayı iki defa gördüm. Rüyamda Enam Süresini ezber etmem isteniyordu. Bir vesile ile onun yerine Fatiha Süresini ezberledim. Bu rüyadan sonra çeşitli aralıklarda güzel rüyalar görmeye başladım. Bu arada 1987 Karate-Do sporuna başladım. Halen devam etmekteyim.

Elimden geldiği kadar babam gibi dürüst ve çalışkan olmaya çalışıyordum. Yinede biz masum değiliz, hayatta bir çok hatalarımız olmuştur, inkâr edecek değiliz. Eğer kendimi eğitsem biraz da olsa düzeleceğime inanıyordum. Orta okulu dışardan bitirmek için kayıt yaptırđım. Bir kaç sene sonra bitir-

dim. Amacım artık liseyi okumaktı. Fakat daha ileriki yıllarda buna fırsat bulabildim. Bilimsel kitaplara çok merakım vardı, özellikle uzay hakkında bir çok pratik bilgiye sahip olduğumu düşünüyordum. Keşke bir astoronot olsaydım. Kâinatı keşfetmek isterdim.

Kesin bilmiyorum ama 25-27 yaşlarım arasında bir rüya gördüm. Bu rüya diğerlerinden farklı ve bambaşka idi. Rüyamda daha önce oturduğumuz eski evin küçük penceresinden hafif kızıl yüzlü, alnı açık, bembeyaz saçlı ve sakallı fakat sakalları yeni çıkmış orta yaşlı bir adamın bana bakıp gülümsediğini fark ettim. Onu görür görmez kendimi uzayda ahenkle yıldızların arasında uçarken buldum. Devamlı Allahım Allahım diyordum. Sanki ses benden değildi, her taraftan geliyor ve yan-ki yapıyordu. Sonra kendimi aynı odada yatağın içinde buldum. Annem Babam bana kötü bir şey yapmışım gibi çok sert bakıyorlardı.Yataktan doğrulup; Anne, Baba cihan beni duydu, siz daha neden duymadınız diye çıkış yaptım. Ertesi sabah rüyamı Anneme, Babama ve eşime anlattım. Bunun gibi bir çok ruhani nitelikli rüyalar gördüm ve bunlar beni etkiliyordu. Bir süre sonra etkisi geçiyor ve unutuluyordum. Çok sık olmazsa da, bazen kimse görmeden gece kibleye yönelir şu duayı okurdum: "Allahım! Bana hayırlı evlat, hayırlı devlet ve hayırlı bir iş ver. Beni Hz.Muhammed ve Ali'nin yolundan 12 İmam'ların yolundan, bütün nebilerin, velilerin ve peygamberlerin yolundan ayırma. Bana doğru yolu göster." Bunu herkes için dileyerek ve bu şekilde yıllarca dua ettim. Bir yandan da İslam Dininin özünü arıyordum ve birşeylerin ters gittiğini düşünüyordum.

1995 Yılıının başlarında meslek değiştirip manav dükkanı açtım. Fakat işi iyi bilmediğimden hep zarar ediyordum. Sayın Rıza Çiçek ve eşi dükkanımdan alışveriş yaparlardı. Böylece onlarla tanıştım. Bu şekilde bir yakınlaşma oldu. Bir gün onu

küçük yazıhaneme davet ettim. Burada müşteri olmadığı zaman saz çalar türkü söyledim. Biraz sohbet ettikten sonra Rıza Bey bana Emri tebliğ etti. Şimdiye kadar hiç duymadığım açıklamalar yapıyordu. Hz.Mehdi'nin geldiğini ve yeni bir Dinden ve Peygamberden bahsediyordu. Kendi kendime: "Bu adam çıldırmış olmalı" diyordum. Bir şekilde söylediklerini red ettim. Rıza Bey yine alış veriş yapıyor, kibar ve nazik bir şekilde davranıyordu. Bir gün nedense bana araştırmam için bir kitap getirmesini istedim. Ertesi gün 'Aranan gerçek' Kitabını getirdi. Bir kaç günde okudum. Sonra bir çok kitaplar okudum. Rıza Bey ile gündüz dükkanda gece evlerinde sohbet ve derinleşme yapıyorduk. Bir süre sonra kendimi Bahai gibi görmeye başladım. Aradığım herşey onda mevcuttu. Bir de şiir yazmıştım ve Altında yazan Bahai Aziz Çelik diye imzama atmıştım. Bu arada Sivas ahabplarından Sn.Veli Bey ve Sayın Prof.Dr.İlhan Sezgin ile tanıştım. Onlara sorular sordum. Sonra yazdığım şiiri ve altındaki 'Bahai Aziz Çelik yazısını İlhan Bey fark etti. Sonra bana; "Bu Emri kabul ettiğin anlamına mı geliyor" diye sorunca, "evet" diye cevap verdim. İlhan Bey: "Bunu resmileştirelim" dedi ve tescil kartını çıkardı. Biraz tereddüt ettim ama hemen de imzaladım. 19 Nisan 1996 akşamı idi. O gece çok yağmur yağdığı için bütün ahabplar Rıza Bey'lerde kaldık.

O gece kendimi garip hissetmişim. Daha sonraki günlerde derinleşmeye devam ettim. Yeni ahabplarla tanışıyor, muhtemem şeyler öğreniyordum. Mahfil üyesi seçilmişim. Bazen eve gece yarısı gidiyor, bazen de dükkanda yatıyordum. Gece saat 3'te yolu yürümek zordu ve başka imkanlarım da yoktu. Daha sonra bir motosiklet aldım ve onunla gidip gelmeye ve eve geç kalmamaya çalışıyordum. Yeni bir sevgili bulmuş aşık gibiydim. Sevgili eşim Zulbiye ile sorunlu bir evliliğimiz vardı bazen anlaşamıyorduk. Benim bu halimi anlamış gece geç kalmaları-

mı başka yorumlayarak tartışmalara sebep oluyordu. Sık sık: "Neden geç kalıyorsun, sende bir gariplik var, başka bir kadınla mı berabersin?" diye telkinde bulunuyordu ve tartışıyorduk. Ona cevap vermiyordum. Ona Bahai olduğumu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Bir gün sakın bir şekilde ne olursa olsun gerçeği öğrenmek istediğini söyledi. Ona herşeyi anlattım. Sakin karşıladı. Bir süre sonra İlhan Bey vasıtasıyla o da Emri kabul etti. Beraber Ziyafetlere gitmeye başladık. Sorunlarımız kendiliğinden çözümlendi. Çocuklarla bir karar aldık. Herkes üzerine düşen görevi yerine getirecekti. Birbirimize saygı ve sevgiyle davranacaktık ve bunu bir kağıda yazıp imzaladık. Bu arada işimi de değiştirdim. İşlerim her gün iyiye gitmeye başlamıştı. Her şeye daha olumlu yaklaşıyordum. Annem-Babam da İlhan Bey'in vasıtasıyla tescil oldular. Bize bir çok yerden ahabap geliyordu ve bizi ruhani yönden besliyorlardı. O sene Kış Okuluna Tokat'tan 3 kişi katılmıştık. Ben, Sayın Rıza Bey ve Alper Çiçek. Kış Okulunda bir müzik programı vardı, ben de gönüllü olmuştum. Üstad Aşık Mahzuni Şerifin Bahai olmadığı halde Hz.Bahauallah hakkında yazdığı şiiri saz eşliğinde söyledim. Yurt içinden ve yurt dışından ahabaplar vardı herkes beni tebrik ediyordu. İlk defa topluluk içinde saz çalmıştım. Kış okulunun 3. gününde, Amerikalı ahabap, (ismi Header) nasıl Bahai olduğunu ve rüyasını anlattı. Birden benim yıllar önce gördüğüm ve yukarıda bahsettiğim rüyamı hatırladım. Dikkatim oturumu yöneten kişiye yöneldi. Rüyamda bana gülümseyen zata çok benziyordu. İsmi bilmiyordum sonradan öğrendim Sn.Akdes Kuçani'nin küçük oğlu imiş. Bir kaç dakika içinde rüyamda gördüğüm kişinin o olduğuna karar verdim.

Mikrofonu alarak ürkek ve heyecanlı bir şekilde anlatmaya başladım. Ferzat Bey bana sarıldı ve kucakladı. Rüyayı kendi kendime yorumlamaya başladım. Yıldızların orada hazır bulu-

nan ahbaplar olduğunu ve benim de onların arasında Allah'ın adını zikrettiğimi, böylece rüyamın gerçek olduğunu ifade ettim. Hz. Bahau'llah affetsin, rüyamda gördüğüm kişinin kesin Ferzat Kuçani Bey olduğunu iddia etmiyorum. Belki o zat başka birisiydi. Fakat şimdiye kadar ona benzeyen Ferzat Bey'den başka birine rastlamadım. En doğrusu hakikati Allah bilir.

Daha sonraları Babam beni korumak için, çevresindekilerin etkisiyle Emirle ilgili faaliyetlerimi yasakladı. Çünkü ortam iyi değil ve halk arasında güvensizlik ve terör vardı. Gizli gizli faaliyetlerimi sürdürüyordum. Türlü bahaneler uydurarak tebliğlere gidiyordum. Elimden dua etmekten başka birşey gelmiyordu.

Devamlı Annem beni destekliyor Babamı yatıştırıyordu. Sonraları Babam ılımlı olmaya başladı. Kardeşlerimin ikisi Emri kabul ettiler. Benim küçüğüm olan Mahmut ve büyüğüm olan Ayşe Ablam ve ablamın aile fertleri hemen hemen bütün sülaleye emri tebliğ ettim veya duydular. Olumlu veya olumsuz tepkiler aldım, onların Emri kabul etmeleri için eşimle birlikte dualar okuduk. Tokat'ta birçok kimselere tebliğ ettik. Çok sıkıntılı günlerimde eşim bana destek çıktı. Genelde tebliğ faaliyetlerine gurup olarak çıkıyorduk. Çiçek ve Balcı ailesiyle. Bir keresinde aynı rüyayı iki defa gördüm. Rüyamda çocukluk arkadaşım olan Ünal Başpınar'a Emri duyurmam söylendi ve ona aynen rüyamı anlattım ve Emri tebliğ ettim. Çok iyi karşıladı. O da bir falcı olan hocaya gidiyor. Hoca ona; "Aziz diye bir arkadaşından yardım göreceksin" diyor. Bunu öğrendiğim de adeta şok oldum. Çünkü fala pek inanmam. Ona; "eğer imkanım olsaydı sana maddi destek yapardım, ama zennediyorum bu ruhani yardımdır" dedim. Henüz iman etmedi ama zamanını Allah bilir.

Ne zaman kendimi biraz dünyaya versem başka bir şehirden ahbaplar geliyor onların ruhaniyetinden etkileniyor hizmet

etmek için fırsatlar yaratıyordum. Bazen de ruhani rüyalar görüyordum.

Çevrenin ve akrabalarımın bütün çabalarına karşı Emri red etmeleri eşim ve beni çok üzüyordu. Alay konusu oluyorduk. Yine bir rüya gördüm: Tanıdığım bir kimsenin, bir bebeğe ve halka zarar vereceğini hissediyor ve onu etkisiz hale getirmek için tedbir almak istiyorum. Fakat bu kişi benden önce davranarak harekete geçiyor. O anda kendimi koruyacak bir çukur buluyorum. Biraz sonra bu kişi de korkmuş benim sığındığım yere sığıyor. O anda eşim de geliyor. Bu adamın kimseye zarar veremeyeceğini ve onu ikna edebileceğimi hessediyorum. Çukurun dışında da büyük tehlike ve kargaşa varmış. bir müddet sonra orada yalnız olduğumu hissediyorum. Dışarıya çıkmak istemiyorum. Kimse beni burada fark etmiyor. Üzerime toprakla kapatmak istiyorlar. Amacamın oğlu o toprakları kenara atıp düzeltiyor ve çukurun etrafını süslemeye başlıyor. Fakat beni fark etmiyor. Bir müddet sonra çukur diğer yerlerle düz oluyor, insanlar yine beni fark etmiyorlar ve ben o çukurdan çıkıp amcamın evine giriyorum. Orada amcalarım, akrabalarım ve bir çok kimse hazır bulunuyorlar ve çorba içiyorlar. Onlara bir çukurdan geldiğimi, ne kadar kaldığımı bilmediğimi ve kendimden emin bir şekilde Hz.Bab ve Hz.Bahaullah'ın Emrini kabul etmeleri gerektiğini ve eğer red ederlerse, başka bir memlekete gideceğimi söylüyordum. Onlarda yatıştırıcı ve şakacı bir şekilde Emri kabul edeceklerini ima eder gibi; "evet yavaş yavaş olacak" diyorlardı.

Ben, eşim ve akrabalarım, bütün insanlar için dua ediyoruz. Allah herşeyi hakkıyla bilir. Bu satırları yazarken bir kusurum olduysa af diliyorum. Bize teşrif eden ve bu satırları yazmam için beni teşvik eden Akdes Kuçani Hanım'a da teşekkür ediyorum.

Bu arada bütün dünya insanlarına ve ahabplara ve henüz dünyaya gelmemiş ruhlara Ebha selamlarımı iletiyorum. Ben inanıyorum ki Allah'ın imtihanları çetindir. Bu İmtihanlar her defasında zorlaşacak. Ölene kadar devam edecek. İnşallah bu dünyadan geçerken imanlı gideriz.

Aziz Çelik, 22.9.1999

"EY VARLIK OĞLU!

Bahçen sevgim, cennetin vuslatımdır. Ona gir, duraklama. Yüce melekûtümüzde ve yüksek ceberûtümüzde senin için takdir olunan budur."⁶⁹

DOĞAN RÜYASINDA BİR PEYGAMBER GÖRMÜŞ

1997 Yazında Anadolu'ya olan bir gezide Sivas'ta Sayın Doğan ve Sayın Münevver Karapınar eşlerin evlerinde bir toplantıya katıldım. İki de Emri hizmetlerinde faaldirlar. Toplantının bitiminde değişik konularda sohbet oldu. Nasıl Bahai olduklarını anlattılar. Sonra yazıp getirdiler. Nasıl Bahai olduklarının özeti:

Biz Alevi kökenli kalabalık bir aileden gelmeyiz. Benim Bahai olmam aileden değil, kendim Bahai oldum. Ben yaklaşık 6 veya 7 yaşlarında idim. Babamın bir olay dolayısıyla çok perişan bir durumda idik. Bir gece rüya gördüm. Anneme rüyamı anlattım: Beyaz sakallı nur yüzlü bir Pegamber idi. Rüyamda peygamber olduğunu çevresindekiler söylüyorlardı. Beyaz sakallı nur yüzlü Zat beni yanına çağırarak dizinin yanında oturttu, benim yüzümü ve saçlarımı okşuyordu ve bana üzülmememi söyledi.

⁶⁹ Arapça Saklı Sözler No: 6

Ben o gün için sanki bir başka yerde yaşıyordum. Gördüğümü tarif etmem mümkün değildi. Anneme söyleyince çok heyecanlandı ve çok teselli buldu ve helva yaparak konu komşuya lokma dağıttı. Komşular sormuşlar; "hayırdır." Annem ise: "Bizim Doğan Rüyasında bir Peygamber görmüş" demiş.

Aradan yıllar geçti, bir gün benim için çok değerli bir insanla tanıştım. Bu Zat Prof.Dr.Mehmet Marufi ve ailesidir. O zaman yaşım 16-17 idi, Marufi Bey bana yeni bir din ve Hz.Mehdi'nin geldiğini, Hz.Bahaullah'ın zuhurunu söyledi. Ben ise ne bir dinden ne bir peygamberden haberim vardı. Çünkü pek inanmıyordum. Dr.Marufi Bey biraz bana unlattı ama ben pek onun söylediklerini kavrayacak kadar bir dini bilgiye sahip değildim. Ama çok mutlu bir durumu vardı ve güler yüzlü bir insandı. Bu da beni çok düşündürdü. Bahai Dini isimli bana bir kitap verdi. O Kitabı açtığımda Hz.Abdülbaha'nın resmi ile karşılaştım ve çok şaşırdım. Çünkü çocuk iken rüyamda gördüğüm Peygamber'in resmi bu kitapta idi ve kitabı hiç okumadan hemen Bahiliği kabul ettim. Sonra Ocakbaşı ve ziyafetlere katılarak Bahailiği tanımaya başladım ve Sivas'ın ilk Bahailerinden biri olarak sayılırım. Hz.Abdülbaha'yı tekrar rüyamda çok görmek istiyorum.

Kısaca bir anımı anlatmak istiyorum: Çok değerli eşim Münevver ile evlenmeden önce tanıştım ve kendisine Bahai olduğumu söyledim. O da hiç bir dine inanmadığını söyledi, evlenmeye karar verdik. Devletin resmi nikah yapılan yerinde benim isteğim üzere kendisine de Bahai nikâhı yapmamız lazım dedim. Eşim olumlu karşıladı ve Sivas Belediye Nikâh Salonunda ilk kez Bahai Nikâhı kılındı.

Eşime Bahailik hakkında sürekli anlatıyordum, ama kendisi hiç bir dine inanmadığını söylüyordu. Bir gün bir rüya görmüştü. Sabah erkenden kalktı ve işe gitti. Kendisi hastahane de

hemşire olarak çalışıyordu. Akşam eve geldiğinde bana; "Allahu Ebha" diye selam verince şaşırđım. "Ne oldu sana Münevver?" dedim. "Ben bir rüya gördüm" dedi. Çok heyecanlı olarak şöyle anlattı: "Rüyamda beyaz sakallı nur yüzlü bir dede gördüm, bana, hemen Dr.Mehmed Marufi'ye gidip ondan bir form almamı, doldurmamı ve Sırat Köprüsünden geçeceğimi söyledi." Sabah işe gider gitmez Hastahanedede Dr.Marufi'nin odasına gidip rüyamı anlattım. Ben Hz.Abdülbaha'nın resmini hiç görmemiştim. Dr.Marufi Hz.Abdülbaha'nın resmini gösterince, evet rüyamda ki Zat budur ve hemen tescil olmak istedim ve o anda tescil olup Bahai oldum."

Ne mutlu bizlere ki İlahi emri tanıdık ve Bahai olduk.

Doğın Karapınar

"Araştırma, çabalama, özleme, aşk, iştıyak ve incizap cırağı arayıcının kalbinde yanıp Tanının inayet nesimi onun ruhuna esince, dalâletin karanlığı zail olur, şek ve şüphe sisleri dağılır, ilim ve yakîn nurları onun varlığını kaplar. O zaman ruhun sevinçli müjdesini hamil Manevi Müjdecî Tanrı Şehrinden gerçek tan gibi görünerek kalbi, fikri ve ruhu gaflet uykusundan marifet borusu ile uyandırır. Bunun üzerine, Ruhulkudsün inayet ve teyidleri öyle yağar ki arayıcı kendisini yeni bir göz, yeni bir yürek, yeni bir ruh sahibi olmuş görür. Kâinata münceli Tanrı ayetlerini seyreder, ruhun gizli sırlarına nüfuz eyler. Tanrının gözü ile bakarak, her zerrede kendisini mutlak yakîn makamlarına kılavuzlayan bir kapı müşahede eder. Her şeyde vahdaniyet tecellisinin sırlarını ve samedaniyet zuhurunun eserlerini keşfeder."⁷⁰

⁷⁰ Bahau'llah'ın Sesi, sayfa 135-6, No 125.

DUALARIM KABUL EDİLDİ

1998 yılında Bursa'ya gittiğimde, ahbaplar arasında yeni Bahai olmuş olan bir genç, Mühendis Yılmaz Ertorun'dan bahsediliyordu. Sayın Ertorun İnegöl'de ikamet edip sayın Misakiye Tebyani-Attar vasıtasıyla Bahai olmuş.

Bayan Misakiye Attar uzun seneler Türkiye'de muhacir olarak kalmaktadır. Kendisi değişik şehirlerde aşk ve sebatla tebliğ faaliyetleriyle bir çok kişinin imanlarına sebep olmuştur. Sayın Misakiye Türkiye'de Tarsus, İstanbul ve Bursa'da muhacir olarak kalmıştır ve şimdi ise İnegöl'de kalmaktadır. Rahmetli eşi Bay Mahmud Attar da duyuru için çok çaba gösteriyordu.

Yukarda zikri geçen tarihte Türkiye Yaz Okuluna iştirak ettim. Sayın Yılmaz ile görüştüm ve nasıl Bahai olduklarını sordum.

Burada kendi yazdığı öyküsüdür:

"Tanrım! Şu gelip geçici dünyada Bana gerçeği öğret. Bu benim için biliyorsun ki, herşeyden daha önemlidir. Ben tembel, günahkâr, özelliği olmayan, basit bir insanım. Bu herşeyden daha değerli olan şeye, gerçeğe ulaşmak için ne yapmam gerekiyor, bana yol göster." O gece duadaki extra istek bu idi. İki rekat nafile namazından sonra rüyamda bu sorunun cevabını bulacağım düşüncesi beni çok heyecanlandırmıştı. Fakat o gece rüya görüp görmediğimi hatırlamıyorum. Belki ben, gerçeği bu dünyada öğrenecek kadar Tanrı tarafından değer verilen bir insan değilim. Belki de biz insanlar için yasaklanan bölgeye girmiştim.

Bir gece rüyamda, çok kısa bir anda , yeşil ve beyazın hakim olduğu kaftaniyle nur yüzlü, çok yakışıklı bir zenci gördüm. Sanki sorunlarımı biliyor gibi, bana bakıp tebessüm ediyordu. Hiç kimse söylemedi ancak bu kişi Bilali Habeşi idi. Ar-

kadaşıma bu rüyayı anlattım. O da bir hocaya sormuş Hoca, arkadaşın dini tebliğ edecek demiş. Ben İslami anlamda görevlerini yerine getiren bir insan değilim. Dini nasıl tebliğ edecektim?.

Melahat Hanım telefonda bir misafirin (Misakiye Attar) kendisi yeni bir dini tebliğ ettiğini bana söyledi. Hz.Bab'a ait duayı okudu. O an benim için Kıyamet kopmuş, anlamıştım ki Tanrının sözü bitmemiş ve bitmeyecek. Bu benim için sonsuz bir mutluluktur. Aileme yeni Dini müjdeledim. Dostlarıma da yeri geldiğinde amatörce çıkar bildiğim kadarıyla Bahailiği anlatıyorum.

Yılmaz Ertorun.

**"Dostlar! Şanı yüce biricik Tanrıya güzel amellerinizle ve Onun nazarında makbul olan tavır ve ahlâk ile yardım ediniz. Bu Günde Tanrı yardımcısı olmak isteyen kimse gözünü malik olduğu şeylere kapayıp Tanrıdan olan şeylere açmalıdır. Faydası yalnız kendine dokunacak şeylerle meşgul olmaktan vazgeçip Tanrının ulu Adını yüceltecek şeylerle meşgul olmalıdır. İçini fena emellerden ve bozuk arzularından temizlemelidir; çünkü Tanrı korkusu onu zafere götürecektir silâh, gayesine erdirecek ilk vasıta-
dır. Takva Tanrı Emrini koruyan kalkan, Tanrının kavmini zafere kavuşturan siperdir. Takva kimsenin indiremeyeceği bir bayrak, Hiç bir gücün boy ölçüşmeyeceği bir kuvvettir. Tanrıya yakın gelmiş olanlar insanların kalp kalelerini daima onun yardımı ve Rabbülcünudun izni ile fethedegelmişlerdir."**⁷¹

⁷¹ Bahau'llah'ın Sesi, sayfa 138, no 126.

YAŞAM TARZLARI SÖZLERİNİ DOĞRULUYORDU

Şenay Şengör, Kıbrıs'ta yaşayan ruhani ve temiz kalpli bir bayandır. 1998 de Kıbrıs'ta bir gece benim kaldığım yerde kaldı. Geç vakte kadar İlahi Emrin yüceliği ve dünyada olan ilerlemesi hakkında konuşuyorduk. İlahi Emin suratle ilerlemesini, Emre olan sevgisinden dolayı heyecanla dinliyordu.

Nihayet, nasıl Bahai olduğunu sorunca, anlatacaktı. Vakit geç olduğundan dolayı yazmasını rica ettim.

Burada yazdığı öyküsünün özetidir:

"Ben Şenay Şengör, Müslüman bir ailede doğdum. Yedi yaşından itibaren camiye gitmeye, namaz kılıp ve oruç tutmaya başladım. Evleninceye kadar böyle devam etti. Ondan sonra kendim felsefe ve mantık okuyup doğruları bulmaya başladım. Evlendiğim kişi çok kitap okuyan nadir kişilikli ve Kıbrıslı Pilot Gültekin Şengör idi.

Babamın yaşantısının tam bir Bahai gibi olduğunu anladım. Bizi öyle yetiştirdi. Doğru, dürüst, insanları seven, onlara yardımcı olan ve saygılı insanlar olarak yetiştirildik. Kardeşlerim babam ve annem aydın kişilerdi. Evde bizlerle meşgul olup sofrada sohbet ederlerdi.

Bahai olmamın nedeni babamın doğru ve mantıklı öğretiliydi.

Seneler sonra Kıbrıs'ta tanıştığım Bahai ahbablar Sevcan ve Niyazi Çetin çifti; hayatlarını anlattıklarında kendi yaşantımın ismini buldum. Benim yaşadığım Bahai Dini idi, o zaman fark ettim.

Dünyadaki barış için Hz.Bahaullah'ın yolunda biraz faydam, katkım olursa ne mutlu bana."

Şenay Şengör 1/ 6/ 1998- Kıbrıs

EY CARIYEMİN OĞLU!

Ruhülkuds'ün feyzini istiyorsan iyilerle düş kalk; çünkü iyiler ölümsüzlük kadehini Ebediyet Sâkisinin elinden içmişlerdir. Onlar ölümlerin kalplerini gerçek tan gibi aydınlatır, parlatır ve diriltirler."⁷²

BENİ ETKİLEYEN BAHAI DÜZENİ VE AKTİF GENÇLER

İstanbul'un ruhani ve faal gençlerinden olan Sayın Özgür Can Akdeniz kendi araştırmasıyla Emri mübareği tanıdı ve kabul etti. Özgür 14 yaşında Bahai gençlerle arkadaşlık edip toplantılara, yaz ve kış okullarına ve ahlak derslerine katılmış ve tedricen aldığı bilgiler ve başka hiç bir yerde görülmeyen Bahai düzeni ve demokrasisincede etkilenmiştir.

Kendisini 19 Gün Ziyafetinde gördüm ve nasıl Bahai olduğunu yazmasını rica ettim:

"Ben Özgür Can Akdeniz 18 yaşındayım, yaklaşık iki senedir Bahaiyim.

Benim, onüç, ondört yaşlarım da dini konuları kafamda muhakeme ettiğim ve "Niye, neden, belki" kelimelerini sıkça kullandığım zamanlar oluyordu. Dine inanıyordum, fakat şu sorular kafamın içinde yer alıyordu; dinler insanlığı doğru yola götürdüğüne göre o zaman dinler insanlığı ilerleteceğine neden geriye götürüyordu? Dinler insanlar arasında barışı sağlatacağına neden savaşa sebep oluyor. Ayrıca toplumdaki dindar görülen insanların ters davranışları iyi örnek teşkil etmiyordu. Fa-

⁷² Farsça Saklı Sözler No: 58

kat Bahailikle tanışmamla beraber bu sorunlarımın cevaplarını fazlasıyla aldım.

Bahailikle tanışmam, katıldığımız bir ziyafette oldu. Ziyafette duaların Türkçe okunması ilgimi çekti ve ahbapların son derece modern olmaları kafamdaki dindar insan kavramını değiştirmişti. Ayrıca Habitat Konferansı sırasında Bahai dininin bu kadar aktif görev alması ve Kevin Lock konseri sırasında anlatıkları da beni Bahai Dinine çok yaklaştırmıştı.

Daha sonra 1996 yazında Edremit Altınoluk Yaz okuluna katıldım, Orada yapılan konuşmaları dinledim ve orada iyi arkadaşlarım oldu. Konuşulan konular: "Dünya vatandaşlığı, kadın erkek eşitliği, tek bir dil, her türlü bağnazlığın terki..." ve ahbapların sıcaklığı beni çok fazla etkilemişti. Yaz okulu bittiğinde "Artık ben bir Bahaiyim" demiştim. İstanbul'a döndükten sonra ise ahlak derslerine katılarak hem Bahai Dini hemde diğer dinler hakkında bilgiler edinmeye çalıştım. Bu derslerin ve Öğretmenin Sayın Ümit Anteplioglu'nun bana ne kadar çok yararlı olduğunu söylemeliyim.

Artık tek eksikim tescilimdi. 1997 İskenderun Kış okuluna katıldım. Şubat ayının ikisi ve Kış Okulunun son günü Bay Tuncay Onat bana: "Ne dersin Özgür şimdi tescil olmak için en iyi zaman." Bende "Tamam" dedim.

Ben sanıyordum ki yine bir ara sırasında imza atacağım. Ama Tuncay amca beni kürsüye çağırdı, çok heyecanlandım ama imzayı atıpta alkış sesini duyduğum zaman çok daha farklı birşey hissettim. Alkış sesi diyorum çünkü sanki herkesin ruhu birleşmiş ve alkış sesleri kulağıma tek bir sesi gibi gelmeye başlamıştı. En azından bana öyle gelmişti.

Ben Bahai olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Çünkü bir çok insan varki yıllarca araştırmalarına rağmen bu-

lamıyor yada çok zor buluyorlar. Ben ise bir rastlantı eseri ve çok erken yaşta Bahai olduğum için gerçekten şanslıyım.

Ayrıca Bahai olmamı sağlayan Sayın Ümit Anteplioğlu, Sayın Tuncay Onat, Sayın Ferzat Kuçani'ye ve arkadaşlarım Sevil Onat, Onur Kars, Mina Mecidi, Leyla Ömerağa, Bahanur Aytar'a ve tüm ahbablara teşekkür ederim."

"EY RIZVANIMIN SAKINLERİ!

Sevgi ve dostluk fidanınızı kutlu cennetimde lütuf elle-riyle dikip onu merhamet sağanaklarıyla suladım. Şimdi yemiş verme çağına gelmişken dikkat edin ki mahfuz kal-sın, emel ve şehvet ateşine yanmasın."⁷³

ALLAHI SEVEN VE ARAYAN O'NU BULUR

1998 Yılında Türkiye'nin Yaz okuluna katıldığım da sıkılğan ve çekingen zayıf bir gence rastladım. Halinden, Bahai toplumuna ilk olarak katıldığımı fark ettim. Kendisiyle tanıştı-ğında, Balıkesir ahbablarından Sayın Erdoğan Demir ve ruha-ni yaşının da on günlük olduğunu söyledi. Ve son zamanda açık kalp operasyonu geçirmiş olduğunu söyledi. Kendisi İlahi Emri tanıdığı için çok mutluydu. Toplumda daha hiç bir arka-daşı olmadığı için yemeklerde beraber oluyorduk. Erdoğan Bey ısrarla beni Balıkesir'e davet edip eşiyile tanışmamı istedi. Ancak benim vaktim dolmuş olduğu için o sene kendilerini zi-yaret etmeye muvaffak olamadım.

⁷³ Farsça Saklı Sözler No: 34

Ertesi sene 1999'da Kıbrıs'ta iken Erdoğan Bey beni aradı ve tekrar Balıkesir'e davet etti. Türkiye'ye vardığımda ilk seyahatim Balıkesir'e oldu. Bir senelik Bahai ailesi ruhaniyetleri ve çocuklarına verdikleri ruhani terbiye tıpkı 10 senelik Bahai ailesi gibi idi. İki küçük kızlarını öyle yetiştirmişlerdi ki münacaat okumadan yemeğe başlamıyorlardı. Eşi Ruhsal hanım İlahi Emri tanımış, fedakar, sevgi dolu ruhani bir bayandır. Kendisi şöyle anlattı: "Erdoğan her zaman sinirli idi. Evde bir güzel günümüz olmuyordu. Birdenbire değişti, sanki bu adam o eski adam değildir. Herkese sevgi ile davranıyordu. Ben ve çocuklar bu değişikliğe şaşkınlıkla bakıyorduk. Nasıl oldu da bu adam birden böyle değişti. Sonra anlaşıldı ki Bahai olmuş ve bu değişiklik Bahai Dininin etkisidir."

Kendisinden nasıl Bahai olduğunu yazmasını rica ettim. Yazdıklarının özeti aşağıdadır:

22 Ağustos 1998'de Uludağ -Bursa yaz Okulu'na katıldığımda 10 günlük taptaze bir Bahai idim. Orada çok değerli insanlar ile tanıştım. Hepsi birbirinden güzel, sıcakkanlı, sevecen insanlar idi. Bunlardan bir tanesi de sayın Akdes Soltani-Kuçanı idi. Benimle sıcak-samimi olarak ilgileni. Sanki çok önceleri tanışıyoruz gibi idik. Yazmış olduğu kitaplardan birini bana hediye etti. Yeni bir kitap hazırlığı içinde olduğunu ve bu kitabın içeriğinin; sonradan Bahai olmuş ahbabların nasıl Bahai olduklarının hikayelerini anlatan ve yazılardan oluşan bir derleme olacağını ve benden de nasıl Bahai olduğumu yazmamı rica etti.

İnsanın daha doğrusu benim; yaşadıklarımı düşüncelerimi yazıya dökmek gibi ayrı bir yetenek gerektiren birikimim yok. Ama geçmişimi yaşadığım gibi yazabilirim diye düşündüm.

12-13 yaşlarıma kadar Allah ile tanışıklığım şöyle idi: O'ndan korkardım. O büyüktü, O her yerde vardı. O bir yasak-

lama-korkutma kozuydu. Benim yaptığım yapabileceğim yaramazlıklara karşı. O yukarıdan bizlere hep asık gözle bakan bir devdi. Ondan korkulurdu. Yani ben Allah'tan korkardım; tıpkı babamdan korktuğum gibi. Bu yüzden Allah hiç de şefkatli değil idi bana. Babam da hiç şefkatli davranmazdı. İkisi de hiç sevecen değillerdi. O ve babam öyle özdeşleşmişlerdi benim için.

Babamın annem ile olan kavgaları, Babamın beni çoğu ke-re de haksız yere; daha önemli ve kötüsü sadist bir tutum sergileyerek işkence derecesinde dövmeleri, sevgi gösteriminin bir ufak parçasının dahi bana göstermemesi, annemiz de bunu ve babama karşı pasifkar bir tutum içinde davranması sonucunda oluşan ezik bir çocukluk dönemim ne yazık ki ileriki bütün yaşamımın mayasını oluşturdu. Böyle ezik böyle içine kapanık bir çocukluk dönemi yaşayan ben, sevgisizlik ortamında yetişmiş bir çocuk; Allah ile olan ilişkisini ne ölçüde sağlıklı yaşatabilirdi tahmin edersiniz....

Orta okul yıllarında da bu sevginin sıcaklığının nasıl bir şey olduğunu öğrenemedim. Sevgi soğuk idi benim için. Yüzüme, kalbime soğuk soğuk esen bir kuru ayaza dönüşmüştü, artık kimseyi sevmiyordum. Ne babamı ne annemi ne evlatlık verilmiş iki ağabeyimi nede O'nu - korktuğum Allah'ı. Buluş çağı döneminde sevmemeye başladım, O'nun kurallarına da uymayacaktım. İşte gençlik ve lise yıllarında O'na karşı tavrım daha çok netleşir gibi oldu. Allah'a artık inanmamaya başladım. Zaman zaman da olsa buluşmalarımızda (ne kopuk bir aile ortamı ama) evlatlık verilen öz abilerimin de buna katkıları olmuştu. Bana aşıladıkları daha doğrusu bu aşıya da yatkın oluşumdan dolayı bana verdikleri küçük küçük örneklemeler-dersler bana yetmişti. Aşırı kabul etmiştim. Zaten ailem tarafından kabul etmek için de gerekli alt yapı hazırlanmıştı.

Demişlerdi ki: "Evren sonsuzdur. Sonsuzluğun ne başı ne de sonu vardır. Bu yüzden sonsuzluk yaratılamaz. Yaradan diye bir şey yoktur. Allah yoktur ve olmayana inanılmaz." Bir müddet Allah'ın olmayışına kendimi inandırmaya çalıştım. Sonra bu aşu askerlik dönemim içerisinde etkisini yavaş yavaş yitirmeğe başladı. Allah'ın varlığını hissetmeğe başladım. Allah vardı. Bu da askerlik ortamında oluşan; maneviyat değerlerinin bana yüklediği milliyetçilik-kahramanlık-şehitlik mertebesi, vatanını sevme gibi kavramlarla içli dışlı olmamdan dolayı Allah'a yakınlaşmam kolay oldu. Daha doğrusu bu, sığınacak bir liman arayan gemi misali gibi birşeydi. Bir güce sığınmışım. Allah'ı bilmiyordum tanımiyordum, fakat O vardı.

O niye vardı, neden vardı; bu gibi soruların yanıtlarını bilmek istemedim geçti bir dönem. Etrafımdakilerin ve bir çok insanın da yaptığı bu değilmiydi? Allah'ı inkar etmeyen "Müslümanız elhamdülillah" diyen fakat yaptıklarıyla, görüntüleriyle; Müslüman bir toplumun böyle mi olmasının gerektiğini kendimce sonradan sorgulayacağım bir toplumda yaşıyordum. Onlar gibi olmalıydım ben de. Onlar gibi göstermelik, yapmacık bir Müslüman hayatı sürdürdüm ben de.

Bir süre sonra da evlilik eklendi ve aile hayatım oluşmaya başladı. Bu dönemde de Allah'ı düşünenecek zaman yoktu.

Fakat küçüklükten beri okumayı çok severdim ve hâlâ daha seviyorum. Çok çeşitli kitaplar, dergiler ve ansiklopediler okudum. Hele bulmaca çözmeye karşı aşırı ilğim vardı. Bu yüzden kelime dağarcığım zenginleşmişti. Bir çok kitaplar, dergiler alıp okuyordum. Bunun sonucunda herhalde beni herşeyi düşünmeğe sevketti. Saatlerce dünyayı, sonumuzu, eski ve yeni insanları...düşünürdüm, çoğunlukla yanıt veremiyordum. Allah'a inanıyordum, Müslümandım. Öyleyse Müslüman olarak inancımı uygulamam gerekiyordu. Buraya kadar kendimle

hemfikirdim. Bundan sonrasına ise geçemiyordum. Uygulamam için gerekenler ise bu zamana beni yaklaştırmıyordu. Bir isteksizlik hissediyordum. Uygulayanları da görüyordum ki hiç de hoş bir görüntü değildi. Müslümanlık bu muydu? Müslüman olarak şekilsel dini vecibelerini yerine getiriyorlar, fakat insanî olarak birbirlerine ettiklerini bırakmıyorlardı. Bu nasıl din, kardeşlik ve Müslümanlıktı. Sünni mi, Alevi mi ... Hangisi doğrudur? Bölünmüşlük o kadar çoktu ki. Peki birlik, beraberlik, kardeşlik, sevgi nerede?

Etrafımda ve toplumda çoğunlukla eksik insanlar vardı. Eksik olarak yaşadığı Müslümanlığı ben de mi yaşamalıydım. Tam insan olabilir miydim. Allah'a karşı iki yüzlülük yapmak istemiyordum. Bu riyakârlığı bir müddet ben de yapmıştım, artık yapmak istemiyordum. Velhasıl hep düşünüyordum. Bir türlü çıkış yolu bulamıyordum. Bu düşüncelerim sırasında ise Allah ile hep içiçe idim. O'nu hep yanımda hissediyordum. Fakat O'nu ne olarak hissettiğimi bilemiyorum. ...O her zaman yanımdaydı, fakat ben O'nun yanında mıydım ve ahlâklı, erdemli olmanın bütün gerektirdiklerini yerine getirmek yeterli miydi? Ben elden geldiğince uygun olan davranışları yapabilemeğe eğilimli, yapmaya çalışabilen bir insandım. yapamadığım zamanlar pişman oluyordum. Örneğin: Eşime kötü davranıyordum, bazı zamanlar onu üzüyordum. Bazen üzüntü verecek hareketler sergiliyordum. Zaman zaman içki içip sigarayı fazlaştırıyordum.. Buna banzer sonradan pişman olduğum olumsuz birçok hareketlerim oldu. Benim burada anlatmak istediğimi özetlersem; yaptıklarımınla hesaplaştığım daha doğrusu vicdanımla, ve kendime özeleştiri de bulunduğum zamanlarda fazlaşmağa başlamıştı. Bu hesaplaşmalardan çıkan sonuçta; O'na hep borçlu çıkıyordum. Neticede hep rahatsızdım. Yani ruhum huzurda değildi. İnsanoğlu mutlaka hata yapabilir, kusur iş-

leyebilirdi fakat bu hatalarımı, eksikliklerimi bir zincir gibi birbirine ekliyerek uzatmamalıydım. Ben bundan dolayı da rahatsız oluyordum. Ben gerçekten de Allah'ın istediği gibi olmalıydım. Fakat nasıl olunabilinir miydi? Gerçekten de; benim gibi olumsuz şartlarda sevgisiz aile ortamında yetişmiş bir insan bu kadar olumsuz şartlarla yaşanan günümüz yaşayışında erdemli, ahlâklı, dost, sevecen, iyiliksever, kendisi ile ve herkes ile barışık, tüm insanları ve canlıları sevebilen ve en önemlisi de 'Seni sevebilen olabilir miydi? Allahım.' Ben bunları gerçekleştirebilir miydim? Allahım. Bu özellikleri yerine getiren ne kadar az insan vardı. Ben ne kadar yapabilirim ve olabilirim. Çok düşünüyordum.

Yoğun iş hayatım ki aynı zamanda çokta stresliydi, hareketli azıcık da çalkantılı evlilik yaşamım bütün olunca hızıyla sürüp gidiyordu.

Şirketimiz büyümüştü ve bu yüzden işyerimize bir muhasebe müdürü alınması gerekiyordu. Başka bir şirketin muhasebe servisinden emekli olan ve şirket sahiplerimizin de daha önceden kendisini tanıdıkları bir kişiyi iş yerimize müdür olarak aldılar. Elli yaşlarında fakat daha genç gösteren bu temiz yüzlü, efendi görünümlü, iyi konuşan insanın adı İsmail Agar idi. Bizlerle tanıştırdı. Tanışmamız ve çalışmaya başladığı günden kısa bir süre sonra yazıhanede görevli diğer üç arkadaş ile birlikte haftasonu bizi; hem tanışma konuşma şeklinde piknik yapmak üzere bir mesire yerine davet etti, kabul ettik. Arabası ile mesire yerine gittik. Herşey çok güzeldi. İsmail bey tatlı dilliydi. Değişik bir insandı, fakat cezbedici bir yanı vardı. Dediğim gibi her şey çok güzeldi. Tabiat bir harikaydı. Yemyeşil otların, ağaçların içinde idik, Önümüzden dere akıp gidiyordu.

İsmail Bey o yerde ve o anda Bahai olduğunu söyledi. Bahailik hakkında açıklamalarda bulundu. Biz çok şaşırmiştık. Ar-

kadaşlardan bir kaçını bazı sorular sordular. Bende sordum. O açıklamalara devam etti. Ben o an için Bahailiği bir mezhep olarak algıladım. Ya da tarikat gibi. Diğer arkadaşlar da böyle düşündüler. Fakat şimdiye kadar hiç böyle bir mezhep tarikat şekli duymamıştım. Şaşırmıştık. En çok da ben. Şimdiye kadar hiç duymadığımız böyle bir dini görüşün mensubu . Bu ne büyük cüretti. Bundan sonra içimden kendisini takdir ettim. Ne karşı çıkan oldu ne de tam olarak kendi fikrini beyan eden. Ne diye bilirdik ki zaten. Savaşamıyorduk çünkü elimizde silah yoktu. Biraz suskunluk anları yaşandı. Sonra dönüş vakti geldi. Diğer arkadaşlar eski havalara tekrar girdiler. Lakin ben allak-bullak olmuştum. İsmail Bey'den kitap istedim. Evlerime dağıldık. Ben hâlâ olayın şokunu yaşıyordum. Yeni bir peygamberden, yeni bir kitaptan, yeni bir dinden bahsediliyordu. Böyle bir görüşü şimdiye kadar hiç duymamıştım. Biliyordum ki diğer insanlar da hiç duymamışlardı. Ne basında, ne kitaplarda... hiç rastlamadım. Bütün dinleri, mezhepleri, Materyalist felsefeleri ve ateisti biliyordum.

Allah yeni bir Peygamber , yeni prensipler, yeni şariat göndermiş yüzelli yıl önce ve ben duymamıştım. Bilmemek şaşırtmamıştı. Beni şaşırtan; böyle bir şeyi nasıl düşünmemiştim. Halbuki o kadar çok düşünmüştüm ki senelerce. Allah'ın yeni bir Peygamber gönderdiğini ve bundan sonra da her bin yılda bir peygamber göndereceğini düşünmemiştim. Herhalde düşüncelerin rotası ilginin kılavuzluğunda gerçekleşebilirdi.

Zamanla araştırmaya, öğrenmeye başlamıştım. İncelemeler yaptım. İsmail Bey'den zaman zaman kitaplar almağa ve sorular sormağa başladım. Yanıtlar verdi. İlgileniyor ve bilgileniyordum.

Bu arada beni ve herkesi şaşırtan hastalığım devreye girdi. Kalp krizi geçirmiştım. Bu genç yaşında kalp hastası olmuştum.

tum. Bu yaşta pek rastlanmayan bu illet beni bulmuştu. Kalp ameliyatı oldum (By pass). Bu beni oldukça sarstı. Şimdiye kadar hastalık nedir bilmezdim, bir aspirini bile içmezdim. Çok sarsılmıştım, ameliyat sonrasında uzun bir dinlenmeden sonra tekrar işe başladım. Kendimi koyvermemeye çalıştım. Ameliyat öncesi ve sonrası ölüm düşüncesi ile o kadar içiçe oldum ki Allah'a daha çok sarıldım ve daha çok düşünmeye başladım. O'nu daha çok sevmem gerektiğini anladım. Yaşamı da ölümü de veren Allah'tır. Dönüşümüz O'na idi. Bu gerçeği insanlar idrak edip O'nun yolunda ve isteklerini gerçekleştirerek yerine getirseler, ne güzel olur bu dünya. Allah'tan korkan, O'nu seven ve bilen, istediklerini yapandır ve insanları de sevendir. Allah'ı bilmek de insanın aklının mekanizmasıyla beraber gerçeklere daha çabuk ulaşılmasına doğru, hızlı adımları atmasını sağlıyor.

Allah'ın gerçeğini bilen ve O'nu bilerek sevmesinden daha güzel bir şey ne olabilir. Her an O'nunla nefes alıp vermek, her an O'nun yanımızda olduğunu bilmek ve böyle yaşayan bir insan yanlış adımlar atabilir mi, istenilmeyeni yapabilir mi? Çünkü aklımız O'nun gerçeğini kabul etmiştir.

Ne mutlu bana Allah'ı bilerek seviyordum. ve bu sevginin hamuruyla yavaş yavaş yoğruldu ve olgunlaşmağa başladım. Bu yoğrulma sürecinin oluşuma katkısı ve hızlanmasında İsmail Ağabey'in katkıları yadsınamazdı, elbette.

Onun kişilik yapısı, hareketleri, karakteri örnek bir insan sıfatında idi. Allah'ın olmasını istediği bir insan görüntüsünü bütün berraklığıyla yansıtıyordu. İçkisi, sigarası yoktu. Ağzından hiç bir zaman küfürlü bir kelime çıkmamıştı. Dürüstlük timsaliydi o. Konuşması nazik, sevecen ve etkileyiciydi. Görebildiğim ve bilebildiğim kadarıyla da aile hayatı da mükemmeldi. Ailesi de Bahai idi. Mütevazi bir yaşam sürdürüyordu. Temiz gi-

yimli bakımlı ve iyilikseverdi. Sorunlarımıza yardımcı olmaya çalışırdı. Bütün bu özelliklere sahip olan bir insandan benim etkilenmemden daha doğal ne olabilirdi. Bütün bunlar sizce benim ondan etkilenmeme neden olamaz mıydı. Ve o insan Bahai dinine mensuptu. Sizce merak edilip araştırılması gerekmez miydi bu Dinin? Hele benim gibi yıllardır sorularla boğuşup duran ve bir türlü terazinin hangi kefesinde olacağını bilemeden yaşayan bir insan için incelenmesi kaçınılmazdı. Bu ilgi çekici yeni Dinin mıknaatı ve mensubu olan insan yanibaşımdaydı.

İşte bütün bunlardan sonra yoğrulmam kafi gelmiş olacak ki okuduğum son kitap olan 'Nebe-i Azim' ile o gece yarısı, kendimi pişmiş olarak bulacağım fırına atıldım. Ve büyük bir iç huzuru ile oturmakta olduğum sandalyeden hızla fırladım, pişmiştim. Allah'ın son Emrinin Bahai Dininde şekillendiğini kabul ettim. İnanımdım ve iman ettim. Allah bana yardım etmişti. Güzel Allahım, O'nu isteyen bu kuluna yardımını esirgememişti. O'nu isteyen ve arayan Onu bulurdu. Bahai idim artık. Bundan sonra Bahai olarak Allah'a olan inancımın gerektirdiklerini yapmak ve yaşamak için elimden gelen herşeyi yapacaktım. Bir Bahai gibi yaşayacaktım. Öyle sevinçliydim, Öyle huzurluydum ki artık anlatamam. Herşey yeniden başlıyordu artık benim için. Yeni bir hayata başlamanın ilk adımlarında büyük mesafeler katedeceğimi ve daha iyi olacağımı hissettim. Allah'a şükürler ettim. Beni doğru yola kılavuzladığı için O'nu daha da sevmeye başladım. Ve O'nun yolundaki merdivenlerinde bir basamak daha yükseldim. Büyük bir şevk, Heyecan ve mutluluk sarmıştı beni. O gece sabaha kadar uyuyamadım. Üç-beş gün nihayet bir hafta kadar içinde bu mutluluk ve heyecan beni değiştirmeye başladı. Eşim ve çocuklarım bu değişikliği fark etmişlerdi. Eşim bendeki bu değişikliğe memnun olmakla beraber nedeninin ne olduğuna anlam veremiyordu. Bir değişim

rüzgârı sarmıştı beni. Değişti vermiştim. Genelde sinirli olan karakterim yumuşamıştı. İlk büyük etki bu yumuşama olmuştu bende gözlemlenen. Eşime daha bir iltifatkâr olmuştum. Çocuklara daha bir ılıman-sevecen olmuştum. Bütün iyi meziyetlerin, davranışların, güzel huyların bende başlamasının ilk işaretleriydi belki de bu bendeki olumlu değişim, daha da iyi vasıflara sahip bir insan olacaktım ileride, inşallah kendi çabalarım ve Allah'ın yardımıyla. Allah'ı seviyordum ve O'nun yaratıklarını da sevmeliydim. Beni değil bizleri yaratmıştı O. Keşke bütün insanlar O'nu gerçekten sevip de O'nun yarattıklarını da sevseler, birbirlerini yok etmeseler, düşmanlıklar olmasa....

İsmail Abi'ye Bahai olduğumu, bu Dinin de; Allah'ın bundan önceki diğer dinleri gibi bir zincirin şimdiki son halkası olduğunu, Hz.Bahau'llah'ın hak Peygamber olduğunu kabul ettiğimi Allah'ın bu Dinindeki şeriatince yaşamaya karar verdiğimi söyledim. Çok memnun oldu ve sevincini-sevincim ile paylaştı. Oturduk konuştuk, mutluluğunu gözlerinden okuyordum.

Hayat arkadaşım-eşime Bahai olduğumu söylemem zor olmadı benim için. Zor olsa bile söyledim. Bu olumlu değişimin sebebinin Bahai olmamdan kaynaklandığını öğrendiğinde beni olumlu ve anlayışla karşıladı. Kendisine de zaman zaman Bahailikten bahsederdim. Okuduğum kitapları o da okurdu. Kendisi de Allah'a olan inancını tam olarak yaşamıyordu. Zaten, bunun sıkıntısını da yaşıyordu. O da kendisinde bir eksiklik olduğunun farkındaydı. Bunu beraberce yaşıyorduk. Üstün-körü, göstermelik yaptığı ibadetinin kendisini tatmin etmediğini, şekilsellikten öteye gitmediğini, Allah'a yakın olamadığının farkındaydı. Bunu biliyordu. Bir eksikliğinin olduğunu, bu eksikliği dolduracak şeyin ne olduğunu bilemiyordu. Becerikliydi, bilgiye açıktı, gerçeklere açık bir yapısı vardı, duygusaldı, sezinlemelere kuvvetliydi. Beni de seviyordu....

Onu İsmail Abi ve ailesiyle tanıştırmak istedim. Daha doğrusu ben de tanışmamıştım. Hem ben hem de eşim tanışmış olacaktık. Çocuklar ile hep birlikte evlerine misafir olduk. Güzel insanlar, hepside sıcak-sevecen-samimi idiler. Benim Bahai olmama onlar da çok sevindiler. Eşim onların sıcaklığını hissetti. İsmail Abi ve ailesinin sevgi çemberinin alanından eşimde etkilendi. O da nasibini aldı, kendince ve çabuk oldu. O akşam kabul etti. Onun Bahai olmasına hepimiz çok sevindik. Mutlu bir Bahai ailesi olarak İsmail Abi'lerden ayrılıp evimize geldik.

Biz artık bir Bahai ailesiydik. Eşim de Bahailiği kabul etmiş, Allah'ın yolunda bu yaşamımızda beraberce huzurlu-mutlu adımlarla ilerleyecektik. Çocuklarımıza daha iyi ebeveyn olacaktık. Onları Allah'ın doğru yoluna kılavuzlayarak büyütecektik. Allah'ın istediği herşeyi yerine getirecektik.

Şu anda bu son satırlara yazdığım Bahai oluşumuzun onuncu ayında herşey o kadar değişmiş bir hal aldı ki. Eşim ve ben mutlu ve huzurluyuz. Birbirimizi ve çocuklarımızı daha çok seviyoruz. Allah'ı ve insanları çok seviyoruz. Gerçekten erdemli ve örnek bir insan olabilmek için çaba sarfediyoruz. Çünkü insanları Allah'a kılavuzlayabilmenin biz Bahailerin örnek birer iyi insan olabilmesinden geçtiğini artık biliyoruz. Öyleyse insanlara, Allah'ı bilerek sevmesini öğretilim, O'nun bizlerden bu son Emrinde istediklerini insanlara anlatalım. Bu göreve hemen başlamalıyız. Bu İlâhi görevdeki çabalarımı hızlandıracam.

Nasıl Bahai olduğumu özet olarak anlatmaya çalıştım ve tekrar gözden geçirdim. İfadelerimde bazen düşük cümleler olabilir.

Bahai olmam elbette Allah'ın bir lütfu ve inayeti idi. Ve şunu da biliyorum ki İlâhi planın içinde yer almam O'nu aramam-

dan dolayıdır. Allah'ı seven, isteyen ve arayan kesinlikle O'nu bulur. O size doğru yolu gösterir ve buldurur.

Erdoğan Demir- 9.5.1999

"Cidden söylüyorum: Bu gün, Mevudun Yüzünün görülüp Sesinin işitilebileceği gündür. Allah'ın nidası yükseldi; cemalının nuru parladı. Boş sözler gönül safhasından silinmeli ve herkes açık bir yürek ve arı bir düşünce ile Onun Zuhurunun alametlerine, Risaletinin delillerine ve Celâlinin işaretlerine bakmalıdır.

Bu gün cidden büyük bir gün. Bütün mukaddes kitaplarda ondan "Allah'ın Günü" diye bahsedilmiş olması büyüklüğüne bir şehadettir. Her peygamberin, her Tanrı Elçisinin ruhu bu hayranlık verici Günü hasretini çekmiştir. Yeryüzünde yaşayan çeşitli kavimler ve milletler hep bu Günü müştaki idiler. Bununla beraber, Onun Zuhurunun Güneşi Tanrı iradesinin göklerinde görününce bütün bu milletler ve kavimler, Hakkın kendi lütuf ve inayetiyle hidayet buyurduğu kimseler müstesna olmak üzere, Onu tanımayıp gaflette kaldılar. ..."⁷⁴

1999 yılında katıldığım Türkiye'nin Yaz okulunda, istek ve aşkla hizmet eden Mikail Tunç adında bir geç ile tanıştım. Kendisinin, Emrin değişik alanında hizmet ettiğini ve gençlerle duyuru seyahatlerine katıldığını duydum. Merakla İlahi Emri nasıl tanıdığını sorduğumda, şöyle anlatmaya başladı: 1997'ye kadar dine inanmıyordum ve amaçsız bir yaşam sürdürüyordum. Düşüncelerim karışıkta. Allah beni bu avarelik ve şaşkınlıktan kurtardı. Öyküsünü yazmasını rica ettim.

⁷⁴ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 9, no 7.

İLAHİ EMRİ TANIMAKLA HAYATIN AMACINA VARDIM

Hayatımın dönüm noktası olan Bahailik ile tanışmamın raslantılarını size özet olarak yazıyorum.

Ben 10, 4, 1971 Tunceli doğumluyum. Mayıs 1997 yılında, Bahai Dini ile tanışıncaya kadar çok kaosu yıllarım geçti. Yani çöl ortasında yolunu şaşırmış bir insan gibi. Ve buna bağlı olarak plansız bir yaşam yaşıyordum.

Benim için herşey 1996'da Elazığ'dan kalkıp Avrupa'ya gitmeye karar verdiğimde başladı. Pasaportumu aldıktan sonra vizeyi almak için İstanbul'a hareket ettim. İstanbul ve Ankara'da vize alabilmek için iki ay uğraştım. Fakat hiç bir sonuç alamadım. Böyle gidebilmenin zor olduğunu anlayınca Bulgaristan vizesi almak kolaydı. Herhangi bir sorun çıkarmadılar.

Vizemi aldıktan sonra artık Bulgaristan'a hareket zamanım gelmişti. İstanbul'da misafir olduğum evden çıkıp otogara gidip oradaki ülkeler arası otobüslere binip gidecektim sonunda. Ne varki hemen hemen her gün gittiğim otogara servis bulamadım. Ben de gitmeyi kendime tek çıkar yol olarak seçtiğim için Ticari Taksiye binip otobüs hareket etmeden önce yetiştim. Biletimi kestikten sonra Bulgaristan'a hareket ettik. Türkiye sınırından sorunsuz geçtikten sonra; baştan beri olan olumsuzluklar bu defa Bulgaristan tarafında oldu. Pasaportum ve vizem olduğu halde Bulgaristan polisi giriş izni vermedi. Tekrar geri dönüp İstanbul'a geldim. Artık bu işten yeterince sıkılmaya başlamıştım.

Bir anda kendi kendime karar verip Antalya'ya hareket ettim. Antalya'ya gelmemin amacı; Elazığ'da dükkan işlettiğim zaman Kooperatif Evlerine üye oldum. Bu evlerin hangi aşamada olduğunu ve ne zaman teslim edileceğini daha yakından görmek istedim.

Antalya'da gezindiğim bir gün tesadüfen eski bir arkadaşımı gördüm. Sohbet esnasında kendime bir Cafe-Bilardo Salonu almaya karar verdim. Kooperatif Evlerimi sattım ve elimde olan birikimlerimle Bilardo Salonunu aldım. İş yerimi işlettiğimde yaklaşık bir ay gibi bir zaman giçmişti ki; içeriye şahsın birisi girip daha önce işleten kişiyi sordu. Bende kendisine iş yerini kendimin devir aldığımı söyledim. Bu kişiyle tanıştıktan sonra aynı memleketli yani hemşehri olduğumuzu anladık. Mehmet Ali ismindeki bu arkadaşım bana sık sık gelip gitmeye başladı. Bir gün kendisine İngilizce öğrenmek için dershaneye gideceğimi söyledim. O da dersaneye gitmektense, kendi arkadaşı olan Mehmet Metin'in eşi Ebru Metin'in İngilizce kursu verdiğini böyle bir çalışmanın daha verimli olduğunu söyledi. Bende kabul ettim.

Ebru Hanım'la derslere başladık. O ana kadar yaklaşık bir aylık zaman geçmişti. İşte O akşam yine derse başlamak için çalışma masamıza yöneldik. Masadaki sandelyeme oturmadan, masanın üzerinde ters duran bir kitap gördüm. İlk işim kitabı düzeltmek oldu. Kitabın kapağındaki başlık beni şaşırtmıştı. 'Bahai Dininin 1. Yüz Yılı' diye. Artık dersi bırakmış tüm çalışma ve sorularımı bu konuya yöneltmiştim. O ana kadar var olan bir gücü kabul edip fakat dinleri pek benimsemiyen ben, bir anda önceki dinleri savunmaya ve çevremde öğrendiğim tek şey olan Hz.Muhammed'in son Peygamber ve Kur'an'ın son Kitap olduğunu söylemek oldu.

Ben bu haberi duyduktan sonra, ilk önce o güne kadar hiç okumadığım Kur'an-ı Kerim'i alıp okumaya başladım. Çünkü sonlukla ilgili ayetleri kendim okuyup görmek istiyordum. Kur'an-ı Kerimi okuduğumda değil son olmakla ilgili ayet, Hiç bir şeyin son olmadığını, birinin bitip diğerinin başladığını ve gelecekle ilgili çok açık ayetlerle karşılaştım. Bu ayetler benim

merakımı daha da arttırdı. Bahai Dinine ait bir kaç kitap okudukça sonra yaşamımdaki en büyük boşlukların dolduğunu gördüm.

Artık kararımı verdim. Bir akşam Mehmet ve Ebru Metin ailesinin evine gidip 'Tescil kartımı' imzaladım. Yaşamım ondan sonra daha düzenli ve planlı olmaya başladı.

Hz.Bahaullah aşkının her kesin kalbinde yanması için İlahi teyitlerini sunmasını yüce Eşiğinden dilerim

Mikail Tunç 29.09.1999

"Söyle: Ey kavim! Onun zuhuru için Tanrıya şükrediniz. O sizin için gerçekten en büyük bir fazıldır, en mü-kemmel bir nimettir. Onunladır ki her bir çürümüş kemik dirilir. Ona yönelen Tanrıya yönelmiş olur ve Ondan yüz çeviren benim cemalimden yüz çevirmiş, bürhanıma küfretmiş ve müsriflere katılmış olur. O sizin aranızda Tanrının vediası, içinizde emaneti, üzerinizde zuhuru ve mukarreb kulları arasında tulûudur."⁷⁵

SIRAT KÖPRÜSÜ

Türkiye'de Ruhi Enstitü kurslarının kuruluşundan sonra gençler arasında duyuru faaliyetleri görünür şekilde çoğaldı ve gençler büyük başarılarla tanık oluyorlardı.

Ankara'da bulunduğum sırada 19 gün Ziyafet'ine katılanların çoğu gençlerden ve bunlar arasında üç Bahaizade dışında diğerleri kendi araştırmalarıyla Bahai olmuşlardı.

⁷⁵ Hz.Bahaullah'ın Levihleri, Dal Suresi, sayfa 64.

Bu toplantıda telebe olan Cihat Solmaz isminde bir gençle tanıştım. Daha önce ahbabların anlattıklarına göre, tescilinden sonra ailesi tarafından sıkıntılı günler geçirmiştir. Şimdilik onun imanına sebep olan iki Bahai genç ile yaşamaktadır.

Burada kendi yazdığı öyküsüdür:

"Allah-u Ebha

Bahai olmadan önce ailemden gördüğüm üzere muhafaza-kâr, sağcı bir dünya görüşüne sahip bir kişiydim. Bu tutumda annem-babam da tabii olarak daha bir tutucu ve günümüz din-cilerindendi.

Bana Bahailiği ilk kez olarak sınıf arkadaşım Süleyman Çapar duyurdu. Bunu duyduğum da ben Hz.Muhammed'in son olmadığı ve başka bir Din olasılığını hiç düşünmediğim için pek umursamadığım gibi, hatta sapık bir görüş olarak düşündüm. Bunu takiben Süleyman'a olan yakınlığım antipatiye dönüştü.

Bu süreç başlamadan önce Süleyman, en iyi arkadaşım olan Zaur Abdullayev'e çoktan tebliğ etmiş ve Zaur sıkı bir araştırma sürecine girmiş bulunuyordu.

Yaklaşık 10 gün sonra Zaur bana Bahailik Dinine inandığını söyledi. 3 gün sonra Zaur'la tekrar görüştük ve ben bu 3 günlük süreçte müthiş bir şok yaşıyordum. Çünkü benimle aynı görüşlere sahip olan en iyi arkadaşım din değiştirmiş ve yollarımız ayrılmıştı. O bana en yakın kişi olduğu için bu olay beni kesinlikle ilgilendirmeliydi.

Ve nihayet o gün Zaur bana tebliğ yaptı ve kafamda müthiş çelişkiler oluşmağa başladı. Çok zor durumdaydım. Tam aklımlı kaybedecek noktaya gelmişim. Zaur'a yalvarırcasına ondan yardım diliyordum: "Ne olur bu Dinin hak olduğunu bana yüz kere bin kere söyle. Söyle ki büyük bir uçuruma kurulmuş o incecik Köprüden geçebileyim" diyordum.

Benim bu durumumu anlayan Zaur, kendini feda edercesine yardıma koyuldu. Önce beni Süleymanlara götürdü ve oraya Sayın İrfan Arıbaş'ı çağırdılar. İrfan Bey bana yaklaşık 3-4 saat boyunca müthiş bir tebliğ yaptı ve bunun ardından ben büyük bir aşkla Emre iman ederek tescil oldum. Yeniden doğmuş gibiydim. kendimi tertemiz hissediyordum. Hayata çok geniş açılarla ve yeni vizyonlarla bakmaya başladım. Bütün taassupları kolaylıkla silebiliyordum. Kör olmuştum kötü olan şeyleri görmüyordum.

Hız.Bahaullah'a şükürler olsun ki; şu anda Süleyman, Zaur ve ben aynı evde yaşıyoruz ve güzel bir hayatımız var.

En içten Ebha saygı ve selamlarımla

Cihat Solmaz

"EY ARZ ÇOCUKLARI!

Beni istiyorsan benden başkasını isteme. Güzelliğimi seviyorsan gözlerini dünyada olanlardan çevir. Çünkü benim sevgim ile bir başkasının sevgisi su ile ateş gibi tek bir gönül ve kalbe sığmaz."⁷⁶

İYİ AĞAÇ MEYVESİNDEN BELLİ OLUR

İstanbul'da bulunduğum 1999'da, Beyti Mübarek'te yapılan (Hz.Bahaullah'ın bulunduğu yer) bayanların toplantısına katıldım. Bu toplantıda yeni bahai olmuş olan Zeynep Çakılcı isminde genç ve ruhani bir bayanla tanıştım. Çok duygulu konuşmasında; Üç gün sonra Nevşehir'de Bektaşilerin yıllık tö-

⁷⁶ Farsça Saklı Sözler No: 31

renleri olacağını söyleyerek oraya gidilirse, duyuru için iyi bir fırsat doğacağını önerdi.

Meşveret ettikten sonra beraber gitmeye karar verdik. Bu yüzden o akşam bizde kaldı. Emrin ilerlemesi, tarihi ve Türkiye'nin bütün dünya Bahaileri için kutlu bir memleket olduğunu ve Hz.Bahaullah'ı Akka'ya sürgün ettikleri zaman Reis Levhinde şöyle buyurdıklarını: **"Söyle: Bu genç bu diyardan çıktı ve her ağacın ve taşın altında bir vedia koydu. Allah bu vediaları hak üzere meydana çıkaracaktır"** beraberce konuştuk. Ben: İşte o vedialar (emanetler) İlahi Emri tanıyıp itiraf ve kabul eden sizlersiniz. Ve ben bu söz ve diğer Tanrı sözünün yaratıcılığını ve gücünü ispatlamak için, kendi araştırmalarıyla Emri kabul eden Türk ahbabların öykülerinden bir derleme hazırlıyorum" dedim.

Gerçekten Zeynep Çakılcı'nın İlahi Emri bulmak ve tanımak için aramakta gösterdiği çabalar bu Kur'an-ı Kerim ayetini andırıyor: "Bizim ugrumuzda çalışanları elbette yollarımıza erişteceğiz."⁷⁷ (2)

Kendisinden anlattıklarını yazmasını rica ettim:

3.9.1972'de İstanbul'da doğdum. Ailem 1960 yılında Elazığ'ın Harput nahiyesinden İstanbul'a gelmiş. Bektaşî Tarikatından olan büyük Dayımın etkisiyle önce dine yöneldim, daha sonra İmam Caferi Mezhebinden olduğumuz için yaşadığım toplumdaki insanlarla bazı mücadelelerde bulunmak zorunda kaldım. Bütün bunlar beni din konusunda derin derin araştırmalar yapmaya yönlendirdi. Araştırdıkça kafam daha çok karışmaya başlamıştı. Allah bir ise neden çok sayıda isimlendirilen dinler vardı? Ve insanlar din adına neden birbirlerini öldürü-

⁷⁷ Kuran'ı Kerim, Ankabut Suresi 29, ayet 69.

yorlardı. Sırasıyla Hz.Musa, Allah'ın elçisiydi, Hz.İsa'da Allah'ın elçisi. Peki bunlar çok mu kötüydü de Hz.Muhammed'i Allah gönderdi. Bu sorunun cevabını yıllar sonra Zekiye Onat'tan alacaktım. 1992 yılı Eylülünde her sabah olduğu gibi kapının önüne bırakılan gazeteleri aldım. O günkü Cumhuriyet Gazetesinde başlayan bir yazı dizisi çok ilgimi çektiği gibi zaten din konusunda karışan aklımı iyice karıştırdı. Zennedersem beş gün kadar süren bu yazı dizisini topladım ve halende saklamaktayım. Yazı dizisinin konusu Bahai dini ile ilgili idi. Özellikle Şeri hükümler bölümü beni çok etkiledi. Her yönü ile insanlık aleminin şimdiki zamanına uygun hükümlerdi. Daha ayrıntılı bilgi alabilmem için hiç bir adres ve telefon yoktu Bodrum'daki yaz okuluna katılan ahbablarla yapılan röportajdan oluşan bu yazı dizisini hazırlayan Şenay Kalkanca'ya gazete aracılığı ile ulaşmak istedim. Bir türlü kismet olmadı.

1996 Eylülünde tatil için gittiğimiz İzmirde bana Ali İskender Ernes oğlunun liderindeki Mihir tarikatındakinin kapıları açıldı. Bu tarikatın müridlerinden biri eski bir aile dostumuz idi. O dönem için bunu kabul etmedim. Fakat 5 Kasım 1998'de İzmir de yaptığım 4 günlük bir ziyarette kendimi kargatulumba bir halde tarikatın içine attım. İzmirde misafir olduğum evin denize karşı olan koltuğuna oturduğumda o gün bütün gücümle Allah'a yalvararak şu dileği istedim: Allahım, neden karşıma bu tarikatları çıkardın. Ben Bahailiği öğrenmek istiyorum. Belki aradığım bu dindir, yalvarıyorum Allahım! Karşıma Bahailiği çıkar, diyerek dua ettim. Bahai olduğum güne kadar tarikatta ki bütün ibadet görevlerimi yerine getirdim.

9 Aralık 1998 de annem vefat etti. Bu zaman içerisinde Mersin'de oturan ve kendisini iki yıl önce tedavi için bize geldiğinde tanıdığım annemin uzaktan akrabası olan Sultan Hanım hemen hemen her gün telefon açarak beni Mersin'e çağırıyordu.

Annemin Müslüman kurallarına göre 40. günü mevlidini okuduktan bir gün sonra Mersin'e gitmek üzere hazırlandım. Yola çıkmadan bir gece önce kütüphanemi karıştırırken, 1992 Eylülünde sakladığım Bahailikle ilgili yazı dizisi elime geçti. Tekrar okudum, aynı gece rüyamda bir odada yerde yatıyorum, önce kalbimden ve nabzımdan Allah sesleri çıkıyor derken bütün vücudumdan Allah diye sesler çıkmaya başladı. Rüneyı gördüğüm günün akşamı Mersin'e hareket ettim. Mersin'e vardığımda Ramazan Bayramının ikinci günüydü, ayrıca 7 senedir mumla aradığım Bahailiği bulduğumun farkında değildim. Misafir olduğum Sultan Hanım 20 yıllık Bahai imiş.

5 gün için geldiğim Mersin'de ikinci gün Sultan Hanım'lara Sayın Fahriye ve Sayın Muhiddin Çelebi çifti akşam çayına geldiler. Bir süre sonra bu çift bir düğün davetiyesi çıkararak benden ingilizce olan davetiyeyi tercüme etmemi istediler. Bende çok az olan ingilizcemle tercüme etmeye çalışırken davetiyenin üst tarafında Hz.Bahaullah yazısını gördüm hemen Fahriye Hanım'a Bahailikten söz açtım. Bana kendilerinin de Bahai olduğunu söylediğinde, duyduğum heyecanı anlatmak mümkün değil. İki gün süren sohbetler sonunda şu kanıya vardım. Kim Allah'ın kolunu bağlayabilir ki yeni bir zuhur göndermesin. Sahte Mehdiler gazete ve televizyonlarda sürekli çıkıyor. Fakat Hz.İsa'nın bir sözü bunları gerçeklerinden ayırıyor: "İyi ağaç meyvesinden belli olur." 25-26 Ocak akşamı Mersin'de tescil oldum.

Zeynep Çakılcı.

"Ey Allah'ın hizbi! Biricik Dostun öğütlerini can kulağıyla dinleyiniz. Tanrı sözü gönüllere kök salmış bir fidana benzer. Onu hikmet ve beyan kevseriyle sulayınız ki, iyice kök tutup dalları göklere ve daha ötesine yükselebsin.

Ey dünya halkı! Bu En Büyük Zuhurun mümeyyiz vasfı insanlar arasında ihtilaf, fesad ve nifaka yol açan şeyleri Kitaptan silip yerine sürekli bir ülfet, ittihad ve ittifa-kın esaslarını koymanızdır. Ne mutlu bu esasları tatbik edenlere!

Fesat kokusu duyulan herşeyden sakınmalarını ve hat-ta kaçmalarını evel ve "ahır dostlara tavsiye ettik. ..."78

SÖYLEDİKLERİ DÜŞÜNCELERİM İLE MUTABİK İDİ

Yüce Adalet Evi'nin 4 yıllık planın ilk senesinde, Türkiye mukaddes Ruhani Mahfilinin mektubuna ilişik olan Yüce Adalet Evi'nin mesajını aldım. Bu mesaj İngiltere, Amerika, Kanada ve Türkiye Milli Mahfillerine gelmiştir. Mesajın özet olarak içeriği: "Kuzey Kıbrıs'ın kısa veya uzun süreli muhacire ihtiyacı vardır."

Bu nedenle, bu planın sürecinde, her sene bir ay Kuzey Kıbrıs ve bir kaç ay Türkiyedeki ahabpların ziyaretlerinin kıvancını buldum.

Kıbrıs'a son seyahatimde Bayan Ruhengiz Cive ile birlikte gittik. Bir gün bir hediye almak için bir tuhafiyeye dükkânına girdik. Biz Farsça konuşurken, dükkânın sahibi olan bay Toycan Başmergen: "İbranice mi konuşuyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır biz İranlıyız ve Farsça konuşuyoruz ve Bahaiyiz. Siz Bahai Dinini duydunuz mu?" diye sorduk.

Toycan bey: "Evet duydum. Sizin Peygamberiniz Kıbrıs-Magososa'da vefat etmiş" dedi. Kendisine izahat vererek, Magosa'da

78 Bahauallah'ın Sesi, sayfa 51, no 43

vefat eden Hz.Bahaullah'ın düşmanı idi. Dükkândan çıkmadan önce çantamdan bir broşür vermek için çantamı açınca Türkçe elvah ve münacaatları içeren büyük münacaat kitabını gördü ve broşürü verirken; "O kitabı da verirseniz memnun olurum" dedi.

Toycan bey kitap okuyan bir insandır. Kendisine verilen kitabı bir günde okuyup başka bir kitap istiyordu. Her gün bir iki saat kendisi ve eşi Aysel hanımla dükânında konuşuyorduk. Dua, derinleşme toplantılara ve pikniğe davet ettik. Bir müddet sonra "Nasıl Bahai olabilirim" diye sordu. Tescil kartını gösterdik ve aldı. Eşi Aysel hanım da kart istedi. Ertesi gün kartı doldurup getirdi. Ancak, Aysel hanım iki ay sonra tescil oldu.

Burada kendi yazdığı öyküsünün özetidir:

"Bir gün Dükkanımı açmış müşteri bekliyordum. Karşımda nur yüzlü iki hanımla karşılaştım, buyurun deyip içeriye davet etmiş oldum ve konuşmaya başladık, gerçekten ortak noktalarımız olduğunu kabul edip, Bahai Merkezine gitmeye başladım. Orada gerçekten iyi ahbablarla tanıştım. Bir ay sonra da tescil olup (Allah kabul ederse) Bahai oldum. Ondan sonra güncel hayatım çok düzene girdi. İşlerim düzeldi, hayat akışı ve ailevi durumum düzeldi. Kendim, ruhani açıdan çok huzurlu olmaya başladım. Bahailikle ilgili bir çok kitapları defalarca okudum. Çevreme ve akrabalarım elimden geldiği kadar tebliğler yapmaya çalıştım. Fakat bir yerde hata ettiğimi sanıyorum (Bahaullah'ın Sesi Kitabının 118.sayfasında 114. bölümdeki söylediklerine karşı geldiğimi zannediyorum. Hz.Bahaullah Buyuruyor: **"Sakın idare dizginini başka ellere bırakma, itimadına lâıyk olmayan vezirlere güvenme, gaflet içerisinde yaşayanlardan olma. Yüreklere senden ayrı olanlardan çekin, onlara güvenme, işlerini ve dindaşlarının işle-**

rini onlara emanet etme..."⁷⁹ Diye nasihatları var ve ben bu durumu akrabalarım olduğu için yaşamak zorunda kalıp Allah'ın Elçisi Hz.Bahaullah'ın sözlerine karşı geldiğimi zannediyorum. Fakat hatamı anlayıp tövbe edip yalnızlara düşmemek için her gün dua ediyorum.

Toycan Başmergen

"Onun sözü insanlığı birlik ışığı ile aydınlatır ve İsmi-nin zikri insanlığın kalbini tutuşturup insanlar ile Tanrının nuru arasına gerilmiş perdeleri yakar. Tek bir iyi amelde süfli toprağı gökler ötesine kaldıracak bir etki var. İyi amel her bağı koparır, tükenmiş ve elden gitmiş kuvveti iade eder...

Ey Allah'ın kavmi! Temiz yürekli olunuz, temiz yürekli olunuz; haksever olunuz, haksever olunuz. Ey Tanrının kavmi! Hakkın zaferini sağlayacak olan şeyler, yani Onun yeryüzündeki askerleri ve yardımcıları, mukaddes kitaplarda ve yazılarda büyük bir sarahatle yazılmıştır. Tanrının Emrine yardım edip onu zafere ulaştıracak olan askerler Tanrının nazarında makbul olan iyi ameller ve güzel huylardır. Bu Gün de Emrimizin hizmetine azmedip güzel ahlâk ve dürüst hareket askerlerini yardımına çağırın kimsenin tesir ve nüfuzu alemsümül olur."⁸⁰

TEMİZ NİYET VE UĞURLU EV

Sayın Gürçay Kavlaklı Türkiye'nin ruhani, faal ve alçak gönüllü ahabplarındandır. Bir süre Merkezi Mahfil de İlahi Emre

⁷⁹ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 118 No: 114

⁸⁰ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 145- No: 131

hizmet etti. Şimdi ise Muavenet Heyeti üyesi olarak hizmet ediyor. Antalya'da oturan ve ticari işleri İstanbul'da olan sayın Kavlaklı, İstanbul'un çevresinde bir ev yaptırmış ve Enstitünün hizmetine bırakmıştır.

Güneydeki Yaz Okuluna giderken, yolda Gürçay Bey'e: "Ne mutlu size, yaptırdığınız ev İlahi Emrin kültürüne ve Emri tedrisata hizmet ediyor" dedim.

Gürçay bey: "Biz evi yaptırırken ilk olarak iki oda yapmayı düşünüyorduk. Sonra, daha büyük yaparsak dua ve tefekkür toplantılarına da faydalı olur, diye düşündük ve daha büyük yaptık. Bizim o zaman Bahai Dininden haberimiz yoktu" dedi.

Kendisine: "Tanrı iyi niyetli insanları sever ve başarılı kılar" dedim. Hz.Bahaullah buyuruyor:

"Her birinizin en büyük ödevi kimsenin el sürüp sizden zorla alamayacağı bir şeyi seçmektir. Bu şey, Tanrı tanık, Tanrı sevgisidir. Nolaydı görüp anlaydınız.

Kendinize yağmurdan ve selden yıkılıp sürüklenmeyecek, sizi bu hayatın germüserdinden koruyacak evler yapınız. Dünyanın zulmüne uğrayıp terkedilen Kimsenin size öğütü budur."⁸¹

Nasıl Bahai olduklarını ve özellikle Kavlaklı Enstitü'sünün öyküsünü yazmalarını rica ettim. Aşağıda kendi yazdıklarının özetidir:

"Emirle ilk tanışmam 80 li yılların sonlarına rastlar. Aynı şirkette birlikte çalıştığımız Tuncay Onat'tan duymuştum. Daha sonra iş hayatında yollarımız ayrılmış, ama arkadaşlığımız devam ediyordu. Ondaki değişim dikkatimi çektiğinden, kayna-

⁸¹ Bahaullah'ın Sesi, sayfa 133, No: 123

ğını merak ettim. Böylece Hz.Bahauallah'ın kitaplarını alıp okumaya başladım. Akli ve mantiki deliller arayarak araştırmaya başladığım için, gafletim uzun sürdü. Bir taraftan bu Emrin yüceliğini anlamakta zorluk çekiyor, şüpheye düşüyordum; diğer taraftan ise İslam Dinine ve Hz.Muhammed'e ihanet etmiş olup olmayacağıma karar veremiyordum. Emri eserlerden birçok kitap okumuştum. Herşey doğru idi, verilen bütün bilgilerde hiç bir yanlış yoktu. Ancak bu ihanet meselesi kafamı karıştırıyordu. Son olarak okuduğum Hz.Bahauallah'ın bir kitabında rastladığım bir cümle içimdeki son engeli de aşmamda yardımcı oldu. Orada: "Tanrı birliği Onun bütün peygamberlerini bir ve aynı kabul etmektir" diyordu. Böylece bütün perdelerden kurtulmuş olarak 1992 senesinde tescil oldum.

1985 senesinde yaşadığımız bir olayı burada kısaca nakletmek istiyorum. O sene Yalıköy'de yazlık bir ev yapmak düşüncesiyle bir arsa satın aldık.

Amaç küçük bir ev yapmaktı. Fakat başladığımız da eşim Gisela'nın aklına yeni bir fikir geldi. Eğer biz burayı biraz daha büyük yaparsak buradan başka insanlarda faydalanabilir. Böylece proje büyüdükçe büyüdü.

Bina bittiğinde, salonda meditasyon ve tefekkür halinde bulunduğumuz bir anda eşim: "Arzu ediyorum ki bu yerde insanlar bir araya gelsin, meditasyon ve seminer toplantılarına katılsınlar" dedi.

Daha sonra Bahai toplantısında Enstitü kavramı yerleştiğinde, bu düşünce birdenbire kafamda şimşek gibi çaktı ve böylece 'KAVLAKLI ENSTİTÜ BİNASI' hayata geçirilmiş oldu.

1998 senesinde önce kızım Tanya sonrada eşim Gisela Bahai Dinini kabul ettiler. Bir sene sonrada önce ağabeyimin eşi Serpil Kavlaklı, sonrada kendisi Tüsün Kavlaklı ve Serpil hanımız kız kardeşi Tülin Baltalıoğlu Hz.Bahauallah'a iman ettiler.

23 Mayıs, 2000 Gürçay Kavlaklı

"Ey Ehli Baha! Yeryüzü milletlerini ıstıraba düşürüp çalkandıran din ve mezhep gürültü ve kavgalarının dinmesi ve hattâ eserlerinin büsbütün silinmesi için elden gelen himmet ve gayreti gösteriniz. Tanrı ve Tanrıya hizmet eyleyenlerin sevgisi hatırı için bu büyük ve yüce Emre yardımda bulununuz. Din ve mezhep taassubu ve bundan ileri gelen sevişmezlik kimsenin söndüremeyeceği cihan yakıcı bir ateştir. Ancak İlahi kudret elidir ki insanlığı bu büyük belâdan kurtarabilir.

Tanrının beyanı bir lâmba ve şu sözler onun ışığıdır: **BİR AĞACIN MEYVALARI VE BİR DALIN YAPRAKLARISINIZ.** Birbirinize büyük bir muhabbet ve şefkat, samimi bir müveddet ve ülfet ile muamele ediniz. Gerçeklik Güneşi Şahittir ki, birliğin nuru bütün dünyayı aydınlatacak kuvvettedir. Her şeyi bilen biricik gerçek Tanrı bu sözlerin doğruluğunu bizzat kendisi tasdik ediyor."⁸²

BAHA GÜNEŞİNDEN HAYAT FIŞKIRIYOR

Anadolu'ya yaptığım bir gezide Sivas'ta sayın Doktor Marufi'nin yardımıyla Sivas civarında İmranlı kasabasına Ahbapların ziyaretine gittim. İki gün sayın Talip Kalender de kaldım. Ruhani ve Emre bağlı olan bu aile, çocuklarını son derece ruhani yetiştirmişler. Bu çocuklar münacaatlarını okumadan yemeğe başlamazlar. Talip Ağa diye tanınmış olan Talip Bey Emrin hizmetinde başarılı ve alçak gönüllüdür. Bir gün bir Taksi tutup kendisi ve eşiyle birlikte İlahi Emri duyurmak için civar

⁸² Bahaullah'ın Sesi, sayfa 146, no 132.

köylere gittik. Bir köyde tatillerini geçirmek için İstanbul'dan gelen bir guruba, akrabalarının evinde İlahi Emri tebliğ ettik.

Talip bey ahabpların nasıl Bahai olduklarına dair bir derleme hazırlamakta olduğumu anlayınca, kendi hayatının imandan önce ve sonrası diye bir yazı hazırlamış ve göndermişti. Burada özet olarak naklen sunulmaktadır:

Dedem Kur'an-ı Kerim'e aşinaydı. Onun sohbetlerini severdim. 9-11 yaşlarındayken dedemin gözleri katarakt olup kapandı. Dini eserleri geç saatlere kadar dedeme okurdum. İçten içe İlahi bir terbiyeye cezbolmuştum. Küçükken babam çalışmak için Almanya'ya gitti. Ben artık dedemle kalıyordum, hayvancılık ve ziraatte anneme yardım ederdim. 13 yaşında babam beni orta okuldan aldı. Daha sonra Almanya'ya gitmek üzere bozuk kırık bir arabayla yola çıktık. Böylesine bozuk bir arabayla ve çok soğuk bir kış mevsiminde Alp dağlarını aşarak Almanya'ya vardık. Almanya'da Mercedes Oto Teknik bölümüne girdim. Bu okul Sanat Yüksek okulu seviyesinde olan bir okuldu. Ancak babam eğitimin öneminin farkında olmadığı için okulumu hiç önemsemedi. Diğer taraftan annem ve kardeşim de Türkiye'de olup yanımda olmadıklarından eğitim hayatım sona erdi. Daha sonra bir tekstil firmasına zor da olsa girmeyi başardım.

Ben artık az da olsa para kazanıyordum ve yalnız yaşıyordum. Daha sonra Haidelberg Üniversitesi öğrencileri ile arkadaşlık yapmaya, harçlığımı ve evimi onlarla paylaşmaya başlamıştım.

17 yaşına geldiğimde ise artık bir arabam vardı ve müzik grupları kuruyor, spor etkinliklerine ve kurslarına katılıyor ve meydan kavgalarıyla kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. Böylesi bir yaşantıdan endişeye düşen babam beni Türkiye'ye göndermek istiyordu, zira askerlik çağına da gelmiştim. Bu şartlar altında babam beni Türkiye'ye dönme konusunda ikna etti.

Türkiye'ye döndükten sonra evlendim ve yaşamım bir düzene girdi. Bu arada askere teslim oldum ve askerliğimi muhabere çavuşu olarak yapıyordum ki, eşim hastanede 2. çocuğumu doğururken (Berg'in doğumu) vefat etti.

Askerliği bitirdikten sonra nereye gideceğimi bilemez bir haldeydim. Sonra tekrar köye dönüp bir düzen kurdum. Bir traktör aldım. Onunla kendi işimi yapmaya ve komşulara yardım etmeye başladım. İki çocuğumla yaşamaya çalışırken, anem ikinci evliliğe beni ikna ederek, kardeşinin kızıyla evlendirdi.

İmranlı'da yeni bir ev inşaa ederken rahmetli Sn.Adil Koçgün ile tanıştım. Bu tanışma sosyal bir faaliyetin içine girmemi sağladı. Onunla birlikte siyasetle uğraşan sosyolog, doktor, avukat, ve her mevki ve mesleki insanlarla sosyal demokrat faaliyetlerimizi yürütüyorduk. O gün 1983 sonrası H.P ve S.H.P'yi buluşturup birleştirmiştik. O yalnız ve sefil yaşayan Talip Ağa birliğin önemini çok iyi bilirdi. Yönetim kurulunda başkan yardımcısı olmuştum. İmranlı, Zara, Divriği, Şerefiye en etkin çalışma alanımızdı. O çalışma günlerinin ortasında hayatımda yeni bir sayfanın açılmasına neden olan esas hatırayı paylaşmak istiyorum:

O çalışma günlerinin ortasında arkadaş grubuyla Delice vadisinde yonca ekiyorduk. Rahmetli Sn.Adil Bey, (rahmetle anıyoruz) bir gün şöyle buyurdular: "Arkadaşlar, biz bu birliği kurmaya zorlanıyorken, uluslararası seviyede daha etkin bir birlik çabasıyla mazlum insanlar inanç bazında Dünya Birliği için etkinlik gösteriyorlar." Haykırdım Adil Bey'e; "Ya arkadaş, biz daha bu birliği tescil etmeden sen neyi ima ediyorsun? Bu nazik ortamda sen ne demek istiyorsun?" Şeklinde çıktım. Birlik. Birlik. Allah Allah...! O akşam müsait bir ortamda yalnız görüşmem gerekmişti Adil Bey'le. O öyküsünü şöyle anlatmıştı:

"Ulan deli! Nijerya'ya gitmek isterken sıranın sonundaydım. Oradaki memurlardan biri elimi tuttu: 'Bak arkadaş, form yetmedi ancak size çok önemli bir mesaj içeren şu broşürü veriyorum' dedi." Böylece, o memur (Sn.İreç Mecidi) Adil Bey'e broşürü vererek tebliğ etmişti. Broşürün yanında bir de Dr.Marufi Bey'in adresini ilâştirerek Adil Bey'i Sivas'a geri göndermişti. Adil Bey de Sivas'a dönmüş ve Marufi Bey'le tanışıp ilişkilerini geliştirmişti.

Ben Adil Bey'e: "Yahu senin anlattığın deli saçması. Sıradan adamın birinden haber alıyorsun, Bu haber üzerine de Sivas'a gelip bir din softasıyla bağlantı kuruyorsun, adına da doktor bilmem ne diyorsun. Birlik, dünyalaşma bunun neresinde kaldı? Bir de İranlı bilmem ne diyorsun. O softalar ve mollalar İran'ı neye benzettiler görmüyor musun? Kimbilir Türkiye'yi de hallaç pamağuna çevirirler. Müsaaden olursa en kısa zamanda senin o softa doktoruna gidelim" dedim. "Pekâlâ" dedi. Bu arada sosyal faaliyetlerimiz devam ediyordu ve ben, insanların sadakatsizliğinden, inançsızlığından, şüphe, kuşku ve korkaklıklarından iyice bunalmıştım. Birlik kavramı en büyük silâhımdı. "Şimdi Dünya Birliği yanlış ellerde start alıyor" diye endişe ediyordum. Gitmeliydim o Sivas'ın İran'lı doktoruna.

Cumhuriyet Üniversitesinin eski binasına, 5. kata çok karmaşık düşüncelerle çıktık. Aklımdaki imaj; takalı, sakallı bir Müslüman tiplemesiydi. Dermotoloji bölümündeyiz. Hemşire: "On dakika bekleyin" dedi. Az sonra; "içeriye buyrun" diyen gencin ardı sıra girdik. Adil Bey'e; "daha bekleyecek miyiz?" diye sordum. "Hayır" Bizi içeriye buyur eden genci göstererek. "İşte bu arkadaş" dedi. İçimden bir insaf çılgılığı koptu. "Ama bu mazlum!" dedim ve yüz ifadem değişti. Göz göze geldik ve bakıştık. Sanki, bakışlarımızda uzlaşmıştık. Güzel kavramları, anlamlarının kalıplarında ustaca izah etti ve onları, bize yansıyan

terbiyesiyle de tasdik etti. Dedemin günlerinde ki Ehlibeyt'in kitaplarını tasdik edercesine olan o ruh halimi yakalamıştım. Birlikte fotoğraf çektirip yakınlaşmıştık. Görevli olduğumu unutmadığımız dostumuzun çok zamanını almıştık, ya da o fe-da etmişti o zamanı bize. Tekrar randevulaşp ayrıldık. Yolda arkadaşımı kucakladım. "Adil Bey sana minnet borçluyum." dedim.

"Bu sevgili doktoru korumamız gerekiyor. Yobazlar bunu rahatsız eder. Bir korumaya muhtaçtır" dedim. Daha sonra la-yık olmadığım o ilk ziyareti Sn.Marufi Beyler bize gelerek ger-çekleştirdiler. O akşam Adil Bey'i de çağırıldılar. Toplantı geç saatlere kadar devam etti. Konuklar haneye teslim oldular, çok etkilenmişim o içten samimiyetlerine. Ziyaretleri devam etti ve ilk önce hanım tescil oldu. Ben "Bu ne büyük mağlubiyet ya Rabbim" diye düşünüyordum.

Eserleri okuyordum. Okudukça şüphelerim kayboluyordu. Emri eserlerde teselli buluyordum. "Korkacak bir şey yok. Şe-hid ve şehideleri var" diye düşünüyordum. Bu arada Marufi Bey'in tebliğ programına desteğim devam ediyor ve onunla köylere gidiyordum. O'nun yöntemini, köylülere olan yaklaşı-mını tahlil ediyordum. Derken Dr.İlhan Sezgin ile tanışmak na-sip oldu ve öyle olmalıydı işte. O, deli dolu, akıllı, amm-ma..tam bir sevgiliydi benim için. Bir halk türküsünün şu dize-si benim için İlhan bey'i ilan ediyordu sanki. Dize şöyle diyor: "Dersimi hak saklasın bir yarım var içinde." Artık İlahi Emre cezbolmuşum.

Tüm geçmişimin yanlış olduğunu saptamıştım ve şimdi sil baştan yeniden başlıyordum. Şöyle ki, Siyasetle alakayı kesmiş, içkiyi terk etmişim. İşleri düzgün, itibarı artmış, çevresiyle ba-rışık, kendimi ispatlamıştım. Bunun için de Dua okuyor, Saklı Sözleri okuyor ve ağlıyordum Bahailerle tanışıyor ve hayranlı-

İlahi Vedialar

ğım giderek artıyordu. O zamanlardaki bir anımda şöyle diyordum: "Nefsim, egom ve kaprislerim bana zulüm ediyor. Her iniltim, sapasağlam bedenimden bir şeyler kopartıyor. Ve ruhani şafak söküyor. Cılız ve eksik fikirlerimin harmanı savruluyor, zan ve vehim perdelerim yırtılıyordu o etkili rüyalarımında. Sonsuz ruhani haber ikliminden ve onun Baha güneşinden hayat fişkırıyordu.

Daha sonra babam da İlahi Emirle tanışmış ve kabul ederek iman etmişti.

İşte öyle O Yüce Emrin İlahi ziyasının hararetinde ve onun buharında bir damla olup düşüveriyor Cemali mübareğin sevgi ve birliğin bahçesine. Aşağıda Talip Bey'in kendi şiirini sizlere naklediyorum.

İlahi,

Girdir bu fani karıncayı heymenin gölgesine,
İlahi iksir kudret elinde, Al dağın doruğuna
Yalçın kayalarına, Süzülüp ruh kanadıyla
Bilgi tepelerinin hikmet pınarlarına

Beşeri tabiatım miskin ininde
Fırlat ateşli bir ok gibi Kuvvet ellerinle
Yanıp yakılsın köhnemiş uygarlığın orta yerinde
Kırık kanadı iyileştir şifa ellerinle
Sal Ebha'nın nuri harreti ile kor karanlığın, cehaletin,
şekavetin
Gözleri kamaşmış şaşkın mağlup güruhun sinesine

Döndür meni sarhoşluk ve hayranlıkla,
İnsanlık aleminin birliğin
Bakışlarından saçılan lahut sırlarına
En yüksek amaç Ahd-ü Misakına

19.09.1987 tarihinde. **Talip Kalender**

"İman ruhu her memlekette ölüyor; onu diriltecek ancak Tanrının şifa verici devasıdır. Allahsızlık insan topluluğunun ciğerine işliyor; Tanrının kudretli Emrinin İksirinden başka onu temizleyip canlandıracak ne var? Ey Hakim! Maddenin en ufak ve bölünmez zerrelerini terkip eden unsurlarda o maddeyi halis altına çevirecek derecede esaslı bir tahavvül icrasına hangi insanoğlu muktedirdir? Bu pek şaşırtıcı ve çetin bir iş görünür; fakat Biz şeytani kuvveti rahmani kudrete çevirmek gibi bundan daha güç bir işi başarmağa muktediriz. Böyle bir inkılabı tahakkuk ettirebilecek kuvvet iksir kuvvetinin de ötesindedir. Bu derece büyük ve derin bir değişikliği vücuda getirebilecek amil ancak ve ancak Tanrı sözüdür."⁸³

ÖLÜM İKİNCİ DOĞUMDUR

Yukardaki ayette belirtilen İlâhi irade ve Tanrısal kudret en güçlü iksirin yapamayacağı değişimleri değiştirebilir. Buna inanç sahibi insanlar inanıyor.

Bir kaç yıl önce İstanbul'da bulunduğum esnada her hafta Sayın Necla Mahanoğlu'nun evinde derinleşme toplantısı olu-

⁸³ Bahauallah'ın Sesi, Sf 102, No: 99

yordu. Bu toplantı da derinleşmeden ziyade, ahbablar arasında sevgi birlik ve samimiyet ortamıydı. Ev sahiplerinin gösterdiği sevgi ve misafirperverlik gelenlere bir güven ve huzur veriyordu. Sayın Mahanoğlu tescil olmadığı halde bazen güler yüzle katılırdı.

Sayın Necla Hanım'ı ancak İlahî sözler değiştirdi ve Tanrı Emrinin yolunda içten gelen hizmeti kazandırdı.

Burada nasıl İlahî Emri kabul ettiklerini kendi yazdıkları sunmaktadır:

"Ben daha önce sosyalist düşünceye sahip ateist birisiydim ve Allah'ın varlığını inkâr ediyordum. Ancak Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği dağılınca inandığımız değerleri sorgulamaya başladım ve bir boşluğa düştüm. O dönemde beş yaşında bir çocuğu olan, üniversite mezunu bir işsizdim ve iş arıyordum. Eşim de inandığı değerler uğrunda (düşünce suçundan) 2.5 sene ceza evinde kalmış ve sonunda beraat etmişti. Böylesine bir düşünce boşluğu içindeyken işe girdim. İşe girince bütün boşluğumu, yaptığım işe sarılarak gidirmeye çalışıyordum. Tek hedefim işim olmuştu ve kariyer elde etmek için ailemi ve inandığım insani değerleri ihmal etme pahasına çalışıyordum. Daha sonra çalıştığım iş yerinde istediğim terfiyi alamadığım için işten ayrıldım ve başka bir iş aramaya başladım. Yeni bir iş bulmuştum ancak o sırada hamile idim ve hamileliğim çok kötü gidiyordu. Bu yüzden yeni girdiğim işten de bir ay sonra ayrılmak zorunda kaldım. Çocuğumu doğurdum, bir yaşına kadar baktım. Ondandan sonra eski çalıştığım sektörden ısrarla; 'gel, tekrar işe başla' tekliflerini reddedemeyince tekrar işe başladım. İki yıl çalıştım. O dönemde ikinci oğlumun gelişiminde terslikler fark ettik ve psikologlara götürmeye başladık. Teşhis; otistik özellikleri olan bir çocuk olduğuydu. Bu arada büyük oğlum da ergenlik çağına girmişti ve

onunla da bir takım sorunlar yaşıyorduk. Bu sorunlarla boğuşurken, ikinci çocuğumuza konulan bu teşhis bizim şoka girmemize neden oldu. Böylece doktorlar ve pedegoglar süreci başladı. Evde bakıcı vardı ve ben işime devam ediyordum. Ancak özel eğitime gelen pedagog işten ayrılmamı ve çocuğumun bana ihtiyacı olduğunu söyleyince 1997 yılının Temmuz ayında ekonomik anlamda çok sıkıntıda olmamıza rağmen işten ayrıldım. Bütün bu olaylardan sonra ben büyük bir arayışa girmiş ve her şeyi sorgulamaya başlamıştım. 'İnanmışım bütün bu değerler nasıl çöktü,' 'Çocuğum niye otistik,' 'Niye ben?' gibi sorulara cevap bulamıyordum. Bu sorgulama döneminde Babam üç günlük ziyaret için annemle birlikte Hayfa'ya gitmek istiyordu ve annem çok iyi Türkçe konuşamadığı için babam benim de gelmemi istedi. 'Annene yardımcı olursun' dedi. Ben de zaten çok kötü bir psikolojideydim. Herşeyi ama herşeyi sorgulayan bir vaziyetteydim ve hiç bir soruya cevap bulamıyordum. Eşim, bu gezinin bana iyi geleceğini söyleyerek gitmem konusunda beni teşvik etti. 'Gezer biraz kafanı dağıtırsın' dedi. Bu teklif bana da cazip gelince onlarla gitmek için başvururdum ve büyük zorluklarla vize alıp 1998 yılının Mart ayında onlarla Hayfa'ya gittim.

Hayfa'ya iki grup gidiyorduk. Biz önce giden gruptaydık ve bu grup Kudüs'ü gezip bir gün kaldıktan sonra Hayfa'da diğer gelen grupla buluşacaktık. Dolayısıyla biz önce Kudüs'e gittik ve diğer Tanrı Elçilerinin kutsal yerlerini gezdik. Kudüs beni çok etkiledi. Değişik dinlerin binlerce yıllık kutsal yerleri binlerce ziyaretçi tarafından geziliyordu. Ben o güne kadar hiç ilgilenmediğim, dinler hakkında düşünmeye başladım. Ertesi gün Hayfa'ya Hz.Bab'ın makamına gittik. Herşeye maddi gözle baktığım için; bu ne zenginlik, 'Amerika parayı veriyor, bunlarda bu yerleri yapıyorlar' diye içimden geçirdim. Daha sonra

H.z.Bahaullah'ın kutsal makamına Behci'ye gittik. Oranın müte- vaziliği beni çok etkiledi. Çok değişik bir ruh haline girdim. Herkes makamda dua ederken ben nasıl dua edeceğimi bilme- diğim için varolan Türkçe münacaat kitabından rastgele önü- me ne çıkarsa okumaya başladım ve çocuğumun iyileşmesi için dua etmeye başladım. Çaresiz bir annenin son çırpınısla- rıydı sanki.

Ertesi gün 21 Mart Nevruz Bayramıydı. Biz tekrar H.z.Bab'ın makamına gittik. Bu arada babam bana sürekli dinlerin tek ol- duğunu ve bir zincirin halkaları olduklarını söylüyor ve Kur'an- dan H.z.Bahaullah'ın gelişini müjdeleyen ayetleri ezberden okuyordu. Bu arada grubumuzda bulunan Gaziantep ahabpla- rından Bayan Güngör Aydoğan; 'Sen zaten H.z.Bahaullah'ın prensiplerini kabul ediyorsun, İyi de bir insansın neden tescil olmuyorsun. Hadi gel tescil olsana' dedi. Bende neden olma- sını dedim. Sanki basiretim bağlanmıştı. Ona hayır diyemedim. Zira Çok kırılacağını düşündüm, yani ona ayıp olacaktı. Bu yüzden, biraz sonra bulup getirdiği tescil kartını hiç düşünme- den imzaladım. Herkes beni kutluyordu, Böylesi bir yerde ve böylesi bir zamanda tescil olduğum için çok seviniyorlardı. Hatta babam ağlamıştı bile. Bayram toplantısında bulunan ve konuşma yapan Emrin Eli Rahmetli Ali Ekber Frutan'da beni kutlamıştı. Ama ben hiçbir şeyin farkında değildim. Zira içim- deki şüpheler gitmemişti. Böylesi bir tescilden sonra İstanbul'a döndüğümde eşime tescil olduğumu söyledim. Çok şaşır- dı ama, "sen bilirsin" dedi. Fakat babama Antakya'ya döndüğün- de kimseye söylememesini tembihleyerek; "benden de namaz, niyaz, oruç gibi şeyler bekleme ben bunlara inanmıyorum. Tescil oldum ama bunları yapamam" dedim. Zira eski düşün- celerime göre, tapmak ve ibadet etmek çok karşı olduğum şey- lerdi.

Aynı yılın Nisan ayında eski arkadaşlarımızdan bir aileyle Antakya'ya giderken ben arkadaşlarıma tescil olduğumu ve Bahai olduğumu söyledim. Bu itiraf bana çok zor geldi. Çünkü beni aşağılayacaklar diye çok çekiniyordum. Ama garip bir güç, onlara bunu söylemem gerektiğini hissettiriyordu. Tescil olmanın, sanki eski düşüncelerime ihanet ediyormuşum gibi gelmesine rağmen söylemem gerekli diye düşünüyordum. Diğer bir ilginç olayda Antakya'ya vardıkdan sonra oldu. Annelerinde, bütün amcalar, dayımlar, halamlar ve kardeşlerim toplanmıştı. Yengem; "duyduk ki Bahai olmuşsun. Doğru mu bu? Biz buna inanmadıkta!" dedi. "Evet tescil oldum, çok ta iyi oldu" dedim. O sözleri nasıl söylediğimi hâlâ anlayamıyorum. Sanki o sözleri söyleyebilmek için değişik bir güç ve cesaret gelmişti bana.

Bütün bu olaylardan sonra İstanbul'a döndüğümde yine de; 'niye tescil oldum, ben hâlâ tam anlamıyla inanmıyorum ki' diye kendi kendimi suçluyordum. O sırada tescilim oturduğum Bahçelievler Mahfiline bildirilmişti. Mahfil sekreteri olan Zekiye Onat, her ondokuz gün ziyafetinde veya diğer kutsal günlerde beni arayıp haber veriyordu. Ancak ben gitmek istemediğimden bir bahane uyduruyordum. Fakat o ısrarla beni arıyordu. Birgün artık hayır demek ayıp olur düşüncesiyle onlara gittim. Masada yeni basılmış kitaplar vardı, kitapları tanıtıyorlardı. Ben de yine ayıp olmasın diye en ince olan 'İkinci Doğum' Kitabını aldım. Eve gidince Kitabı okumaya başladım. Kitap; ruhun ölümsüzlüğünü ve ölümün ikinci bir doğum olduğunu, rahim alemindeki bir ceninin, sonraki alem olan, bu dünyaya hazırlanmak amacıyla organlar oluşturduğu gibi, yaşamın amacının da; ölümden sonraki dünyalarda ruhun organları olan Allah'ın isim ve sıfatlarının, son Tanrı Emri vasıtasıyla açığa çıkarılması olduğunu anlatıyordu. O Kitabı iki üç kere okudum ve oku-

dukça; "ne kadar doğru, gerçekten de böyle, ben hiç böyle bakmamıştım" diye kendi kendime söylemeye başladım ve başka kitaplarda, acaba ne bulabilirim diye düşünürken, yıllar önce babamla gittiğim yaz okulunda aldığım Emri kitaplar geldi aklıma ve kitaplarımı karıştırdım, onları buldum ve okumaya başladım. İkinci doğumdan sonra okuduğum kitap, 'Aranan Gerçek' adlı kitaptır. O kitabın benim yaşamımda inanılmaz değeri vardır. Çünkü bende yepyeni bir göz ve kulak açmıştı sanki. Hayatımın o gününe kadar bende olmayan yeni bir bakış açısı getirmişti bana. Daha önce hiç düşünmediğim konularda bambaşka bakmaya başlamıştım. Aranan Gerçek'te derlediğiniz; Hz.Bahaullah'ın Sesinden olan bölümleri not ediyor ve devamlı olarak o kitaba dönüp derlemede almadığınız kalan bölümlerini de okuyordum. Gece saat üçe dörde kadar okuyordum. Anlamadığım yerleri işaretliyor ve "Zekiye'lere gitmem gerekiyor, ben bunları ancak onlara sorarsam öğrenebilirim" diye düşünüyordum. Böylece onları bize davet etmeye başladım. Her buluşmamızda işaretlediğim yerleri ve başka kitapların olup olmadığını onlara soruyordum. Onlar da bana: "Şu kitapta aradığımı bulabilirsin" diye beni yönlendiriyorlardı. Daha sonra Eğitim Enstitüsünün başlattığı sancak kurslarına beni götürmeye başladılar. Oradan çok şey öğrendim. Kitaplarımın üzerine notlar alıyor ve o kurslarda sorular soruyordum. Sonra Ofise gidip kitap setimi tamamladım. Sancak kurslarında öğrendiğim şeyleri diğer kitaplardan okuyarak pekiştirmeye çalışıyordum. En nihayetinde Ruhi 1 kursuna katıldım. Enstitü sürecinin bende yarattığı değişimi kelimelerle tarif etmem mümkün değil. İnanılmaz bir tat alıyordum. Bütün gün ruhun doğası hakkında okumak veya konuşmak istiyordum.

Bana bu lütfu gösterdiği için Hz.Bahaullah'a şükrediyor ve vesile olan herkese O'nun teyitlerini diliyorum.

Not: Bu sene 2004,18 Ekim de 3 günlük ziyaret için Arz-ı Akdes'e gittim. Orada kutsal makamlarda, Hz.Bahaullah'ın bana göstermiş oldukları lütuf ve inayet için şükrettim ve beni bu yolda sabit etmeleri için dua ettim. 21 Ekim de döndükten sonra, sizin Sevgili Eşinizin "Unutulmaz Hatıralarım" kitabını tekrar okudum. Kutsal Yerleri Ziyaret Bölümü bana o gezdiğim Kutsal Yerler hakkında çok şey öğretti. Emrin büyüklüğüne ve önünde hiçbir engelin duramayacağına inanıyordum ancak, bu kutsal ziyarette bunu gözlerimle de görmüş oldum. Zira sizin 1955 yılındaki gezi notlarınızla bu gün arasındaki büyümeyi net görebilme şansına sahip oldum. Kuçani Bey'e Allah'tan rahmet diliyorum. O kitabı yazmakla ne iyi etmiş. Ben her zaman o Kitaptan yararlanıyorum.

Necla Mahanoğlu

Sayın Necla Mahanoğlu'nun öyküsünü okuyunca, 1993'te rahmetli eşim Bay Cevat Kuçani ile yaptığımız Aşkabad seyahatimizle ilgili 'Aşkabad'a bir seyahat' adlı yazdığım 5 sayfalık makaleyi hatırladım. Bu makale Kasım ve Aralık 1994'te 'Pâyam-ı Badi' Mecmua'sında yayınladı. Makalenin özeti: "Bu hakir, yaşadığım şehirde Meşhed'te İlahi Emri tanıdım ve tescil oldum. Bu şehirde 3000'den fazla faal Bahai vardı. Çoğunlukla Aşkabad ve Rusya'nın diğer şehirlerinden sürgün edilmiş veya kaçmışlardı. Çoğu ağır işlerde ve az maaş ile çalışıyorlardı. Tabii erken davranan ve varlıklarını getirebilenler de vardı. Yani zengin veya zor durumda olan herkes için Bahai kurumlarındaki görev ve İlâhi Emrin duyurulması hayatlarının ön planında idi. Hepsini bilgili, mütevazî ve yarışarcasına hizmet ediyordular. İşte eşimle ben böyle bir ortamda Bahai olduk. Bu ahbabların fedakârlıkları ve candan Emre bağlılıkları bizim mukaddes

topraklara ve Hz.Şevki Efendi'nin ziyaretine gitmemizi nasip etti ve nihayet Muhaceretimize sebep oldu.

Bunları yazmaktaki amacım şudur ki, yeni tescilli olan Bahai, daha ziyade öğrenim ve Bahai hayatını, bulunduğu Bahai toplumdan alıyor. Toplum İlahî emre olan vazifesini tam olarak yerine getirirse yeni girenler öyle yetişiyor. İhmal ederse o şekilde ilerleyip öğreniyor.

Bu makaleyi yazmamdaki esas amaç; İran'da üniversitede eğitim üyesi ve Sosyalistlerin liderlerinden biri olan Sayın Hasan Pişrov'un nasıl Bahai olduğunu yazmak idi:

Sayın Hasan Pişrov'u Sosyalist faaliyetlerinden dolayı yakalayıp hapse atacaklarmış. Bu nedenle Rusya'ya ve İran'a en yakın şehir olan Aşkabad'a kaçıyor. Orada da her ne kadar kendisinin Sosyalist olduğunu anlatmaya çalışsa da fayda etmez ve onu hapse atarlar. Bu zatın kaç sene hapiste kadığını kesin olarak bilemiyorum. Ancak bu zatın Arapça ve Farsçası mükemmeldi. Bu arada Aşkabad depreminde Bahai Mabedi ve onun büyük kütüphanesi yıkılır ve kitaplar evrak olur. Bunlar tarihi eser diyerek Ruslar onları saklıyorlar. Bay Hasan Pişrov'un Arapça ve Farsça bildiğini öğrenince onu bu eserlerin düzeltilmesi işine koyuyorlar. Bu zat bunları okuyup düzeltiyor. Sosyalist rejim bozulunca ve bu zat hapisten kurtulunca ilk olarak Bahailerini bulur ve kendisinin Bahai olduğunu söyler. Sonra Emrin hizmetine başlar ve kısa bir zamanda Muavenet Heyeti üyesi olarak seçilir."

O sene Rahmetli Kuçani ile birlikte 9 günlük ziyarete gittiğimizde, ben bu zatı yakından tanımadığım ve emin olmak için Bay Hasan Pişrov'un öyküsünü Yüce Adalet Evi üyesi olan Sayın Fathi Azam'a anlattım. Kendileri onu çok methettiler.

Bu Sosyalistlerin çoğu dünyada adaleti ve birliği arayan ve kurmak isteyen vicdanlı kişilerdir.